

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 1 (62)

26 КВІТНЯ 1970

Рік 3

Христос Воскрес!

Сьогодні радісний Великодній спів благовістить усьому світові вістку про те, що воскрес Христос, подолавши смерть, і дарував нам життя вічне. Зникає сум, забуваються важкі життєві терпіння. Душа християнина, очищена й освячена подвигом Великого Посту, підноситься високо над буднями життя й лине туди, де ангельські собори й сонми святих прославляють Воскреслого Господа.

Велика й небуденна це радість. Бо в день Світлого Воскресіння Христового ми святкуємо не тільки церковно-історичну подію. У цей день

вірні християни, що живуть праведним життям з Богом, сподобляються участі у Божественній славі Воскреслого Спасителя. Перебуваючи на землі, вони духом сподобляються бачити, як відчиняються двері Царства Божого перед Переможцем смерті і переживають невимовно-радісне передчуття вічного блаженства у тому Царстві.

Світле Воскресіння Христове – це джерело нашої християнської віри. "Коли б Христос не воскрес, – каже Апостол Павло, – марна була б віра наша" (1 Кор. 15, 14). Християнська віра взагалі не могла б існувати, якби Христова проповідь на землі закінчилась його смертю, а не Воскресінням. Що дало б Апостолам силу нести вчення Христове аж до кінців землі, через крайні труднощі і аж до мученицької смерті, якби Той, Хто обіцяв їм вічне життя, Сам би був переможений смертю? Чи ж не розбіглись вони у страху й розпачі, коли Христос ішов на хресну смерть? Чи не раділи вороги Його, надіючись, що із смертю Христовою в забуття піде і Його наука, і Він Сам, як і багато лже-месій перед Ним? А яка сила могла б зберегти християнську віру на довгі століття після того; на якій основі стояла б Християнська Церква, якби Творець її був звичайною смертною людиною, а не Сином Божим, Спасителем світу, що переміг смерть? Ось чому безвірники й інші вороги християнства такі великі зусилля спрямовують на те, щоб заперечити факт Воскресіння Христового. Звичайно, їхні зусилля були й є даремні. Про це виразно засвідчила історія.

У Воскресінні Христовому – невичерпне джерело християнської надії. Насамперед – це надія на наше власне воскресіння та вічне життя. Із Воскресінням Христовим смерть загубила свою страхітливую силу. Вона, що правда, ще й досі безжально припиняє земне людське життя, але вона вже не страшна, як вічне знищення буття, що його жахаються без віри у Воскресіння. Смерть уже не страшна для нас, як сила, що робить неможливою будьяку далекою мету життя. Надія на майбутнє Воскресіння, яку Спаситель Христос дав нам Своїм власним Воскресінням із мертвих – це життєдайна сила християнства. Все те добре і світле, що ми, як християни, робимо навіть за найтяжчих обставин – все це має свою основу у надії на Воскресіння. Ця надія не дає нам доходити до розпачу, коли переживаємо тяжку втрату, або коли хрест нашого земного життя занадто тяжкий. Бо в ці часи перед нами стає Голгофа, а після неї – світанок Воскресіння.

У Воскресінні Христовому ми з особливою силою пізнаємо Любов Божу до нас грішних, невдячних і недостойних. Бо коли вся місія Христова на землі була актом найвищої Божої Любові (Ів. 3, 16), то Його світле Воскресіння було завершенням і вічним заповненням цієї Любові. Він бо для нас переміг смерть, для нас знищив владу диявола, для нас воскресив наше впале гріховне єство і возніс його на небеса, відкривши цим шлях туди і всім нам. Це зробила для нас Божа Любов. Воскресіння Христове кличе до життя й нашу щирішу віддану любов до Бога й ближнього, оживотворяє і зміцнює її. Не дивно, отже, коли у дні Великодніх Свят ми бачимо навколо так багато діл християнської любові. Не дивно, коли ми, сповнені вищою, неземною радістю, вітаємо один одного урочистим привітом: ХРИСТОС ВОСКРЕС! Не дивно, коли у дні свят зникають ворожнеча, злоба і всякі гріховні думки й бажання, а всі відчують себе єдиною Божою родиною.

Треба тільки, щоб ці високі християнські чесноти, ця світла й чиста радість душі, що обгортають нас у світлі дні свят, не згасали протягом першого ж буденного дня. Їх слід зберігати й розвивати в собі у всі дні нашого життя. Христос Бог, воскреснувши з мертвих, воскресив від гріховної смерті і наше людське єство, освятив його і підняв до найвищих небесних висот. Пам'ятаючи про це і прославляючи Творця і Спасителя нашого за цей найбільший дар Його Любові, провадьмо своє життя так, щоб

кожноденними подвигами боротьби й перемоги над злом, ми могли завжди насолоджуватися неземною радістю участі у славі Воскресіння.

о. Михайло Павлишин

ЛЮДСЬКЕ ЖИТТЯ У СВІТЛІ ВОСКРЕСІННЯ

"Воскрес Ісус із гробу, як і Сам пророкував, і дарував нам життя вічне, і милість велику".

Які глибокі слова у цій Великодній стихирі! Воскрес Ісус із гробу. І нам дарував життя вічне. Ми з радістю приймаємо цю світлу обітницю, ми певні, що саме для нас вона призначена, бо ми, люди - творіння Самого Бога і єдині з усього живого на землі, маємо живу, безсмертну душу, дану нам Творцем. Питання про душу належить до питань релігійних. Душа - невидима, і людина часом може мати певні сумніви, бо ясно твердить про її існування тільки Святе Письмо.

Особливо ж сьогоднішня, так звана модерна людина, вже починає мудрувати, що мовляв не обов'язково в те треба вірити, бо це все застаріле, пережите, спадщина давніх часів, коли не було таких високих шкіл, досліджень, перевірки всього, що нас оточує, як тепер. Але чи справді це так? Коли ми поділяємо на минулий світ, то побачимо, що ще задовго до приходу на землю Ісуса Христа було багато людей високих думок і ідей. Їхня мудрість ще й тепер - неперевершена. Ідеї великих філософів минулого ще й сьогодні великою мірою керують нашим щоденним життям в сучасному пристосуванні. Наші попередники заклали глибокі фундаменти сучасної будови суспільства, сьогоднішніх наукових винаходів і досягнень людського духа.

Спосіб же думання людини залишився той самий, лише стається так, що людина не зупиняється над тим, якими особливостями вона володіє, що їх не має ніяке інше творіння на землі. Візьмемо хоч би наші думки. Ними ми переносимось так швидко, що ніякими людськими розрахунками не можна їх ніколи зміряти; переносимось блискавично в будьякі простори далечини, глибини чи ширини. Або ось наші людські почування. Вони незбагненні для нашого сусіда. Про них не знає (якщо ми цього не виявимо) навіть найближчий член родини. Буває так, що всередині ми плачемо своїми почуваннями, а назовні люди нас бачать усміхненими. А наше сумління? Воно дає нам спосіб самоосуду наших дій супроти себе, наших близьких, нашого оточення.

Так само невидима і наша душа, але безсумнівно вона існує. Ми її не бачимо, але знаємо, що вона є, що вона - невід'ємна частина нашого буття, як Божого творіння. Нехай у порівнянні з існуванням всесвіту наше життя виглядає таким мізерно-маленьким і нікчемним, що, здається, дорівнює нулеві. Але це не так. Це розкрив світові Спаситель Ісус Христос, коли прийшов на світ, щоб визволити людство від вічної загибелі, від втрати Богом даної душі.

Христос жив на землі нашим життям. Як чоловік, він мав тяжкі хвилини. Він відчував голод, осамітненість, тугу, мав людське почуття жалю (плакав, коли почув про смерть Лазаря), мав і почуття гніву, не спивався і перед покаранням, коли того заслужили (так покарав він торгівців у храмі, прокляв дерево, що не принесло овочу й ін.). Зміст і ціль життя стали нам більше вияснені через Живого Бога - Господа нашого Ісуса Христа. Він це доказав своїм Воскресінням із мертвих, а тим самим

і забезпечив нам вічне існування за наше зразкове, по Божих заповітах, життя на землі. Він пообіцяв і нас воскресити з мертвих, щоб ми також, у світлі цієї обіцянки, переходили стадії існування духовного життя, як Він Сам - Бог і Чоловік - переходив його на землі.

Тому радіймо і веселімося у цей великий день, коли Христос воскрес із гробу і дарував і нам життя вічне через воскресіння, щоб ми уподобилися Богові.

У світлий і величний день Христового Воскресіння, в день перемоги Життя над смертю, в день нових надій на воскресіння Правди і Справедливості на землі, шлемо сердечні поздоровлення і бажаємо радісних та щасливих свят Високопреосвященнішим Герархам та Проводові нашої Церкви, членам Керівних Органів Парафії Св.Троїці, членам Братства Св.Андрія Первозванного і Сестрицтва Св.Княгині Ольги, Диригентові й співакам Парафіяльного Хору, Парафіяльній Школі з її учителями й Батьківському Комітетові при ній, усім побожним і Боголюбивим членам Парафії, а також і всім тим, хто спричинився до зросту й розквіту нашої Церкви.

Нехай Воскреслий Спаситель Христос щедро обдарує всіх Своїми Ласками і пошле щастя, здоров'я, духовних і тілесних сил, утіх і радощів у житті та всякого добра.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

о. Михайло Павлишин, Настоятель Парафії
Парафіяльна Рада

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

В день Світлого Христового Воскресіння найщиріші привітання та побажання веселих свят складаю отцеві Настоятелеві Михайлові Павлишину з родиною, членам Парафіяльної Ради, Ради Тростистів, Контрольної Комісії й Парафіяльного Суду, Диригентові й співакам Парафіяльного Хору та Титареві нашого храму, а також усім парафіянам нашої цекрвної громади.

З нагоди цього святлого свята складаю 5.00 доларів на пресовий фонд "Парафіяльного Слова" і закликаю до пожертв на цю ціль усіх тих, кому дороге рідне друковане слово.

Голова Парафіяльної Ради -
Володимир Побивайло з родиною

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Веселих свят Христового Воскресіння о. Настоятелеві Михайлові Павлишину з родиною, Парафіяльній Раді, Керівним Органам усіх парафіяльних організацій, рідним, друзям і знайомим в Бофало, околицях і далеко поза ними щиро бажають Юрій, Таїса, Оленка і Василько Потієнки.

Замість висилки окремих привітань, складаємо \$ 3.00 на пресовий фонд "Парафіяльного Слова".

НОВІ КЕРІВНІ ОРГАНИ НАШОЇ ПАРАФІЇ

На Загальних Зборах, що відбулися 5 квітня, було вибрано нові Керівні Органи, які, після складення приречення в неділю 12 квітня, перебрали провід у свої руки та розпочали діяльність.

До нового складу Парафіяльної Ради увійшли:

Володимир Побивайло - голова
 Юрій Потієнко - заступник голови
 Андрій Бульба й Олександр Воронин - секретарі
 Володимир Дмитріук - культурно-освітній референт
 Гаврило Парнюк - фінансовий референт
 Тимофій Рудай - скарбник
 Григорій Гержан - господарчий референт
 Йосип Бучинський }
 Петро Маковський } члени господарчої референтури
 Іван Усипенко }
 Іван Стеценко - титар

Запасного члена Парафіяльної Ради й заступника титара ще треба буде добрати.

Контрольна Комісія:

Максим Петручок - голова
 Григорій Марвін } члени
 Євген Филипів }
 Олексій Івашенко } запасні члени
 Михайло Шумський }

Парафіяльний Суд:

Семен Нечипорук - голова
 Василь Двигун } члени
 Михайло Різун }
 Петро Макуха }
 Микола Стеценко }

Рада Тростистів:

Микола Швець, мол. - голова
 Микола Неліпа } члени
 Степан Закусило }
 Олександр Супрунович }
 Володимир Усик }

Парафіяльна Рада й Керівні Органи вже відбули своє перше ділове засідання, на яких було обговорено поточні справи Парафії й укладено план праці на біжучий рік. Про свою діяльність та рішення Парафіяльна Рада буде систематично повідомляти всіх членів громади на сторінках щотижневого "Інформативного Листка" і "Парафіяльного Слова".

Парафіяльна Рада звертається до всіх парафіян, щоб вони своєю щирою і дружньою співпрацею, жертвенністю та дисциплінованістю у виконанні членських обов'язків спричинилися до дальшого розвитку нашої Парафії. В єдності - сила!

КНЯЖИЙ ЖЕРТВОДАВЕЦЬ

Кажуть люди, що якби забрати з нашої церкви всі ті речі, що їх подарував наш найщедріший парафіянин, побожний брат Андрій Бардаш, то церква дуже порожня виглядала б, а навіть більше того - навіть Божест-

венної Літургії не можна було б у ній відправити. Серед скарбниці багатих дарів брата А.Бардаша – Свята Чаша, Дарозберігальниця, Дароносиця, розкішні хоругви, образи Воскресіння Христового, Хрещення Господнього і Святого Андрія Первозванного. Свого часу, ще на початках існування Парафії, подарував він також дерев'яні ставники на свічки, які вірно прослужили нам багато років, аж поки були замінені новими, позолоченими.

Але на цьому побожний брат Андрій не спинився. Він спромігся зробити своїй Церкві ще один справді княжий дар, який з покоління в покоління буде красуватися в нашому храмі і возвічатиме людям слова Божественної науки. Це – оправлене в масивну позолочену оправу велике нап্রেстьольне Євангеліє, оздоблене рельєфним образом Воскреслого Спасителя і чотирьох Євангелістів. Оправа – роботи відомого майстра церковних виробів – о. Прот. Сергія Непріля. Ця коштовна річ виглядає так чудово, що один із парафіян висловив думку про те, чи не варто було б уже нового постійного храму починати будувати, де це Євангеліє відповідало б загальній урочистості навколишнього оточення...

У Вербну Неділю 19 квітня відбулося посвячення дару брата А.Бардаша. На урочистості була присутня повна церква парафіян, які на пам'ятку про цей визначний день дістали по шматочку жовто-блакитної стрічки та склали свої пожертви на дальші потреби Церкви. Тепер подароване бр. А.Бардашем Св.Євангеліє займає почесне місце на престолі. Вперше вживалося воно при читанні Страстів Господніх у Страсний Четвер.

Та й це ще не все. Щоб відзначити цю урочисту подію, брат Андрій замовив великий обід, на який запросив усіх членів парафії. До парафіяльної зали зібралося на це свято понад 100 членів громади. Як одна велика родина, всі вони спожили святкову трапезу, дякували княжому жертводавцеві і висловлювали йому глибоке признання за його щедрість. Отець Михайло у своєму виступі висловився, що брат Андрій уже віддавна плакає мрію, щоб придбати нове облачення для священника та стихарі для вівтарних хлопчиків (і то правда: нам їх дуже потрібно). Він закликав усіх присутніх допомогти нашому жертводавцеві у цій корисній справі своїми жертвами. Присутні охоче відгукнулися на цей заклик і склали на цю ціль 105.00 доларів. До цієї суми треба додати ще 81.00 долар, зібраний під час посвячення Євангелія та \$ 135.00, складених учасниками посвячення подарованих бр. Андрієм хоругов, то ж разом на фонд богослужбового одягу було пожертвовано разом досить значну суму \$ 321.00. Віримо, що знайдуться ще й інші бажаючі збагатити цей фонд своїми жертвами та що вже зовсім незадовго наш о. Настоятель і прислужники будуть мати зовсім нові Богослужбові одяги.

Думаємо, що висловимо думку всіх парафіян, коли щиро побажаємо, щоб Господь щедро винагородив нашого княжого жертводавця за його ревність до Рідної Церкви. Нехай у доброму здоров'ї, спокої, щасті і всякому добрі живе він серед нас і всіма дарами Божої Ласки втішається на довгі літа!

НА ПРИКРАСУ БОЖОГО ДОМУ

Брат Андрій Бардаш був не єдиним жертводавцем на прикрасу Божого дому нашої Парафії. Присутні на відправах Страсного Тижня і сьогодні, в день Христового Воскресіння, не могли не звернути увагу на ставники для свічок, які десь були зникли на пару тижнів, а тепер повернулися, але в такому вигляді, наче їх ось тількищо зробили. Позолота їхня, здається, аж горить у світлі свічок та електричним лампочок нашого храму! А привело їх до такого вигляду Братство Св.Андрія Первозванного,

як свій дар Церкві у день Христового Воскресіння. Крім того, члени Братства подарували нову завісу на Райські Двері, шапочки на свічки та ікону Воскресіння для артоса (так називається Великодній хліб, що благословляється й освячується у Великодню Ніч, а роздається вірним у найближчу після того неділю).

Побожний парафіянин п. Гаврило Парнюк з родиною подарували Церкві новий хрест, що на тетраподі і два підсвічники.

Усім жертводавцям складаємо щире спасибі!

ЩОБ НАЛЕЖНО ЗУСТРІТИ СВЯТО...

Кожний господар і господиня довго і пильно готуються, коли чекають до свого дому якогось визначного гостя. Чистять, прибирають, упорядковують усе, щоб усе виглядало якнайкраще.

Таку саму ціль поставили перед собою і члени Братства Св. Андрія та група парафіян, які протягом кількох днів минулого тижня посилено працювали в Осередку, щоб привести його до належного стану для зустрічі Воскреслого Спасителя. Працювали тяжко, довгі години, але не нарікали, бо усім серцем прагнули, щоб наш Осередок справді бездоганно виглядав у день свята.

Серед виконаної праці треба насамперед згадати прибирання й упорядкування церкви і парафіяльної залі. Кожний, присутній сьогодні на урочистому Богослуженні, може бачити, як чудово виглядає наш храм. А завдячувати це треба: Сергієві й Анні Андрійчук, Євгенові Вусатому, Григорію й Марії Гержан, Йосипові Бучинському, Іванові Козьмичу, Петрові Маковському, Наталці Марвін, Миколі Неліпі, Насті Неліпі, Василеві Опанащуківі, Дмитрові Опанащуківі, Людмилі Опанащук, Анатолію Остапчуківі, Максимові Петручківі та Михайлові Різунові. Це вони трудилися, себе не шкодуючи.

А якщо сьогодні не кожний зможе побачити, то напевне побачить наступної неділі, що травники навколо резиденції священника гарно вирівняно, очищено і засіяно травою. Цю працю виконали: Іван Борідько, Йосип Бучинський, Степан Закусило, Іван Козьмич, Микола Неліпа, Петро Маковський, Іван Усипенко та Іван Черногорець. А Омелян Вітрик зробив великий вклад у це завдання своїм даром - 18-20 кубічних ярдів доброї землі, яку він зовсім безкоштовно привіз і подарував нашій Парафії.

Усім працівникам і жертводавцям - глибока подяка!

КАЛЕНДАР НАЙБЛИЖЧИХ ПОДІЙ, УРОЧИСТОСТЕЙ ТА ІМПРЕЗ:

- 3 травня. - ПРОВОДИ. Загальна панахида в церкві після Св. Літургії, а потім - панахиди над місцями вічного спочинку наших померлих батьків, матерів, братів, сестер, дітей і рідних. Після повернення із цвинтаря - поминки в парафіяльній залі.
- 10 травня. - ДЕНЬ МАТЕРІ. Влаштовує Парафіяльна Школа.
- 17 травня. - МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА в парафіяльній залі. Будуть виставлені твори 6-ти місцевих і позамісцевих українських мистців. Влаштовує Молодечий Гурток при 145-му Відділі Українського Робітничого Союзу.
- 31 травня. - Свято пам'яті Головного Отамана Симона Петлюри.

Ол. В.

ЩО ОБІЦЯЮТЬ "ВОНИ"

"Вони" - це ті, що панують тепер на нашій далекій Україні. Ті, що відкидають Бога, утискають Церкву, знущаються над вірою. Ті, з кривавих пазурів яких нам пощастило вирватися під час другої світової війни і через яких ми не можемо повернутися до Рідного Краю.

Що ж обіцяють вони своїм підданам, яким заборонили вірувати, надіятися і по-християнському любити? Обіцяють багато. Прийде, кажуть, на землю рай, де людина буде повноправним господарем, не потребуватиме поклонятися вищим силам, де наука й техніка зроблять життя багатим і щасливим, де не буде багатих і бідних, де кожний буде працювати по спроможності, а одержувати - по потребах. А червона зірка комунізму буде повсякчасно освітлювати цей всесвітній рай.

Це - обіцянки. Чують їх нещасні люди ось уже більше, як 50 років, а раю того щось ніяк не видно. Тільки все дороги до нього будують. Тільки що ніхто не певний, куди саме ведуть ті дороги, бо ось уже сходять поволі із життєвої сцени покоління, що творило революцію, а до обіцяного щастя ще й тепер безмежно далеко. Більше того. Замість знищених кляс поневолювачів, з'явилися нові; замість визискувачів-капіталістів - визискувач-держава; замість відкритого національного поневолювання - творення "советського" народу на московський лад.

Але якби безнастанно оспівуваний червоними агітаторами комуністичний рай і прийшов колись на землю, і якби життя кожної людини в ньому було справді ідеально-змістовне і прекрасне, то все таки над тим раєм постійно висіла б темною хмарою проблема, якої не можна стерти ніякими силами людини, навіть якщо вона озброєна найнеуявнішими досягненнями науки. Адже за неблаганними законами природи, кожне життя кінчається смертю. А тоді? Для віруючого - це не проблема. Смерть сумна і трагічна, але після неї завжди є певність у вічному житті. Для невіруючого після смерті не залишається абсолютно нічого. У світлі цих незаперечних фактів кожний земний рай втрачає свою принадність, а ще тяжче людині, коли рай на землі їй тільки обіцяють, а небесний вічний рай колючим дротом безбожницького вчення міцно обкручують, щоб ніхто й подумати туди дістатися не наслідився.

Атеїстів явно турбує те, що вони не можуть пообіцяти своїм підданам нічого, що бодай частинно дорівнювало б висміюваному ними вічному життю. Даремно вони з презирством відкидають особисте безсмертя людини, як нібито "засіб пануючих класів і духовенства тримати в покорі маси пролетаріату". Це мало допомагає, бо надія на дальше життя - це могутній стимул життєвого оптимізму для людей усіх класів, народів і часів. А безнадійність смерті, свідомість того, що це - абсолютний безповоротний кінець, не можна замазати ніякими гаслами, ніякою пропагандою.

Комуністи твердять, що вірять тільки в докази науки. А наука про питання життя і смерті говорить ясно і недвозначно і на Заході, і на Сході. Тому зовсім слушно говорить кандидат філософських наук І. Іванов у статті "Чи потрібна віра в безсмертя?" (надрукованій в антирелігійному журналі "Наука и религия" за жовтень 1968 року):

"Наука ясно і недвозначно показує, що надія на вічне існування особистості - це вихід за межі того, що допустиме по законах природи. Не тільки людині, а й ніякому предметові не властиво існувати вічно. Вічне існування властиве матерії, світові в цілому. Відхід людини із світу - неминучий".

На цьому нашу тему можна було б і обірвати, хіба що поспівчувати безбожникам з приводу цієї нерозв'язної проблеми, а ще більше тим людям, яких примушують вірити атеїстичним догматам. Говорити їй справді немає чого, бо це ж - голос науки, а його, згідно з марксистсько-атеїстичною ідеологією, всі повинні беззастережно слухати. Але до продовження теми нас змушують самі безбожники. Вони заборонили справжню віру - віру у Вищу Творчу Силу - Бога, але зовсім не від того, щоб і самим часом відхилитися від генеральної лінії і трохи помріяти...

Перегортаємо сторінки згаданого вище журналу. Ось число за травень того ж 1968 року. Стаття письменника Сергія Колдунова, "Нові етюди оптимізму". Читаємо:

"Сучасна наука може тепер цілком стверджувати можливість не тільки реального безсмертя людства, а й реального безсмертя окремої людини".

Новина! Величезна новина! Тільки чому про це відкриття не сповістили світові гігантськими літерами на перших сторінках советські газети? Чому це твердження скромно сховалось в глибині досить великої (аж на двоє чисел журналу) статті? Адже якщо таке говорить наука, то значить, є ще надія і для тих, хто не вірить у Бога і Його вічне життя? Чому ж ця скромність автора?

Його біда в тому, що для того, щоб говорити в ім'я науки, необхідно мати певні й незаперечні докази. Автор їх, звичайно, не має. Тому він після цього свого твердження переходить до добре вже утертої, але зовсім мало заспокоючої теорії про те, що мовляв "всі істинно цінні здобутки й знахідки людських одиниць в ділянці мистецтва, матеріальної праці в суспільстві людей, науки набувають життя за межами одиниці, навіть тоді, коли та одиниця не живе дуже довго". Якщо комусь це важко буде зрозуміти, то простими словами це означає, що "діла людини живуть серед її нащадків". Автор наводить приклади таких великих людей, як Арістотеля, Архімеда, Мікельанджело, Айнштейна, будівничих Пертенону ті інших, які так багато зробили для збагачення людської культури, що, хоч і вмерли фізично, але "живуть" і тепер.

Це так. Але де ж тут дійсне безсмертя окремої людини? Якщо великий філософ, винахідник чи письменник можуть умирати, маючи невелику надію, що про них пам'ятатимуть наступні покоління, то яка втіха з того пересічному Іванові Івановичу - чоловікові доброму і працювиту, але ПЕРЕСІЧНОМУ? Колдунов довго не вагається. Він починає говорити про досягнення медицини та інших точних наук в боротьбі хворобами, докладно перераховує перемоги над такими страхітливими хворобами, як чума, віспа, холера та успіхи в боротьбі з іншими, не менше страшними, хворобами. Робить це зовсім слушно, маючи на те підставу. І раптом науковість його переходить у... віру. Він запевняє, що вже незабаром прийде час, коли:

"старість можна буде лікувати, як всяку хворобу. А природнім останнім етапом на цьому шляху до продовження життя буде досягнення індивідуального безсмертя".

Трохи далі Колдунов наводить базоване виключно на вірі (без доказів) твердження англійського письменника Кларка про те, що безсмертя окремої людини буде досягнуто вже в 2090 році. Як? Про це автор, із зрозумілих причин, воліє мовчати.

Інший советський письменник, Володимир Келер, має не менше рожеві, але знову ж таки зовсім не наукові, мрії. У англійському журналі "Советське життя", що розповсюджується в Америці, у числі за вересень 1966

року, він запевняє, що пересічний вік людини поступово зростатиме, і вже в 2000 році досягне 100 років, а пізніше, у 21-му столітті, якщо людина того багатиме, її "життя буде продовжене на будьякий період, навіть на століття". Чому можуть бути такі, що того не багатимуть, автор не пояснює. Може занадто гарячий буде комуністичний рай? І це ще не все. В людей, за словами Келера, "буде відновлено спадкову пам'ять. (Вони) воскресять минуле (у своєму розумі) і побачать, як жили і що бачили їхні предки сотні, тисячі, а може й мільйони років тому назад". Іншими словами, кожна людина буде мати в пам'яті не тільки події свого власного життя, а і своїх батьків, дідів, прадідів аж до безмежно далеких часів. Доказів і тут, звичайно, немає ніяких. Назвімо це мріями, припущеннями, вірою, але ні в якому разі не науковими твердженнями!

Трохи більше детально, але так само не-науково мрійно говорить про світле майбутнє О.Гринін у статті "Секрети довголіття", надрукованій в українському антирелігійному журналі "Людина і світ" за вересень 1969 року:

"Цілком імовірно, що не за горами час, коли ми будемо не тільки пестити старість (дбати про пенсії, будинки відпочинку, поліпшення умов роботи й життя людей похилого віку), скільки боротися з нею, всіляко відсуваючи її небажаний прихід. Тоді, врочисто відзначивши, скажемо, своє шістдесятліття, людина попрямує до геронтологічного диспансера. Тут вона прийме певний курс лікування, після чого відчутно помолодіє. Досвід, знання - літньої людини, а сили, емоції, тонус - молодика..."

Варто уваги, що всі ці твердження поставлено у майбутньому часі. Наскільки відомо, советська наука не може похвалитися нічим особливим у справі продовження життя. Інша справа, що в червоній імперії досягнуто велетенських успіхів щодо скорочення людського життя. Для того існують тюрми, концтабори, камери смерті... А якщо загальна тривалість життя у світі справді зросла, то сталося це завдяки розвитку медицини і в безбожному Советському Союзі і на Заході, де живе віра в Бога й вічне життя.

Дуже можливо, що вік людини буде ще більше продовжений. Наступні віки можливо принесуть нові відкриття в галузі медицини, які зроблять людське життя вільнішим від страждань і хвороб. Але все це лежить тепер у сфері чистих припущень. В те можна вірити або не вірити, і це зовсім не привілей безбожників, бо покращання людського життя на землі - це прагнення кращих людей усіх віків, усіх народів. Інша справа - вічність земного життя людини. Старість можна відсунути на якийсь час, але не зовсім ліквідувати. Сьогоднішня наука про це говорить дуже ясно.

Проте, ми бачимо, що безбожні поклонники науки не спиняються й перед тим, щоб висловити справжню віру в те, що науці суперечить, якщо їм це потрібно для певних цілей. І це в той час, коли вони забороняють і переслідують єдину істинну віру, віру в Бога, яка єдина має сенс і сувору логічність. Позбавлених же цієї істинної віри людей примушують вірити в якесь примарне майбутнє щастя, яке увесь час нібито йде, але ніяк не приходить... А щоб заспокоїти спраглих сенсу й мети життя людей, пропонують їм жити і працювати так, щоб "вічно" жити в пам'яті нащадків. В тому, мовляв, і полягатиме їхнє "безсмертя". Втіха, звичайно, мала. Люди цим не задовольняються, в примарні обіцянки не вірять, а й далі тягнуться до Бога, Який Єдиний може дати воскресіння і життя вічне.

ВЕЛИКДЕНЬ - ПО-СОВЕТСЬКОМУ

Дня Світлого Христового Воскресіння в Советському Союзі офіційно не існує. Відривний календар "Обрій" за 1970 рік у день 26 квітня відзначає 80-ліття від дня народження Миколи Костьовича Зерова - відомого "українського радянського літературознавця, поета і перекладача" (автори календаря не пишуть, що в 1935 році його було заарештовано і заслано на Соловки, де він загинув у 1941 році) і 60-ліття від дня народження М.М.Мазая - знатного металурга. Та ще кажуть, що це - "Все-світній день поріднених міст". Чи не таких "споріднених", як Москва і Прага?

У цей день напевне посилено відбуватимуться антирелігійні виступи та найрізноманітніші форми пропаганди проти найбільшого християнського свята. Комсомольці вже не вдиратимуться з п'яними піснями до церков, які ще існують, але дуже можливо, що до співів церковних хорів під час святкового обходу навколо церкви крикливо долучатимуться і будуть імітувати їх портативні "транзистори" скомунізованої молоді, як це дуже яскраво описав у коротенькому нарисі переслідуваний визначний письменник А.Солженіцин.

Невесело там, на нашій, несвоїй землі...

ЧИТАЙТЕ І ПІДТРИМУЙТЕ "ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО"!

Орган нашої парафії буде виходити, як і раніше, неперіодично, в міру потреби, але не менше, як раз на місяць. У ньому буде багато цікавого й корисного матеріалу про нашу Віру, Церкву, звичаї. Друкуватимуться статті на теми сучасного життя, а також про все те, що робиться у нашій парафії. Оголошення й різний інформативний матеріал і надалі будуть подаватися до відомо парафіянам в "Інформативному Листку". Охоче будемо відповідати на різні запити читачів, друкувати їхні листи, поради, побажання. В міру можливості будуть міститися й ілюстрації.

Розмір, зміст і вигляд "Слова" великою мірою залежатиме від підтримки його читачами. Журнал і надалі не має ціни і буде утримуватися на добровільні пожертви. З огляду на те, що за останній час значно зросли ціни на матеріали до друку, було б бажано, щоб читачі взяли це до уваги і надалі давали можливість журналові зростати й розвиватися.

Матеріали до "Парафіяльного Слова" передавати о. Настоятелю М.Павлишину або Ол. Воронину.

За підтримку - наперед щире спасибі!

ЖЕРТВОДАВЦІ (19 квітня):На Будівельний Фонд:

Матух Ігор і Валентина	452.50	(разом 752.50)
Опанашук Василь і Ліда	100.00	(" 377.00)
Різун Галина	10.00	(" 200.00)
Черник Кость і Ольга	15.00	(" 400.00)

Парафіяльна Рада звертається до всіх членів Парафії, що ще мають якісь заборгованості, щоб слатили їх негайно, щоб дати можливість громаді нормально розвиватися й виконувати намічену працю. Своєчасне виконання обов'язків супроти Парафії - це справа честі кожного її члена!

Настоятель - о.М.Павлишин, 200 Como Park Blvd, Cheektowaga, N.Y. 14227
 Редактор "Слова" - Ол.Воронин, 440 Carmen Road, Amherst, N.Y. 14226

Великдень приходить до нас тільки раз на рік.

Це - свято великої радості, коли небо і земля зливаються у прославленні Воскреслого Спасителя.

Ні одне християнське віровизнання не відзначає цього свята так урочисто, як Православна Церква.

Протягом віків творилось, збагачувалось і удосконалювалось Великодне Богослуження, приймаючи в себе найкращі прояви людського духа. Великодні співи - неповторні у своїй красі. Вони, немов ангельські співи, наповняють нас світлом і підносять високо, понад буденне життя, до Божественних осель.

Великдень приходить до нас тільки раз на рік.

Але Великодній настрій можна тепер буде відтворити в будь-який час року, завдяки тількищо випущеним пластинкам Великодньої Утрени, наспіваної в Катедрі Св.Володимира в Торонті.

Урочисту Утренью відправляє Владика Архiepіскоп Михаїл, Архiepіскоп Торонта і Східньої Канади - один із найбільш улюблених Архiepісторів ієрархії Української Автокефальної Православної Церкви, який за віру карався по червоних концтаборах, ділив тяжку долю свого народу під час побоевищ 2-ї світової війни та по таборах ДП в Німеччині. Йому сослужать о. Митрофорний Протоієрей Дмитро Фотій і Протоієрей Юрій Ференців із Св.Володимирської Катедральної Громади. Співає Архiepірейський Хор під мистецьким керівництвом Юрія Головка.

Великодня Утренья записана на двох довгограючих пластинках в студії Ар-Сі-Ей Віктор у Канаді. Зберігаються в добре виконаному альбомі праці П.Магденка.

Пластинки Великодньої Утрени будуть джерелом духовного натхнення, естетичного задоволення, а також і історичним пам'ятником для кожного, хто їх придбає.

У нашій парафії пластинки можна замовляти в о. Настоятеля М.Павлишина або в Олександра Воронина.

Ціна комплекту - 12.00 доларів. Кількість дуже обмежена.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 2 (63)

24 ТРАВНЯ 1970

Рік 3

ЧОМУ МИ ПЕРЕСТАЛИ РОЗМОВЛЯТИ З БОГОМ?

Треба визнати, що в сучасній Америці молитва не належить до популярних речей. Вона явно перестала бути рушійною силою у повсякденному світському житті. Мало хто зустрічає день подякою Богові. Мало хто молитвою починає працю, їжу, різні заняття. Мало хто увечорі дякує Богові за щасливо прожитий день. У багатьох родинах батьки ще вчать дітей ставати перед сном на коліна і молитися. А самі вони? Їм чомусь і в голову не прийде, що молитва потрібна їм не менше, а може навіть більше, як їхнім дітям... Останнє ніби певне пристановище молитви - це Церква. Але хто може сказати, скільки людей під час Богослужень справді моляться, а скільки інших лише устами промовляють слова молитви, а серцем десь ген далеко звідти? А хіба не трапляються й священники, які, забувши про святощі, поспішно очима перебігають слова літургічних молитов, аби скоріше?..

Що молитва тепер дуже занедбана, свідчить факт, що ухвала Найвищого Суду Сполучених Штатів про заборону молитви в американських публічних школах ось уже кілька років являє собою непорушний закон цієї країни. Бо якби молитва займала належне місце в житті якщо не всього населення США, то принаймні більшості його; якби ця ухвала болюче вразила ту більшість, то буря всенароднього протесту напевне давно вже примусила б вітрила псевдо-ліберального Найвищого Суду повернути в інший бік і повернути молитві її почесне місце у вихованні молоді. А так не сталося. Протест був занадто слабкий, а ухвалу Суду підтримувало навіть багато протестантських служителів Церкви...

Пояснити таке упосліджене місце молитви в сучасному житті неважко. Адже молитва - це розмова. Щоб кожна розмова була цікава, корисна і приємна, людина повинна мати співрозмовця, бо інакше вона говоритиме сама до себе і напевне скоро втомиться від такого непродуктивного монологу. Співрозмовець у молитві - Бог. Щаслива людина, яка душею відчуває Його, хоч очима не бачить і вухами не чує! Для неї молитва - приємність і джерело радості й натхнення. Але що коли душа закам'яніла, від земного добробуту засліплена, у земних думках і бажаннях безвихідно занурена? Під час молитви така людина не відчуває Бога. Молитва її мертва, слова її линуть у безвістя і там навіки зезають. На таку молитву й часу немає чого витрачати. Можна записати кілька молитов на магнетофонну стрічку, притиснути кнопку і йти собі по своїх справах... До Бога напевне доходить і мертва молитва, але тому, хто молиться, вона абсолютно нічого не дає, бо якщо Бог і відгукується на неї, то відповідь Його ледве чи зможе пройти через міцно замкнені двері людської душі. Отож і не дивно, що більшість сьогоднішніх людей, які живуть лише світом і самими собою, не відчувають потреби в молитві, в єднанні з Богом і, якщо моляться, то лише для вигляду або звичаю ради.

Але цим вони самі собі безмірно шкодять. Через це віддалення від Бога людина не має спокою. Не знаходить вона собі щастя й тут, у країні з найвищим рівнем життя, де тисячі машин і приладів полегшують працю, де великою мірою немає потреби у фізичній силі, де так багато вільного

часу. В таких умовах, здавалось би, можна мати всі можливості для спокійного змістовного життя, для духовного й культурного збагачення, для розвивання талантів на свою власну й загальну користь. Здавалось би, можна легко знайти мету життя і до неї прямувати. Але Бог тут непопулярний, багато дехто його з погордою відштовхує, ставлячи в центр усього творіння самого себе. А тоді що? Тоді починають шукати втрачений спокій. Задурманюють бентежний неспокій своєї душі хмарами тютюнового диму, ріками алкоголю, ломиголовними перегонами на автостадах, божевільними какофоніями "модерної музики", наркотиками, вандалізмом, руйніцтвом. І оце в цьому має бути мета життя? У цьому покликання людини - царя і покорителя природи, найрозумнішого творіння на землі? З цим страхіттям не погоджується об'єктивний людський розум, він протестує, закликає схаменутися, але хто його слухає? Кому потрібне щось позитивно-людське в цих безнастанних вакханаліях сучасного світу?

А шкода. Бо справжній спокій і справжню мету життя, а з тим і найвищий розвиток людського духа легко можна знайти, якщо визнати Бога своїм Отцем і разом із Ним іти стежками життя. В єднанні і надії на Бога досягла апогею своєї величі й сили країна, де ми живемо. Відкинувши ж його, вона стрімголов котиться в темне, невідоме, безвихідне майбутнє.

А сила молитви не припинилась і тепер. Вона й надалі вказує дорогу, повчає, охороняє, втішає. За доказами на те не треба йти в глибину віків. Не треба обов'язково звертатися до житій святих і праведників. Треба тільки подивитися навколо себе. Добре подивитися і уважно задуматися над баченим.

У своєму біографічному нарисі усім нам добре відомий письменник О.Кобець так відповідав на запитання, як йому пощастило врятуватися перед пильним оком НКВД в умовах жорстокого терору, який лютував на Україні в 30-х роках:

"І в найлютішій війні гинуть не всі. І коли серед бурхливих хвиль океану йде на дно корабель, - і так якомусь відсоткові пасажирів пощастить інколи врятуватися. Випадок, чи Боже Провидіння? Сотні разів і надо мною висів "караючий меч пролетарського кривосуддя", але щоразу "чаша сія" минала мене, без ніяких заходів з мого боку, крім, хіба, мовчазної молитви..."

Недавно померлий чільний сенатор Еверет Дірксен розповідав, що ще в 1949 році, коли він був ще порівняно молодим конгресменом, лікарі сповістили йому страшну новину - за недовгий час він осліпне... Дірксен добровільно зрікся свого становища в Палаті Представників і повернувся додому чекати наближення вічної ночі. Але здаватися йому не хотілося. Якщо не допоможуть лікарі, може допоможе Всесильний? Він широ молився. І, на диво всіх лікарів, його зір почав поправлятися, потім зовсім покращав. Дірксен повернувся до Конгресу і віддано послужив для свого народу ще 20 років.

Не менше вражаюча історія 15-річної Анни Турнер з Індії, яка зовсім втратила зір, коли необачно спостерігала затемнення сонця 7 березня цього року. Безнадійність її стану підтвердили лікарі. Два місяці прожила вона в страхітливій темряві, не маючи найменшої надії ще колись побачити красу навколишнього світу. І раптом, зовсім несподівано, вона прозріла. "Я можу бачити! Я бачу!" - кричала вона з істеричною радістю. "Медицинний феномен", - сконстатували лікарі. "Відтоді, як я втратила зір, я щодня молилась", - пояснила дівчина. Сучасне чудо? Доказ сили молитви? - Припущення цілком правдоподібне, а для врятованої дівчи-

ни – світлий, радісний, незаперечний факт. Для неї це було чудо через молитву!

Повчитись, як треба молитися, ми можемо і в наших астронавтів, які так недавно вперше в історії людства почали пізнавати вікові таємниці нашого найближчого супутника – місяця. Опинившись там, далеко в космічних просторах, в обіймах безконечности, людина не може не сповнитись благоговінням перед Творцем. Відірвана від земних піклувань, вона не може не наблизитись до Бога, яка перед Ним така мікроскопічно-малесенька, не зважаючи на свої колосальні досягнення-успіхи! Дуже можливо, що це підтвердили б і советські космонавти, якби могли вільно висловлювати свої справжні думки. Мабуть і вони думали під час своїх полетів не про Леніна і не про компартію...

В житті багатьох із нас напевне не раз траплялося, що рятунок або вихід із безнадійно важкого становища приходив несподівано, коли вже тяжко в щось вірити, в наслідок щирої молитви. Загляймо у своє минуле, згадаймо роки колективізації, НКВД-івщини, війни, еміграції... І не ховаймо цих спогадів про Божий порятунок! Розповідаймо про них, і самі з того навчаймося!

А молитві повернімо належне місце в нашому житті. Не кидаймося до Бога тільки від страху, під час тяжких переживань, розпачу. Коли ми так робимо, то лише допомагаємо атеїстам доводити, що всяка релігія виникла від страху первісної людини перед невідомим у світі, що вона страхом виросла і страхом тепер тримається. Розмовляймо з Богом і в добрі часи, і в часи випробовувань. Тим ми наблизимося до Бога, станемо Йому близькими і рідними, а в тяжкі часи ми вже не будемо кидатися на всі боки, як сліпий на перехресті шумних вулиць, а відразу знатимемо, де шукати втіхи й допомоги. А там знайдемо Того, Хто дасть заспокоєння і силу.

о. Михайло Павлишин

НАШІ ТРАДИЦІЇ І ДОТРИМАННЯ ЇХ

Часто приходиться на думку, а навіть і дискусії викликає, питання про традиції. Вони поділяються на кілька категорій, а саме: традиції родинні, місцеві, національні, державні, а далі і віковічні – релігійні. Всі вони плекалися довгими періодами часу, і немає сумніву, що не було такої людини, яка могла б пригадати їхній початок.

Традиції родинні й релігійні йдуть у парі. Вони такі давні, як давнє людство і як довго пам'ятає історія. Вони зберігаються в народі, який також плекає в собі все те, що передано йому його попередниками – прадідами, дідами й батьками. Вони зберігаються завдяки тому, що побудовані на релігійності, що їх дотримувались віками, що вони своїм існуванням доказали потребу їх зберігати, а й тому, що багато з них є наказ нашого Творця-Бога їх зберігати в народі.

Коли відступимо від тих чеснотних традицій родинного зв'язку і пошани – родина втрачає сенс існування. Вона починає жити вільним життям, без живучого паростка, що його годує. Для прикладу, коли огірок є врощений у гілку, то навіть якщо велика спека надворі, огірок є холодний. Його охолоджує той паросток, що черпає соки в глибині землі і передає його своєму овочеві, відкритому під сонячним промінням. Без того, коли овоч відірветься від рослини, він загине. Так само і родинні традиції пов'язані з коренем, який передає життєдайні соки. Вони походять із

глибини віків, від наших попередників, вони створені на непохитних традиціях за релігійними Божественними засадами. Серед джерел тих традицій є і Св.Письмо та Св.Передання Церкви.

У Богобійних і віруючих народів ми відразу помічаємо належне ставлення до родинних традицій і родинного життя, бо вони побудовані на Божественних законах і переданнях. А народи, які втратили ті закони, і родинні традиції мають без міцного фундаменту. Вони мілкі, бо базуються тільки на розумуванні людей. Родинне життя там здичіле, без пошани до старших, а головне до батьків. Це тому, що батьки не змогли зацепити новим поколінням ті моральні родинні традиції. Серед них падає розгнужданість, самовільність і невідповідні норми думання про людину, родинне життя, майбутнє. Існує велика духовна порожнеча, яка не може бути замінена нічим, крім моралі і традиціями, що походять з висоти. Коли традиції накладаються силою наказами й постановами держави, вони мають силу тільки так довго, як за ними держава може слідкувати. Коли традицій у родині немає або прищеплюються вони поверхово, то й тоді вони довго не живуть. Молода людина вдячна батькам тільки за те, що її виховали і, як і у тваринному світі, залишає батьків, як тільки може стати на власні ноги. А далі забуває про тих, хто дав їй початок існування.

Родинні традиції нашого народу глибоко пов'язані з релігійним життям. Вони мають високі норми моралі. Фундамент родинного життя положений Самим Богом, а тому ми не маємо жодного права від нього відступати або відхилитися. Обов'язок батьків – дотримуватись високих релігійних засад і виховувати в них своїх дітей не тільки вдома, але й поза домом. Дитина мусить пам'ятати про правила, передані їй батьками, і виконувати їх невідступно, бо правила ті – це святощі народу, одержані від предків і від Церкви.

Традиції народу і вчення Церкви тісно переплетені в житті людини. Без Церкви її життя порожнє і безцільне. Сам Бог дав людині Церкву, щоб вона могла приносити до неї свої турботи, втіху, жалі й переживання і там знаходити притулок. В Церкві людина знаходить віраду, оздоровлення, заспокоєння жалів і турбот. Церква – це місце, де перебуває Бог, а тому для людини Церква повинна бути на першому місці. Нехай не зрозуміє цього читач помилково! Бог є на кожному місці. Але Христос сказав: "Де зберуться двос або троє в ім'я Моє, там і Я серед них". Отож і збираємось ми до церкви на молитву, де між нами є Сам Бог. Молитва корисна і потрібна кожному у всякий час і пору, але особливу силу і значення вона має в церкві, де за наші гріхи приноситься Велика Жертва: Христос невидимо йде на Хрест, воскресє і йде до Отця, а нас підготує до Свого Другого Приходу і Життя Вічного.

Тс ж бути в церкві на Божественній Літургії – це зовсім не те саме, що посидіти над річкою половити рибку і доводити, що, мовляв, я тоді також молився. Зовсім не те! Сам Бог заповів пам'ятати про день суботній: "... шість днів працуй, і роби в них усі діла твої; день же сьомий – субота – Господу Богу твоєму" (4-та заповідь). Звідси й обов'язкове правило церковне: святкувати неділю (яка заступила старозаповітню суботу) і всі великі християнські свята. У ті дні обов'язково бути в церкві на Богослуженні. Тільки справді поважна причина може виправдати відсутність під час Божественної Літургії. Христос завжди приходив до синагоги, молився там, навчав інших, проповідував. Отже, обов'язок брати участь у Богослужбових відправах – це заповіт Самого Ісуса Христа, який сказав до Апостолів: "Що зв'яжете на землі, буде зв'язано й на небі, а що розв'яжете на землі, буде розв'язано й на небі" (Мт.18,18).

І, коли Свята Церква покликає своїх вірних до храму на Богослуження, то не тому, що, мовляв, так хочеться священникові, а тому що це - голос самої Церкви, голос Спасителя Ісуса Христа.

Пригадаймо тепер, у зв'язку з цим, як у нас проходили відправи Великого Посту. Кожний кудись поспішав, щось велике робив, чомусь ніколи в нього не було часу. В дійсності - НІ! Це звичайне недбальство, неохота, ледачість, недооцінення нашого найбільшого надбання. Люблять у нас говорити, як то там на Україні забороняють молитися, не пускають у церкву. А тут? Хто тут забороняє молитися, хто нас зупиняє? Пригадаймо на хвилинку, як було колись. Чи була така людина, що у Великий Четвер не була на Страстях? Що у Велику П'ятницю не пішла на винесення Плащаниці? Що у Великодню Суботу на світанку не прийшла поклонитися Божому Гробові і поцілувати Господню Плащаницю? А вже ж чи був хтось такий, що й на самий Великдень не був у церкві? Якщо й траплявся хтось, то це була рідкісна подія. А тут чомусь це стало нормальним явищем. Скільки наших парафіян були вдома, коли в церкві страждав на Хресті Спаситель, умер, був похований і у славі воскрес? Може справді так вплинуло на них те вполювання безбожницької науки, про те, що релігія - це "опій для народу" або "забобони"? Таке легковаження - НЕПРОСТИМЕ!

Коли ми пропускаємо, сидячи вдома, великі святкові дні і не ведемо до церкви і своїх дітей, то ми нехтуємо найвищі традиційні цінності родинні й релігійні. Що ж можна тоді буде сподіватися від молоді, у якій батьки відібрали високе релігійне почуття, вполюване від покоління до покоління, а тут змарноване за одне десятиліття...

Хочеться надіятись, що це - тільки тимчасове явище, і що глибокі родинні й церковно-релігійні традиції знову знайдуть місце в житті кожного нашого парафіянина.

ВІД ВЕЛИКОДНЯ ДО ПРОВОДІВ

Вперше в історії нашої парафії всі ми могли урочисто зустріти свято Світлого Воскресіння Христового у новій церкві і почати його традиційним хресним ходом навколо храму. Церква була переповнена по-святковому вдягнутими вірними. Панував радісний настрій, світло, краса Великодньої відправи.

Святкові страви посвячували цього року (також вперше в історії громади) надворі. Кошики з запаленими свічками поставили вздовж однієї бічної і задньої стіни церкви, вірні стояли за ними, урочисто лунали Великодні співи серед зоряної ночі. Чудова картина! Під кінець відправи вже почало розвиднятися. Все відбулося так, як колись дома, під українським небом...

Потім почалися родинні святкування, про які кожний напевне має приємні спогади. Дуже похвальне явище, що наші вірні не забули в цей великий день і своїх рідних, які відійшли до вічного життя. Уже в кінці Великодньої неділі багато могил було прикрашено весняними квітами і крашанками.

А спільний Великодній привіт померлим принесла наша громада у Фомину неділю, коли, після загальної панахиди в церкві, було відправлено літії над окремими могилками. Обхід цвинтаря почато в цьому році, як було пропоновано на сторінках "Слова" після минулорічного Великодня, з кінцевої частини, де поховані наші найбільш необхідні й самотні. Треба, щоб таке чергування з року в рік стало в нас традицією. Тоді принаймні раз на два роки отих, за ким немає кому плакати, привітає вся громада.

НОВЕ НА НАШОМУ ГОСПОДАРСТВІ

Господарство нашої парафії збагатилось кількома дуже потрібними і цінними машинами й приладами, які набагато полегшать працю. Серед них:

Трактор на 14 кінських сил, модерний, з автоматичною трансмісією. До нього – косарка, яку вже з успіхом почали вживати для кошення трави на безмежних просторах нашого Осередку і снігочистка (хочемо сподіватися, що цю останню скоро не доведеться вживати...) Ці речі куплено за кошти парафії.

21-інчева машина для полірування підлог. Буде неоціненною прислугою в утриманні в належному порядку нашої церкви й залі. І цю машину купила парафія.

Снігочистка (snow plough) далася легко перекласти на українську мову, але як назвати по-нашому snow blower? У всякому разі, таку от машину подарував нашій парафії п. Ніл Гадман, який працює разом з п. Юрієм Потієнком. Чому подарував? Якраз переїжджав на нове помешкання і в розмові з п. Потієнком сказав йому, що ось, мовляв, є в нього така машина, яку хотів би продати. "А чому б не подарувати його для Церкви?" – запропонував п. Потієнко. "А чому би й ні?" І так і сталося. Отже, сніг буде чим і відкидати і одвіювати. Але нехай би його краще подовше не було... Одержавши подяку за свій щедрий дар від нашого о. Настоятеля, п. Гадман подарував парафії ще й водяну помпу. Дай Боже, щоб і її не треба було вживати, але як треба буде, то вже не треба буде позичати.

Група парафіянок, відчуваючи, як тяжко обходитися без середнього розміру кофейника (наш великий – занадто великий для невеликих імпрез, а домашні – занадто маленькі), вирішили скластися, купити такий, щоб якраз потрібного розміру, і подарувати парафії. Так вони і зробили. Тепер цей кухонний прилад стоїть у кухні і готовий служити відразу 84-ма чашками запашної кави. Жертводавці: Марія Гержан, Мирослава Дмитріюк, Олександра Дмитріюк, Наталка Марвін, Анна Нестеренко, Людмила Опанашук, Грина Парнюк, Олександра Побивайло і Таїса Потієнко.

Інша група парафіянок (серед них, правда, дві з попередньої групи) зробили парафії інший подарунок – електричний відкривач консервів. Це теж набагато полегшить працю в кухні і прискіжить її. На цю ціль жертвували: Марія Гержан, Олександра Дмитріюк, Ляриса Ляшук, Валентина Мавковська, Ліда Опанашук, Слава Опанашук і Ганя Остапчук.

Іван Борідько та Іван Усипенко, при активній співпраці Олексі Зибая, загородили красивою дерев'яною межею вічнозелені кущі вздовж бічної стіни парафіяльної залі. Хто ще не бачив, як гарно це виглядає, нехай обов'язково подивиться.

Усім жертводавцям і працівникам – щира подяка від усієї парафії. А якщо про працю когось не було згадано – нехай вибачає, а на другий раз подасть інформації про виконану працю о. Настоятелеві або Ол. Воронину.

Згідно з постановою Парафіяльної Ради, запроваджено чергування парафіян під час імпрез, що відбуваються в парафіяльній залі по суботах. До обов'язків чергових належатиме доглядати за порядком і упорядкування залі. Така система буде тривати до того часу, доки не буде знайдено людини, що займатиметься тим за певну винагороду. Чергових призначатиме господарчий референт і повідомлятиме телефоном. Якщо хтось не зможе прийти – нехай призначить замість себе заступника.

Мирослава Дмитріук

ПОКАЗ ІСТОРИЧНОГО ОДЯГУ УКРАЇНИ

В неділю 3 травня Українська Студентська Громада м. Бофало влаштувала показ історичного одягу України. Присутні на цій імпрезі з приємністю і захопленням оглядали чудову українську ношу.

Найстарший і найдавніший одяг - сарматський (III-є століття до Р.Хр.) його моделювала панна Зірка Чмола. Потім було показано три староруські буденні одяги з IV-го століття. Чудовий старо-княжий одяг Княгині Ольги відзеркалював могутність і добробут Київської Держави X-го століття. Було також п'ять одягів XII-го століття Серед них - одяг молодій дворянки (моделювала п. Іванка Салдит), одяг боярині з часів Ярослава Осмомисла, одяг малої дівчинки (моделювала п. Ліда Цьолко), одяг боярині з Галичини і одяг Галицько-Волинської княжни - дружини Романа Мстиславовича (моделювала п. Вікторія Дзюба).

Дивлячись на всі ці чудові одяги, глядач мимоволі переходив думкою в ті часи, коли Українська Київська Держава була могутня, відома й багата, коли стояла на високому культурному рівні разом з іншими сильними державами Європи.

Одяги ХУП-го і ХУШ-го століття ілюстрували часи Великої Руїни, коли українська жінка була козачкою та мусіла боротися разом із своїм чоловіком за кращу долю своєї родини і своєї батьківщини. Але і в ті часи українська жінка зуміла зберегти красу й пишноту свого одягу. Це було показано в кількох строях, виконаних з дорогих і правдивих матеріалів та прикрашених справжніми дорогоцінними оздобами (хутрами горностаїв, перлами, бурштином, намистами з коралів і дукачами на золотих ланцюжках). Цих строїв було сім: одяг жінки козацького старшини, одяг гетьманші, одяг шляхтянки з Галичини, одяг селянки, одяг шляхтянки з Києва, одяг міщанки з Галичини (п. Ліза Шрамель) і одяг міщанки з Києва (п. Уля Дзюба).

Марта Перейма рецитувала поетичний опис доби історії України, що був зображений одягом даного періоду, пера Леоніда Полтави. Опис самих одягів читала Марта Гаврилюк. Музичний супровід виконав талановитий студент Богдан Чмола.

Такого роду імпреза - цікава й небувала. Бофалівській Студентській Громаді та її опікунові - д-рові Мирославові Грешишинові - належиться подяка і признання за гарну ідею і вкладену працю для її здійснення.

СВЯТО МАТЕРІ

10 травня - цього року в неділю Жінок-Мироносиць, відбулося в нашій парафії традиційне вже Свято Матері. Дуже добре, що ми перейняли і зробили своїм надбанням цей чудовий звичай американського народу - дякувати своїм матерям за те, що дали нам життя, виростили й виховали нас та обдарували почуттям любови до світу, природи, краси, добра і людей.

Головну роль в цьогорічному святкуванні взяла, як і раніше, Парафіяльна Школа. Це й зрозуміло, бо саме діти, яких їхні матері ще доглядають, їх виховують, турбуються ними, найбільше мають підставу чимось приємним вшанувати свою маму і подякувати їй за все. Але цього року відбулося ще й щось зовсім нове, але варте усяких на світі похвал. Парафія, репрезентована о. Настоятелем і Головою Парафіяльної Ради п. Володимиром Побивайлом, теплим словом і пишним букетом троянд привітала

найстаршу матір нашої громади - 93-літню п. Євгенію Шумську, одну з дуже небагатьох, що вже й правнуками своїми втішаються. Глибоко зворушена п. Шумська щиро дякувала за увагу.

Парафіяльна Школа вшанувала всіх присутніх матерів короткою, але гарною мистецькою програмою. Аня й Грина Мартинюки, Юля Павлишин, Ігор Опанащук, Маруся й Оксана Бідні деклямували вірші. Дитячий хор в складі Зіни й Наталки Дмитріюк, Лізи Мартинюк, Лізи Маковської, Лілі Опанащук та Юлі Павлишин проспівав веселу "нескінченну" українську пісню "Був собі журавель". А танцювальна група Парафіяльної Школи, до якої входять Зіна й Наталка Дмитріюк, Віктор і Юрко Закусило, Ліза Маковська, Ліза Мартинюк, Ліля Опанащук, Ігор і Юля Павлишин закінчили свято кількома дуже добре виконаними українськими танцями. Треба зазначити, що провадять цю танцювальну групу уже вихованки Парафіяльної Школи - Оленка Потієнко і Ліза Шрамель. Проводять з великим успіхом, передаючи свої знання меншим, і тим забезпечують збереження нашої чудової культури серед наступних поколінь.

МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА

Для чого вже не використовувано було нашу залю! Була в ній тимчасова церква, відбувались храмові свята, академії, святкові обіди, Загальні Збори, засідання Парафіяльної Ради, збори Братства, Сестрицтва, Батьківського Комітету, забави дорослих, забави молоді, забави дітей, концерти, театральні вистави, літературні вечори, весілля, хрестини, поминки, українські дівич-вечори і американські "дошки, покази кінофільмів і навіть (на жаль досить частенько) суперечки та сварки.

Здається, багато більше вже й придумати тяжко. Але ні - ще не все! Одного дня Юрій і Таїса Потієнки (разом чи кожний окремо - невідомо) прийшли до дуже цікавої ідеї - а чому б не влаштувати в залі мистецьку виставку? Адже в Бофальській окрузі є кілька мистців-українців, які напевне раді були б показати свої твори широкому громадянству? А коли так, то чому їх не запросити? З того й почалось. За першою ідеєю прийшла друга: а що коли б цю виставку організував Молодечий Гурток при 145-му Відділі Українського Робітничого Союзу, що складається з наших молодих парафіян? Почались переговори. Ідея знайшла блискавичну підтримку і молоді, і мистців. До участі зголосились 4 місцеві художники: Леонід Костюшко, Володимир Квартерук, Григорій Марвін і Аля Мосійчук. З далекого стеїту Нью Джерзі прислали свої твори Богдан Божемський і Оксана Шавес. Призначено дату виставки - 17 травня, почалась підготовка. Імпрезу було добре розрекламовано всіма засобами комунікації, про неї заговорили не тільки в парафії, а й поза нею. В останній тиждень перед виставкою участь у ній забажали взяти ще двоє мистців - Зіна Кузняк та Іван Коритко. На щастя, місце для них ще було, і їх прийняли.

Виставка почалась відразу після Божественної Літургії. Відвідувачі заходили до залі, записували свої прізвища до візитної книги, одержували програмки, де було коротко описано головні дані про 6-х первісних учасників (двох останніх, на жаль, вже не вдалося відзначити, бо було занадто пізно). В залі стояли шість рядів столів, на кожному з них поставлено по два ряди картин. Разом було виставлено понад 200 мистецьких творів. Тут було щось для кожного смаку, для кожного уподобання. Твори, виконані найрізноманітнішими засобами мистецтва, на різні теми, різних розмірів і стилів. Як і на більшості сучасних виставок, переважали красюди. Багато з них чудово виконані: біля них мож-

на було довго стояти й ними милуватися. Але особливе зацікавлення й увагу викликали полотна, на яких зображено людей, дії, ідеї, переживання. На жаль, таких було дуже небагато. Чи факт такого зацікавлення "не-красивими" картинами не заохотить наших мистців присвятити свою увагу цій тематиці?

Учасники виставки були присутні від початку до самого кінця. Гості-відвідувачі мали змогу поговорити з авторами мистецьких творів, обмінятися думками, розпитати про те, що їх цікавило, купити картину, яка подобалась їм або замовити подібну або іншу. Серед присутніх відчувалося задоволення й зацікавлення. Слава про виставку пішла так далеко, що на неї приїхали гості навіть з досить далеких околиць. Хто з присутніх хотів відпочити або підкріпитися - до їхніх послуг був різноманітний буфет з прохолоджувальними напоями й кавою. Буфет влаштовано було заходами Молодечого Гуртка і родин мистців. Члени Молодечого Гуртка брали участь, як упорядчики виставки, провідники і обслуга буфету. І, звичайно, увесь час був присутній і сам організатор виставки, який поклав найбільше праці для її організації - п. Юрій Потієнко з дружиною.

Серед багатьох визначних гостей, що відвідали мистецьку виставку, були Голова Українського Робітничого Союзу п. Антін Батюк, який приїхав із Скрантону спеціально, щоб її побачити, а також письменник-гуморист Микола Понеділок.

Без перебільшення скажемо, що виставка була імпрезою надзвичайно цінною і вартісною. Вона принесла задоволення й естетичну насолоду для відвідувачів, досвід і почуття гордості за добре виконану працю для членів Молодечого Гуртка, мистцям дала змогу познайомити із своїми творами численних присутніх (було їх там 350-400 осіб) і таким чином зробити собі рекламу та заслужити на признання. Про успіх виставки найкраще може посвідчити те, що кілька відвідувачів, оглянувши картини, питали: "А чи скоро буде нова виставка?"

Усім тим, хто організував, брав участь і відвідав та підтримав цю корисну імпрезу - щира подяка.

МИКОЛА ПОНЕДІЛОК У БОФАЛО

Про те, що Микола Васильович Понеділок - один з найбільш популярних культурних діячів на еміграції - не треба зайвий раз доводити. Часом доводиться лише шкодувати, що, поза всіма своїми талантами, він - звичайна людина, яку при найбільшому бажанні не можна бачити водночас в кількох місцях. Тому на відвідини цього відомого всім нам гумориста і зовсім талановитого "серйозного" письменника звичайно доводиться чекати роками, а приїзд його - це велика подія в кожному місці скупчення українців. Довго чекали його й українці нашої округи і, нарешті, дочекалися 17 травня.

З темами Миколі Понеділкові не важко. Він їх збирає на кожному місці свого перебування, а багато з них йому самі аж напрошуються. От наприклад і тут. Прибув він до Бофало ще в суботу, увечорі гостював серед представників української громади, а десь годині о 1-й ночі, озброєний докладними інструкціями, пішов на нічліг до однієї української родини, зовсім поблизу від того місця. Пішов і... заблудився. Чим не тема для чергової гуморески? Особливо, коли взяти до уваги, як шукав дороги й він сам, і як шукали, не дочекавшись, його, як навіть собаку взяли на допомогу в розшуках і... Але про те вже напевне він сам роз-

повідь у своїй черговій збірці.

В залі "Дніпро" зібрались почути улюбленого гумориста понад 300 осіб. Як звичайно, залишилися у полоні його життєрадісного оптимізму, широти, краси його чистої пахучої мови, невимушеного поведження і умінням промовити від душі до душі. Понеділок - незаступимий гуморист, але полонити він уміє не тільки гумором. З неменшою силою він захоплює і своєю "серйозною", переважно настроєвою, тематикою, виношеною в серці ще з тих часів, коли він, "кощей безсмертний", виростав серед розлогих Херсонських степів, а пізніше блукав по руїнами вкритій Європі. Так було й тут. Ось розповідає він про те, як мати поділилася заміненою за останні в хаті хромові чоботи паляницею хліба, призначеною для голодної родини, з убогим бандуристом на базарі. Ось згадує про виступ капелі бандуристів у таборі ДП в Шляйсгаймі, де йому доручили вітати дорогих гостей, і пов'язує цей спогад з давнішим - про убогого бандуриста на Україні. Ось не менш цікаве оповідання про те, як занесені на Херсонщину пісні популярного західньо-українського поета Романа Купчинського допомагали створювати національну свідомість у вихованців "червоного раю", а між ними і в нього, тоді ще зовсім молодого хлопця.

Гуморески Миколи Понеділка теж не написані виключно для того, щоб дати змогу слухачам або читачам добре посміятися. У них - глибокий зміст, щире бажання автора бачити цей світ кращим, як він є тепер. Тому він, сміючись, насправді з великою любов'ю говорить про тих, які, як і він, люблять Україну і все українське ("Дівчина в книгарні" х), закликає до справжньої соборної єдності ("Г у вас, і у нас нехай буде все гаразд"), нищівним сарказмом плямує поневолювачів ("Розмова з амбасадором СРСР України"), глузує з примітивів, які "ковбасними польками" і іншим мотлохом хочуть репрезентувати нібито "українську культуру" ("Подарунок пана Бульки") і т.д. Вийшовши з зустрічі з Миколою Понеділком, ніяк не можна забути його ідеї й бажання. Навпаки - до болю хочеться негайно почати щось робити, щоб вони стали дійсністю.

Треба сподіватися, що всі прочитані Миколою Понеділком твори і багато інших скоро побачать світ на сторінках нового збірника, а що він сам ще багато років буде збагачувати скарбницю нашої літератури своїми цінними працями. Тим часом, радимо всім придбати і прочитати останній збірник творів Миколи Васильовича під назвою "Зорепад", рецензію на який містимо в кінці цього числа.

КАЛЕНДАР НАЙБЛИЖЧИХ ПОДІЙ, УРОЧИСТОСТЕЙ ТА ІМПРЕЗ:

- Сьогодні. - Відразу після Богослуження - Загальні Збори Сестрицтва. О 4-й годині пополудні - вистава-комедія "Мої любі синочки", яку поставить українська театральна група з Торонта, під керівництвом Бориса Дніпрового.
- 31 травня. - Свято пам'яті Головного Отамана Симона Петлюри. Багата програма з участю мистецьких сил парафії.
- 7 червня. - Відразу після Богослуження - Загальні Збори Братства.
- 14 червня. - Храмове Свято парафії. Урочисте Богослуження, святковий обід. Запрошення і квитки розсилаються поштою. На цій великій річній урочистості повинні взяти участь всі члени нашої громади.

х) Тому, що на вечорі не було програмок, подані назви - приблизні.

Х Р О Н І К АНародились:

Ляриса Галло. 19 квітня. Донька Павла і Тамари Галло, внучка Володимира і Олександри Побивайло.

Тарас-Орест Мосійчук. 10 травня. Син Аскольда і Алі Мосійчук.

Закінчив школу:

Анатолій Петручок. З найвищими відзначеннями закінчив військову академію у Вест Вірджинії. Градуація відбулась 17 травня.

Хворі протягом попередніх 4-х тижнів:

Андрій Бардаш
Леонід Ермолаєв
Яків Солоп
Володимир Филипів
Джоен Черногорець

ЖЕРТВОДАВЦІ (до 21 травня):На потреби парафії:

Бульчак Іван	10.00	(разом 285.00)
Веремчук Семен і Катерина	125.00	(" 1235.00)
Царик Леонід	100.00	(" 316.00)
Степанківський Вальтер	10.00	(" 145.00)
Парафіяльна Школа	500.00	(" 3750.00)

На пресовий фонд "Парафіяльного Слова":

Володимир Побивайло	5.00
Юрій і Таїса Потієнко	3.00
Марія Борисенко (Рочестер)	1.00
Іван Панченко	1.00
Константин Бульба	3.00
Прот. Іван Ткачук (Нью-Йорк)	5.00
Мгр. Семен Веремчук	5.00

Усім жертводавцям - ЩИРЕ СПАСИБІ!

Ол. В.

КНИГА СОНЯЧНОГО ОПТИМІЗМУ

"Микола Понеділок - "Зорепад". Видавництво "Гомін України", Торонто, Канада, 1969. Стор. 471.

Є на світі книжки, які не можна читати з поспіхом. Вони найкраще сприймаються, якщо їх читати поволі, глибоко вдумуватись у зміст і смакувати кожний рядок. Тоді, коли читач дійде до останньої сторінки, йому мимоволі стане шкода: "Невже це кінець?"

До таких книг якраз і належить чергова літературна "дитина" добре відомого вже на еміграції Миколи Понеділка, якій автор дав таку малювичу і широко-українську назву - "Зорепад". Можливо, не всім вона сподобається. Розчаруються в ній ті, що шукатимуть там стрімголовного чергування подій, безперервної бурхливої акції або дуже популярного тепер прославлення бруду, розбещености та потворности в усяких формах. Незадоволені будуть і ті, які сподіватимуться від книжки легкої, безтурботної розваги. Всього цього там немає. Герої Миколи Понеділка - не самозакохані й безоглядні у своїй поведінці "ідеали" сучасного нам

світу і не легковажні, мілкі своїми зацікавленнями, пересічні "обивателі". Його герої - маловідомі і ніким не прославлені звичайні люди, діти української землі, які прагнуть спокійного і щасливого життя у своєму власному куточку світу, який вони глибоко, щиро і безкорисно люблять. То нічого, що сум - ця характерна риса серйозної (не-гумористичної) Понеділкової творчості - і тут проходить червоною ниткою через усі шість оповідань і дві повісті збірника. Понеділок уміє сумувати, але він - і вічний оптиміст. Його герої зазнають усяких нещастя, мучаться, змагаються з своїми лихоліттями, і не завжди виграють. Але навіть тоді, коли боротьбу програно, автор не ставить над жертвою остаточного хреста, а висловлює надію на краще майбутнє.

Але не тільки цією надією проявляють свій оптимізм герої збірника. Своєю свідомою чи несвідомою чесністю і вірою в добро вони в багатьох випадках примушують навколишнє оточення змінитися, стати менше жорстоким, менше брутальним. Це особливо майстерно зображено в повісті "Любисток на рану", яка від початку до кінця являє собою засуд війни й насильства, а водночас і заклик до братерства й любові. Прочитавши цю повість, варто повернутися до неї знову, але на цей раз забрати з неї головного героя - хлопчика Корнелька. А тоді спробувати уявити, скільки крові пролилося б у селі, що про нього йде мова, якби там справді не було Корнелька і його, нехай і підсвідомого дитячого, бажання, щоб на світі зовсім не було ран, а якщо й будуть вони, то щоб можна було їх легко любистком вилікувати...

Такий оптимізм мимоволі захоплює читача. Його перестає лякати те, що на шляху до чудового світу, який автор завжди ставить, як ідеал і надію майбутнього, багато труднощів, що падає на нього безліч жертв. Навіть, якщо закривши книжку, він оглянеться навколо себе і знову побачить невеселу реальність сьогоднішнього світу, то це вже не буде тяжким гнітом лежати на його серці. Він відчує, що його віра у світле завтра багатократно зросла. І в цьому - велика заслуга автора.

Коли говорити про форму, а особливо про стиль і мову, то ця збірка, як і попередня - "Говорить лише поле" - унікально Понеділкова. Часом здається, що дещо коротші та менше вишукані речення звучали б більше природньо. Часом відчувається (як от в описі плянованого розстрілу "супостата" в "Любистку на рану"), що автор занадто довго і занадто детально зупиняється на певних подіях. Та це вже справа смаку. Головне те, що Микола Понеділок залишається вірним своєму стилеві від початку і до кінця. Якщо б ми випадково знайшли на вулиці будьяку видерту з його книжки сторінку, то вже з першого рядка могли б з певністю пізнати, хто її автор. А цим не кожен письменник може похвалитися.

Автор безсумнівно любить свою рідну мову такою безмежною любов'ю, що йому мало звичайного розмовного словника, а навіть мало і словника літературного. Він постійно прагне збагатити її, і для того безнастанно шукає нових виразів, нових мовних нюансів, нових слів. Вишукує загублені, забуті перлини по книжках класиків, а крім того творить і свої власні слова. Деякі з його новотворів дуже оригінальні і влучні, деякі варті того, щоб ними збагатити нашу мову. Проте, добре було б, якби такі нові слова було пояснено хоча б наприкінці книжки, бо часом доводиться просто догадуватися, що саме вони означають.

Щиро бажаємо, щоб "Зорепад" потрапив до рук якнайбільшої кількості українців і здобув собі заслужену популярність. А шановному авторові - щоб і надалі зберігав свій сонячний оптимізм і щедро ділився ним із своїми читачами.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бюфало-Чіктовага, Н.Й.

№ 3 (64)

14 ЧЕРВНЯ 1970

Рік 3

У ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ ХРИСТОВОЇ ЦЕРКВИ

Щороку, рівно на 50-й день після Великодня, Свята Православна Церква святкує день П'ятидесятниці, що відомий також під назвами Зшестя Святого Духа на Апостолів або дня Пресвятої Тройці, а в українській народній термінології – ще й Зелених Свят або Клецальної Неділі. Всі ці назви вказують на окремий зміст вшанування цього великого свята, а всі разом – роблять його одним із найбільш урочистих і глибоко змістовних свят Православної Церкви.

У цей день ми, насамперед, згадуємо подію, що сталася в Єрусалимі на 50-й день після Воскресіння Христового. За десять днів до того Апостоли були свідками Вознесіння Ісуса Христа, а тепер, разом із Божою Матір'ю та іншими учнями й ученицями Спасителя, перебували, виконуючи волю Його, в одному з єрусалимських домів та чекали здійснення Божої обіцянки про зіслання на них Святого Духа.

Чому саме це мало статися?

Христос, прийшовши на світ, розкрив перед Своїми учнями та перед усім людством Божественну науку, що спасає світ від вічної загибелі. Син Божий виконав Своє посланництво, перетерпів муки і смерть та воскрес на третій день, подолавши смерть і силу диявола, та вознісся на небеса до Престолу Отця. А щоб учні Його і увесь християнський світ завжди могли зберігати непорушно святі істини віри Христової, щоб могли їх завжди правильно розуміти, щоб завжди мали з собою Божественного

Провідника, Наставника, Утішителя і Подавця всякого добра, Христос пообіцяв їм зіслати від Отця Святого Духа, Який навчить їх усього і пригадає їм усе, що Він говорив (Ів.14,26).

Зшестя Святого Духа сталося, як це обіцяв Спаситель і як провіщали пророки багато віків перед тим. Опис цієї великої події коротко, але дуже яскраво, змальовано у Діяннях Святих Апостолів:

"Коли ж сповнився день П'ятидесятниці, всі вони однодушно знаходилися вкупі. І несподівано зчинився шум з неба, ніби буря раптова зірвалася, й переповнила весь той дім, де сиділи вони. І з'явилися їм язика поділені, немов би вогненні, та й на кожному з них по одному осіли. Всі ж вони переповнились Духом Святим і почали говорити іншими мовами, як їм Дух промовляти давав" (Діян.2,1-4).

Відтоді Святий Дух повсякчасно перебуває у Христовій Церкві. Він був з Апостолами, коли вони розійшлися до країв вселенної, проповідуючи Євангелію Божого Царства. Він був невидимо присутній на великих Церковних Соборах, де формулювалося, у боротьбі з неправдивими вчителями - еретиками - істинне вчення Вселенської Церкви. Він підтримує на душі й силі мучеників і переслідуваних за Віру Христову. А Його благодатні Дари завжди щедро подаються всім вірним у Таїнствах - від їхнього народження аж до кінця життя.

Отже, зшестя Св.Духа на Апостолів було зшестям Його у Христову Церкву, а день, коли сталася ця велична подія, і є, насправді, днем народження Церкви Нового Заповіту. З того дня розпочинається історія її. У той самий час перед світом відкрилось явно вчення Ісуса Христа про Бога Триєдиного та про те, що всі три Особи Пресвятої Тройці - Бог Отець, Бог Син і Бог Дух Святий - беруть рівнорядну участь у ділі спасіння людини. Тому свято П'ятидесятниці - це день, коли Церква особливо закликає нас поклонитися Богові, у Пресвятій Тройці Єдиній. Ось звідки й назва свята - день Пресвятої Тройці.

Свято П'ятидесятниці має багато особливостей, що надають йому великої урочистости. А у Православній Церкві існує дуже гарна традиція, якої особливо дбайливо та з любов'ю дотримується український народ. У дні свята побожні вірні прикрашають зеленим гіллям (кличінням), травою та квітами приміщення храму, а також свої дома, громадські будівлі та подвір'я. Храми під час Зелених Свят нерозгадують розкішний сад! Зеленим кличінням і квітами прибирають стіни, двері, вікна, іконостас, вівтар, райські двері, престол, образи; запашними травами встелюють підлоги. У деяких місцях України був ще й звичай приносити до храму кички квітів і з ними в руках стояти на Богослуженні. А в Карпатських горах зберігся навіть звичай, що молодь, повертаючись увечорі з лісового пасовиська, зеленими гілочками, немов вінками, "замаює" своїх коней, корів та іншу худобу...

Все це дуже підсилює урочистість і красу свята. Але це - не тільки гарна традиція. Так, як давні юдеї у день П'ятидесятниці дякували Творцеві за оновлення землі після зимової пори та за Його щедрі дари, так і ми, християни, у зеленому кличінні та квітах бачимо символ народження весни і оновлення природи після зимового сну, а разом з тим і символ оновлення людства через благодатну і животворчу силу Святого Духа, що зійшов, зісланий Отцем, по слову Сина, у день П'ятидесятниці.

Так от розуміє і так святкує день Зелених Свят Православний Християнський світ, а український народ - зокрема.

В день Храмового Свята нашої парафії вітаємо Високопреосвященнішого Владику Архiepіскопа Мстислава, який сьогодні разом із нами молитися за кращу долю нашого народу та за наші дальші успіхи, духовенство та гостей, що беруть участь у наших урочистостях, організації при нашій Церкві та всіх членів парафії з їхніми родинами.

Нехай це свято ще більше зближить нас, як одну родину у Христі і додасть нам нових сил для нашого духовного і громадського зросту!

Веселих і радісних свят!

Отець Настоятель і Парафіяльна Рада

о. Михайло Павлишин

ПАПЕРОВІ ЧЛЕНИ ЧИ ЛЕДАРІ?

Кожна установа й організація побудована на структурі членства. На тому самому базують своє існування навіть політичні організації й партії. Члени – це люди, що поділяють ідеї даної установи; допомагають своєю працею і членськими внесками; морально й матеріально сприяють її розвитку й престижеві, а головне – стежать за її життям.

На членстві базується й структура Християнської Церкви. Вона дістала свій початок від самого Господа нашого Ісуса Христа. За Його прикладом і заповідями вона живе. Він Сам дав безконечний початок Своїй Святій Церкві. Він Сам почав перший набирати членів до майбутньої Свої Церкви. Перший із них був Андрій Первозваний, а далі – всі інші Апостоли. Не кожний, хто слухав Божественної науки Спасителя, називав себе Апостолом. Багато були просто послідовниками Христової науки, і тільки вибрані учні Христа були Апостолами. Після П'ятидесятниці, коли Дух Святий зійшов на Апостолів, ті, що приймали Христову науку, ставали членами Його Божественної Церкви. Від Апостолів до наших часів Свята Церква постійно приймає нових членів. Після визнання науки Христової, вони приймають Святі Таїнства хрещення, миропомазання і причастя, в останньому з них сподобляючись прийняти в себе Тіло і Кров Господа нашого.

Кожний член Церкви вже від найдавніших часів її існування, мав не тільки назву християнина, а ще й певні обов'язки. Щоб бути членом – мало носити саму назву! Для спасіння душі треба багато більше присвятити, ніж (як от в наших умовах) тільки сплачення членської вкладки. Про необхідне для спасіння душі майже кожної неділі і свята говориться в церкві. Говориться про особливі потреби Церкви і про те, що повинен член Церкви зробити, щоб бути дійним її членом.

Часто доводиться зустрічати людину, що запевняє, що всі зобов'язання виконує чесно. Але тут приходиться на думку той юнак, що приходив до Спасителя і питав, як йому стати досконалим і спастися. Спаситель дав йому коротку відповідь: "Коли хочеш бути досконалим – піди, продай добра свої та й убогим роздай, і матимеш скарб ти на небі. Потім приходь та іди слідом за Мною" (Мт. 19, 21). Це – ідеал, і наша Церква не вимагає аж так багато від своїх членів, бо вони всі розбіглися б, як і той юнак. Але все таки треба більше цікавитися Церквою, будучи її членом.

Паперовим членом бути легко у всяких організаціях, що побудовані на

зразок людського думання. Таких паперових членів має кожна країна, а особливо сьогоднішня Америка – подивитись не тільки на отих її патлатих "членів"... Вони кажуть, що "велику прислугу" роблять своїй країні, бо народилися тут і домагаються, щоб американська спільнота, яка працює і розбудовує цю велику країну, віддала їм усі надбання даром, а самі прагнуть знищити те, що довгими століттями всі інші покоління будували. Таких паперових членів мають чимало установ і організацій. А навіть у багатьох родинах бувають члени, які по-ледачому дивляться на працю інших.

Церква – це установа Божа, і в ній, відколи вона існує, вкладається чимало праці її членів. Як Апостоли і їхні послідовники, так і кожний член Христової Церкви має певні завдання дбати про Святу Церкву. Церква – це установа для спасіння нашої душі, а не якась організація, куди тільки приходять люди для розваги, гри чи забави. Церква – це установа, що пов'язує нас духовно й фізично з нашим Творцем – Богом. В Церкві не повинно бути паперових членів. Церква – це родина працюючих, а не ледаців. Кожний член повинен нести частину тягару, немов маленьку частку чи цеголку під будову величної структури.

Пригадаймо, що сталося за Апостольських часів, коли двоє людей – Ананій і Сапфіра – стали членами Церкви і, як це багато тоді робили, продали своє майно, щоб віддати Церкві. Але пізніше вони передумали і вирішили таємно сховати частину грошей для себе (Діяння 5,5). Через цю свою неправду вони стали жертвою смерті. А скільки в нас було б тих жертв, коли б і нам тим самим відплачувалось?

Коли людина має малі засоби, але має досить часу, вона може пожертвувати свою працю. Не вимагається ні від кого більше, ніж це є в людській спроможності, але кожен повинен нести частину тягару, яку покладено на нього, коли він ставав членом Церкви.

Як праця, що кожний із нас виконує в якомусь закладі чи на фабриці, потрібні для життя, так само й Церква потрібна кожному на життя вічне. Як не може ніхто бути без праці і мати всі необхідні засоби для збереження фізичного життя, так само і Церква повинна бути на першому місці для утримання життя духовного. Як не може працедавець установа тримати паперових членів, так і Церква не має місця для ледачих осіб, що трактують Церкву нарівні з якоюсь світською розваговою організацією. Треба не тільки, щоб церковні книги заповнялися іменами – членів повинні бачити на ділі – їхньою працею й жертвами. Церква має більше завдання, як тільки хрестити, вінчати і ховати людей, а завдання члена Церкви теж значно більше – ніж платити річну вкладку (та ще й критикувати тих, хто працює...)

Одним словом, паперових членів нам не потрібно!

ВШАНУВАЛИ ГОЛОВНОГО ОТАМАНА

31 травня наша парафія вшанувала пам'ять Головного Отамана Української Народньої Республіки Симона Васильовича Петлюри, що загинув від кулі підступного вбивці 25 травня 1926 року.

Після Богослуження відбулась панахида. Церква була цього разу переповнена людьми, які, із свічками в руках, молилися за вічний спокій душі спочилого Вождя Українського Народу. Український прапор і прапор об'єднання вояків тримали Дмитро Опанащук і Гаврило Парнюк.

Потім у парафіяльній залі відбулася академія на честь Симона Петлюри.

Перед початком імпрези і після неї в залі лунали звуки українських мелодій, записаних на стрічку спеціально для цього свята Юрієм Потієнком. Свято розпочалось урочистим "апелем" - зверненням до поляглого Вождя від його нащадків, далеко від Рідного Краю долею закинутих, що його прочитав Володимир Побивайло. Представники організацій, що гуртуються при нашій парафії, склали перед портретом Головного Отамана вінок.

Замість традиційної доповіді, Олександр Воронин прочитав спогади сучасників Симона Петлюри про те, як виростав і виховувався Головний Отаман. Спогади ці зібрав кілька років тому покійний уже письменник О.Кобець.

Далі - мистецька частина. Вокальна група жінок (Н.Лобур, В.Маковська, У.Петручок, Т.Потієнко та Л.Стеценко) проспівали "Молитву". Ліда Стеценко продеклямувала велику поему про Симона Петлюру. "Волошки" - вокальна група Молодечого Гуртка УРСОюзу (С.Маковська, Л.Остапчук, Л.Опанащук, О.Потієнко, Л.Побивайло та Л. і Н.Щербак) виконали пісню "Гей степами". Василь Потієнко, Сузанна Маковська та Ліда Остапчук продеклямували монтаж поезії "Отаман наш поліг" О.Кобця, а Ніна й Зіна Дмитріюк та Ігор Павлишин виконали "У день жалоби".

Вшанувати пам'ять Вождя Української Визвольної Революції зібралось багато парафіян і гостей. Свято організував новий культурно-освітній референт Парафіяльної Ради Володимир Дмитріюк. Сподіваємось, що за цим першим успішним кроком на шляху до поживлення нашої досить занедбаній культурно-освітньої ділянки підуть і інші, не менше цікаві, корисні й успішні. Ентузіазм п. Володимира дає на це повні підстави. А тим часом, на його прохання, висловлюємо подяку всім тим, хто спричинився до так добре проведеного свята.

ЗАКІНЧЕННЯ ШКІЛЬНОГО РОКУ

В наступну неділю, 21 червня, відбудеться урочисте закінчення шкільного року в нашій Парафіяльній Школі. Після Служби Божої буде відправлено молебень за учнів, вчителів і батьків, а потім - у парафіяльній залі - роздача свідоцтв і коротка мистецька програма.

Від години 1-ї на пікніковій площі нашого Осередку почнеться пікнік, що його влаштовує Батьківський Комітет Парафіяльної Школи. Для бажаючих добре попоїсти буде буфет із смачними стравами. Для спраглих - великий вибір прохолоджувальних напоїв. Для тих, хто скучив за свіжим повітрям, працюючи цілий тиждень по фабриках та установах - гарантоване найчистіше замське повітря. Крім того - розваги, багатовиграшна лотерія для дітей і цікава лотерія для старших.

Широ запрошуємо всіх, а насамперед - колишніх учнів Парафіяльної Школи і членів колишніх Батьківських Комітетів. І, звичайно, всіх парафіян з родинами й гостями. Приходьте всі!

Дирекція Парафіяльної Школи і Батьківський Комітет

БУДЕ В НАС СПОРТОВА ПЛОЩА

Пропозицію про це подав культурно-освітній референт В.Дмитріюк. Спорт - це дуже добрий засіб притягнути молодь, яка ще стоїть осторонь. Спорт - засіб виховання фізичних сил, умілости, витривалости. Чому б не зробити спортову площу у нас, коли ми маємо так багато місця?

З цими міркуваннями погодилась і Парафіяльна Рада, і члени місцево-

го відділу ОДУМ'у. Парафіяльна Рада визначила на спортову площу північно-західню частину Осередку (ту що під ліском), а одумівці у своєму ентузіазмі запевнили, що всю роботу виконають і все необхідне придбають і установалять своїми власними силами.

Треба сподіватися, що перші наслідки наміченого плану розбудови нашого парафіяльного "стадіону" зможемо бачити вже дуже незадовго.

ІМПРЕЗОВА ОБСЛУГА

Тому, що покищо не вдалося відновити нормального життя Сестрицтва, а запотребування на обслуговування різних імпрез у парафіяльній залі не зменшується, а дуже скоро зростає, п. Уляна Петручок запропонувала, а Парафіяльна Рада схвалила, організувати групу жінок, які добровільно беруть на себе обов'язок підготовляти та виконувати всю необхідну працю для обслуги гостей на весіллях та інших імпрезах. Пані Петручок повідомляє, що взяти участь в Імпрезовій Обслужі погодилося вже 14 жінок. Вони беруться виконувати цю працю безкоштовно, даруючи свої труди і наслідки їх для парафії.

За це цим працюючим жінкам належить від нас усіх щира подяка. Бажаємо їм витривалости й успіху в їхній праці, а інших жінок просимо приходити їм на допомогу, коли до них будуть звертатися.

НА НАШОМУ ГОСПОДАРСТВІ

Те, що наш Осередок виглядає зовсім пристойно, само не прийшло. Це - наслідок жертвенної праці багатьох членів нашої парафії. Спробуємо дати по змозі якнайповніший список цих трудівників:

Розгортали землю: Й.Бучинський, Г.Гержан, Г.Козміч, П.Лобур, М.Неліпа, А.Михайленко, Д.Опанашук, Г.Усипенко і Федір з Північної Тонаванди (так нам і подали, бо прізвища його ніхто не міг пригадати... Нехай признається).

Сіяли траву (нову): Г.Гержан, Д.Опанашук і Ю.Потієнко.

Косили траву (стару): П.Лобур, П.Маковський і В.Побивайло (власними машинами). Трактором - Г.Гержан, Г.Марвін, Н.Марвін, Д.Опанашук, М.Петручок та Г.Чорногорець.

Пані Марія Бульба кілька днів невтомно працювала, насаджуючи квіти навколо резиденції священника. Після такої пильної роботи, квіти напевне будуть пишатися у всій своїй красі ціле літо, тож, коли будемо ними любоватися, не забуваймо згадувати добрим словом нашу трудівницю, якій цю красу треба завдячувати.

Андрій Вітик порізав автогеном стовпчики для бар'єру, що відгороджуватиме в'їзд до осередку та попрокручував у тих стовпчиках дірки для поперечок. Тепер їх уже можна ставити. Якщо прийдуть люди, охочі взятися за інсталяцію, то бар'єр можна буде мати вже дуже скоро.

Цей же пан Вітик запропонував нашій парафії потрібну кількість балок для розділення місць на паркувальній площі. Дає він їх нам зовсім безкоштовно, але знову ж таки треба людей, щоб поїхати і ті балки забрати та установити.

Підготовляли площу для пікніку СУМ'у: П.Лобур, Г.Гержан, П.Маковський та Й.Лавринович.

Прибирали залю після весіль: В.Побивайло, Г.Гержан з дружиною, Й.Бучинський з дружиною, Нестеренко Іван з дружиною, Д.Опанашук, С.Андрій-

чук із сином (два рази) і С. Андрійчук сам (ще раз), Г. Усипенко, В. Опанащук, М. Стеценко, А. Бульба, М. Лисенко, П. Маковський. 6 червня мав брати участь у прибиранні залі ще й Андрій Щербак, але він не відгукнувся на повідомлення Парафіяльної Ради і не прийшов. Значну частину парафіян, які мають прикласти свою працю для приведення залі до порядку протягом ближчого часу, вже повідомлено про це. Решту (аж до кінця року) буде повідомлено протягом наступних тижнів.

Перед Храмовим Святком чистили залю: Г. Гержан, М. Неліпа, Д. Опанащук, Ю. Потієнко та Г. Усипенко. Чистили кухню: Марія Гержан (два дні), Люда Опанащук (три дні), Леся Опанащук, Настя Неліпа і Таїса Потієнко (по 1 дневі). Школу чистили: Юрій Потієнко з дружиною і сином.

Григорій Гержан і Дмитро Опанащук переглянули вентилятори в парафіяльній залі, почистили їх і змазали.

Якщо когось із працюючих тут пропущено, то це тільки тому, що немає можливості за всім встежити. Доповнення просимо подавати о. Настоятелю або О. Воронину, і вони будуть надруковані в наступному числі "Слова". Всім трудівникам висловлюємо щиро подяку, а інших закликаємо брати з них приклад і теж прикласти своїх рук до загальної справи.

"МОЇ ЛЮБІ СИНОЧКИ" в БОФАЛО

Немає сумніву, що українська громада в Бофало стужилась за рідним театром. І не дивно, бо остання вистава української драматичної групи відбулася в нас майже 12 років тому. То ж, як тільки було оголошено, що 24 травня приїжджає з Торонто Український Театральний Ансамбль під керівництвом відомого артиста Бориса Дніпрового та що він поставить у нашій парафіяльній залі веселу п'єсу "Мої любі синочки" - зацікавлення було справді загальне.

Оголошення, вже задовго перед виставою, обіцяли глядачам "мистецьке задоволення і нагороду добре посміятися". Кількасот людей, які наповнили нашу залю в день вистави, напевне в один голос можуть підтвердити, що їхні сподівання повністю справдилися.

Цьому сприяв, насамперед, і самий зміст вистави. Повна життя, руху, безлічі заплутаних комічних ситуацій і несподіванок, комедія (автор - англійська письменниця Маргарета Майо, українізований переклад - Євгенії Чайки) примушувала глядачів безперервно щиро, невимушено сміятися і з нетерпінням чекати: а що ж далі? Успіх вистави, крім того, слід завдячувати і професійній режисурі Євгенії Чайки, яка, безумовно, багато попрацювала, щоб кожний рух, жест і слово були якраз такими, як потрібно. І, нарешті, найголовніше - дуже добра гра артистів, зокрема ж динамічного керівника Ансамблю - Бориса Дніпрового в ролі Тодося. В інших ролях грали: Євгенія Чайка (Ольга), Сергій Денко (Віктор), Леся Дніпрова (Леся), Петро Шкурка (подвійна роль - кельнера і детектива), Зоя Король (директриса дитячого притулку) і Леся Шліхта (покоївка Зоя).

Вистава принесла присутнім велике задоволення, яке може дати тільки рідний український театр. Це можна було бачити в сотнях сяючих очей, в радісному піднесенні глядачів, в щирих оплесках, якими вони щедро нагороджували виконавців і в запитанні, що після вистави лунало по всій залі: "А коли ж вони прийдуть знову?"

Дуже можливо, що прийдуть досить скоро. Треба з приємністю ствердити, що в плянах Українського Театрального Ансамблю вже є чимало п'єс

різного характеру - він має намір поширюватися і зростати.

Та невтомний Борис Дніпровий думає не тільки про себе :

- На еміграції конче необхідно відновити занебане українське театральне мистецтво, - говорить він із запалом і переконанням. - Наш Ансамбль, на жаль - мало що не єдина театральна одиниця на всю Канаду й Америку, а їх можна мати десятки. Якби вдалося відродити діяльність драматичних гуртків по місцях поселення українців, то це, крім загально-но-добродійного впливу, привернуло б і нашу молодь до творчої діяльності й зацікавило б її українським мистецтвом

До цього можна лише додати: "Нехай так станеться! Нехай відродиться серед нас український театр!" А маестрові Борисові Дніпровому, разом з глибокою подякою за принесене нам мистецьке задоволення, хочемо сповістити приємну новину, що в Воффало його Ансамбль стадуть не тільки до-брим словом, а й чимось зовсім конкретним: вже через тиждень після вистави почато заходи для організації драматичного гуртка при нашій парафії (конкретніше про це - нижче, в окремому дописі).

МОЖНА ПРИДБАТИ УКРАЇНСЬКІ ПЛАСТИНКИ

Борис Дніпровий - не тільки артист, режисер, співак і керівник Театрального Ансамблю. До багатьох ділянок його діяльності належить і випускання грамофонних пластинок української пісні й музики з оригінальних творів, натраених переважно на українці. Під час вистави в нашій парафії, багато присутніх купили деякі з цих пластинок і тепер насолоджуються чарами української музики в себе вдома. Маестро Дніпровий залишив у нас невеличку кількість ще нерозпроданих пластинок, які можна придбати в будьякий час. Серед них (подаємо назви альбомів): "Волинська ночка", "Мої ясени", "Смерічки", "Та піду я, піду", "Нічка цікава"; "Методії рідної землі", "Барвінки пісень", "Дитячі пісні і казки" і перша українська стереофонічна пластинка "Україно - пісне мов". Хто мав би бажання придбати собі будьяку з вищезгаданих пластинок або замовити якусь іншу видання Бориса Дніпрового (повний список висилається на бажання), нехай звернеться до Олександра Воронина особисто або телефонічно (837-7097).

Ще залишилось кілька комплектів Великоднього Богослуження, які доведеться скоро відвезти назад до Канади. Бажучі придбати ці добре виконані і записані пластинки, повинні замовити їх якнайскоріше, бо пізніше їм доведеться звертатися по них до видавців у Торонті.

ОРГАНІЗОВУЄМО ДРАМАТИЧНИЙ ГУРТОК

Мистецькі здібності нашого народу відомі й оцінені в цілому світі. Посягнення окремих українських мистців в образотворчій, музичній, літературній та інших ділянках мистецтва випливають з природнього зацікавлення і участі широкого загалу. Це втворює сприятливі обставини для виходу талановитих одиниць на височини міжнародних мистецьких арен. Тому то й нам треба плекати цю прикмету нашого народу в різних ділянках мистецтва.

Однією з таких ділянок є ділянка драматична. В історії нашої громади вже занотовані прояви цього роду діяльності. Під зідбним керівництвом бл. п. Дмитра Криха працював багато років драматичний гурток при нашій парафії.

Сьогодні в нас існують дуже добрі вигляди на відновлення і продовження праці аматорів драматичного мистецтва. Сходили зацікавлених за-

пляновано на 21 червня - під час пікніку Парафіяльної Школи. Про точний час і місце сходня буде подано оголошення гучномовцем на пікніку.

Всіх зацікавлених участю в найбутньому драматичному гуртку прошу відгукнутися та прийти на сходина.

Володимир Дмитріук,
Культурно-освітній референт

ДО ВІЙСЬКА

24 травня наша парафія молитовно проводжала в далеку дорогу свого молодого парафіянина Юрія Лобура. Він від'їхав на військову службу до Азії. Після Богослуження відбувся молебень, в якому взяли участь всі присутні того дня в церкві.

Щиро бажаємо нашому молодому воякові сили, витривалости, Божої опіки в далекому від нас краю, і щасливого повернення, після закінчення військової повинности, до своєї родини.

ХВОРІ

У лікарні перебуває, борючись із тяжкою недугою, п. Володимир Филипів, який уже кілька років був прикований до ліжка. Після операції, видужує в лікарні п. Трина Закусило.

Обом нашим недужим щиро бажаємо якнайскорішого видужання і виходу із стін лікарні назад до сонячного весняного світу!

Ділимося сумною вісткою, що 30 травня помер, після довгої недуги й паралічу, наш парафіянин Михайло Конопій. Він народився на Полтавщині в 1892 році. На рідній землі працював механіком дизельових моторів і електричних установок. В Америці, поки дозволяло здоров'я, працював, а разом з тим не забував і церковного життя.

Похорон відбувся 2 червня на цвинтарі Св.Матвія. Сестрицтво влаштувало, на прохання родини покійного, поминки в парафіяльній залі. На пам'ять про свого покійного чоловіка, вдова п. Олександра Конопій пожертвувала 50.00 доларів на парафію і 30.00 доларів - на відновлення Богослужбової Чаші.

Вічна пам'ять нашому покійному братові!

ПРОСИМО СПЛАЧУВАТИ ВКЛАДКИ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД!

Дуже прикро, але лише кілька парафіян досі сплатили цьогорічну 50-долярову вкладку на Будівельний Фонд. Якщо, можливо, дехто про це не пам'ятає, то пригадаємо, що, згідно з постановою Загальних Зборів з 1963 року, кожен працюючий парафіянин (родина) повинен був скласти на Будівельний Фонд 100.00 доларів за 1963-й рік і по 50.00 доларів за кожен наступний рік. Більшість парафіян сумлінно виконувала свої обов'язки дотепер, але надходжень за цей рік майже немає. Законно цьогорічну вкладку можна сплачувати аж до кінця року, але було б добре, якби якомога більше парафіян приспішили вплату, бо потреби дуже великі якраз тепер, коли стоїть чудова погода і можна виконати багато будівельних робіт, запланованих Парафіяльною Радою.

ЖЕРТВОДАВЦІ (до 12 червня):На Будівельний Фонд:

Борідько Галина	30.00	(разом \$ 180.00)
Кашпуренко Іван і Софія	20.00	(" 426.00)
Царик Леонід і Ольга	100.00	(" 416.00)

На пресовий фонд "Парафіяльного Слова":

Братство Св. Андрія Первозванного - \$ 5.00

На фонд придбання риз (в пам'ять покійного брата М. Бублика):

Н.Н. - \$ 50.00

Усім жертводавцям - щире спасибі!

Складаємо сердечну подяку всім тим, хто взяв участь у придбанні і покладенні вінка на місці вічного спочинку нашого незабутнього сина Василя.

Григорій і Марія Гержан

ДОПОВНЕННЯ

Під час друку списків працівників на прибиранні залі, випадково пропущено було двох дуже роботящих парафіян з першої групи, які саме почали систему групового прибирання - Степана Закусила і Євгена Вусатого. Добре, що про це вчасно було повідомлено і можна було зробити поправку в цьому таки числі. А обом працівникам, як і всім іншим - щира подяка!

КОРОТКІ ПОВІДОМЛЕННЯ З-ПОЗА ПАРАФІЇ

В минулу суботу, 6 червня, в Бавнд Бруку було засновано ЗАОЧНІ ПАСТИРСЬКІ КУРСИ, на яких навчатимуться кандидати на священників, що з різних причин не мають можливості віддати 4 роки на науку в Колегії Св. Андрія у Вінніпегу. На директора Курсів обрано колишнього Ректора Богословської Академії в Мюнхені, Проф. Д-ра Пантелеймона Ковалева. Про час початку навчання та всі деталі буде повідомлено пізніше. А якщо хтось цікавиться мати деякі докладніші інформації вже тепер, нехай звернеться до Олександра Воронина.

Парафія Св. Покрови в Рочестері почала заходи для майбутнього переселення з центральної частини міста, де вона тепер знаходиться, до кращої ділянки за містом. Як повідомляє "Парафіяльний Бюлетень" ч. 3, парафія придбала чималу ділянку землі і сподівається вже незадовго почати будівництво. Плянується поставити нову церкву, школу й парафіяльний будинок.

Ми, що вже перейшли подібною дорогою в 1967-69 роках, можемо тільки щиро побажати нашим братам з сусіднього Рочестеру повного успіху в їхніх задумах. Щастя їм, Боже!

Настоятель Парафії - о.М.Павлишин:
200 Como Park Blvd, Cheektowaga, N.Y. 14227
Редактор "Парафіяльного Слова" - Ол.Воронин:
440 Carmen Road, Amherst, N.Y. 14226

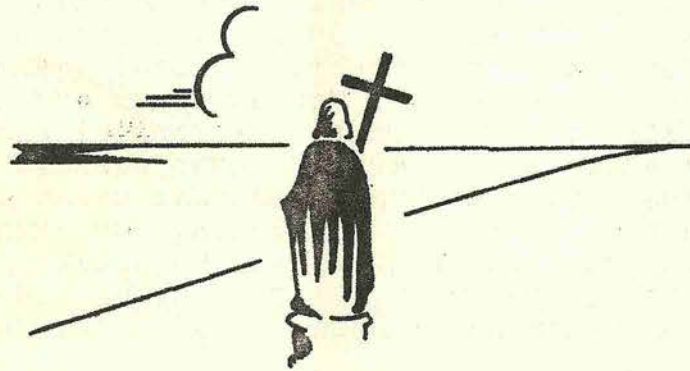
ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Б'юфало-Чіктовага, Н.Й.

№ 4 (65)

19 ЛИПНЯ 1970

Рік 3

ЦЕРКВА ВЕЛИКОЇ МІСІЇ

Місяці липень і серпень мають особливе значення для Українського Православ'я, бо саме в цей чудовий літній період ми згадуємо дві великі постаті з сивої давнини нашої історії та епохальну подію, яка стала великою мірою саме завдяки їм. 24 липня вшановуємо пам'ять великої княгині Київської Ольги – першої з княжого київського роду, що просвітилася саявом Христової Істини. 28 липня прославляємо князя Володимира Великого – славетного будівничого Київської Держави, який не тільки сам став християнином, а приєднав до Христа і весь свій народ. Нарешті, 14 серпня урочисто відзначаємо пам'ять про день, ось уже 982 роки тому, коли відбулося масове хрещення киян у водах Дніпра – перший крок до християнізації всієї України.

Коли уважно простудіюємо період, в який відбувалася та світла подія, то мимоволі напрошується спочатку думка, а потім і переконання в тому, що прихід Христової Віри до України-Руси був особливою дією Божого Провидіння.

Світове християнство мало вже тоді за собою майже 1000-літню історію. Величезні зміни сталися у світі від того часу, як Месія Христос приніс спасіння родові людському, і всі, що увірували в Нього, стали вже не невільниками, – як говорить св. Апостол Павло, – а синами Божими й наслідниками Божими через Христа. Христова віра розвіяла темряву поганства майже по всіх країнах тодішнього цивілізованого світу. У світлі цієї Віри виросла нова людина, якої не знав поганський світ – християнин, свідомий свого синівства Божого, своєї високої гідности, як вінця Божого творіння. Свідомий того, що в його володінні – великий дар, даний людині Богом – свобода волі, свобода вільно вибирати між добром і злом. Виросла нова людина, сповнена любов'ю до свого Творця і ближніх. Під благодатним впливом християнства поступово майже зникло рабство, багатоженство, гладіаторські бої і інші нелюдські розваги вкрай морально занепаłego до-християнського світу.

Христова Церква перейшла хресний шлях гонінь, довготривалу боротьбу з еретиками і лжевчителями, вийшла з цих змагань повним переможцем і,

протягом десятих століть, глибоко розбудувала свою віронауку, моральну систему, Богослужбове життя, містичний зв'язок із Богом, законодавство, письменство, мистецтво. Своім впливом охопила вона усі ділянки людського життя, провадячи своїх дітей серед розбурханого життєвого моря до тихого вічного пристановища у Божому Царстві.

Як Східня, так і Західня Церкви, що тоді ще не були роз'єднані пізнішим нещасливим розривом, внесли свій вклад у скарбницю світового християнства. Церкві Східній, очоленій чотирма східними патріярхами, особливо треба завдячувати високий розвиток богословської науки, філософії, Богослужбового чину, письменства й поезії, мистецтва, аскетизму і подвижництва. Православна Східня Церква гідно виконувала покладену на неї Господом місію на землі. Однак, історичні обставини склалися так, що в багатьох частинах тодішнього православного світу християнське життя дуже занепало, а місцями і взагалі майже було знищене новим лютих і фанатичним ворогом – мусульманством. Войовничі полчища найзвиків підкорили під своє панування більшість земель, де свого часу квітла Христова Віра: Святу Землю, Малу Азію, Північну Африку і т.д., і заздрими очима поглядали на столицю Вселенського Православ'я – величний Царгород.

І саме в цей час, такий тяжкий для Східньої Православної Церкви і для християнства взагалі, Боже Провидіння запалило нове велике вогнище Православної Віри, нову її твердиню на землях нашої Батьківщини.

Серед усіх народів світу тяжко знайти інший такий, що мав би настільки благодатний ґрунт для поширення в ньому Христової Віри, як наш український народ. Коли апостол Павло говорив про поган, які не знають Правдивого Бога і даного Ним закону, "але з природи чинять законне... і виявляють діло закону, написане в серцях їхніх", або коли бл. Августин сказав, що душа людини – "по природі своїй християнка", то це з повною справедливістю можна віднести до істоти й душі нашого народу в ті часи, коли він ще не пізнав Христа. Навіть поклоняючись вигаданим ідолам, він своїм життям був майже народом християнським. Про це свідчить те, що вже з тих прадавніх часів, що з них ми маємо відомості про наших предків, ми знаємо про них, як про народ, обдарований високою культурою, любов'ю до природи, краси, моральною чистотою, пошаною до старших, особливо ж до матері, як народ свободолюбний, працьовитий і щирий. Ось чому так легко, майже без спротиву, прийняв він за Святого Володимира Христову Віру, а прийнявши її, так глибоко закорінив її у своєму серці, що навіть найлютіші гоніння пізніших часів не могли зламати його безмежної відданості Богові та Його Святій Церкві.

Обдарувавши наш народ пізнанням Істинного Бога, Господь поклав на нього водночас і велику місію. У час, коли, під ударами ворога, падали квітучі коліс землі Православної Сходу і ще тяжчі випробовування чекали Православ'я у грядучі віки, народ український мав стати твердинею Православної Церкви у розбурханому світі. І сталося так. Уже за життя Володимира Великого полум'я Віри охопило увесь наш край. А не минуло й 50 років після смерті Святого Князя, як перший український митрополит Київський Іларіон міг з повною підставою звертатися до нього з такими словами:

"Встань, о чесна голово, з твого гробу, стряхни сон! Бо ти не вмер, але спиш до загального всіх воскресіння. Встань – ти не вмер, бо не подобає вмерти тому, хто увірував у Христа – життя всього світу. Стряси сон, піднеси очі і подивись: якої чести удостоїв тебе Господь там, і на землі не без пам'яті тебе залишив синам тво-

ім. Встань... подивись на внуків своїх і правнуків, як живуть, як зберігає їх Господь, як благочестя держать по переданню твоєму, як славлять Христа, як поклоняються Його імені! Глянь і на місто, що сяє величчю, глянь на церкви, що цвітуть; глянь на християнство, що зростає! Глянь на місто, що світиться образами святих, сяючи і фиміямом благоухаючи, — похвалами та побожними піснями святими лунає! І це все побачивши, возрадуйся і похвали благого Бога, цього всього Творця..."

Багато століть Церква нашого народу була тим осяйним джерелом, з якого проміння Христової Віри розходилося по всіх землях Київської Держави і далеко поза її межі. Дикі степові орди одна за однією простували на землі України — тут же вони зазнавали не тільки військової поразки, а втрачали і свої поганські вірування та ставали, за прикладом своїх переможців, дітьми Христової Церкви. У скарбницю Святої Православної Віри український народ вніс дуже багато коштовних дарів. Його церкви, монастирі, краса Богослуження, співу, глибина письменства і мистецтва, а над усе — висота морального життя — усе це високо підносило його в очах світу, а разом звеличувало і Святу Віру, що його до цих вершин духовної творчості привела. І навіть тоді, коли в пізніші століття нашому народові довелося дорогою ціною боронити свої права проти численних ворогів (як от за козаччини), він не занедбував Віри й культури. Будував розкішні храми, школи, друкарні, гуртував навколо Церкви своїх вчених і діячів культури. А здобутки своєї праці не використовував виключно для свого добра або для насильства над іншими — ні, він тими здобутками ділився з іншими народами, що їхня культура була тоді ще дуже примітивна і відстала, наприклад хоч би і з пізнішим своїм найжорстокішим окупантом — Московщиною.

Свою місію Українська Православна Церква у минулому виконала, принаймні настільки, наскільки дозволили їй на це історичні обставини. Історичного значення Українського Православ'я не зменшує те, що Москва, поневоливши наш край і використавши наші культурні й економічні сили й надбання для своєї власної розбудови, стала називати себе "третім Римом", "найбільшим охоронцем і опором Православ'я у світі". Ніякою мірою не зменшує це і його завдань у майбутньому.

Бо місія, дана нашому народові 982 роки тому, ще далеко не закінчена. Коли ми подивимось на сьогоднішній світ вдумливими, уважними очима християн, то побачимо дуже невтішну картину. На великих просторах земної кулі відкрито панує (і все далі поширюється) зло у червоному безбожному комуністичному одязі. А країни волі, якраз ті, що повинні були б прагнути найвищого рівня морального життя і духовного розвитку для протиставлення жорстокому, неблаганному ворогові вільного людства, щодалі то все швидше котяться в провалля повного морального занепаду. До тієї ж загибелі, до якої котився колись перед-християнський поганський світ.

Глибоке духовне відродження, відновлення справжнього зв'язку з Богом, повернення до істинного життя в Ньому може врятувати занепадаючий світ. То ж сьогодні дехто, на підставі певних дослідів і вивчення, приходить до висновку, що таке відродження у повній силі засяє, напевне, із Православного Сходу. Не з теперішнього, звичайно, Сходу, який у великій своїй частині закутий у тяжкі кайдани, а з того вільного Сходу, що знову стане господарем своєї землі і своєї долі, коли скінчиться його страдницький шлях. Із Сходу, який завжди глибоко й містично розумів свою Віру, своє синівство в Бозі, для якого єдина надія і життя був Христос!

У цьому відродженні на одному з перших місць повинна стати наша Православна Україна, кров'ю омита, слізьми оплакана, горем тяжким загартована. Вільна Православна Українська Церква, що кількісно складає ЧЕТВЕРТУ ЧАСТИНУ усієї Православної Церкви, зможе, як і колись за наших великих князів, причинитися до підняття життя Вселенської Православної Церкви і християнства взагалі до нових духовних висот. Цей світлий час, напевне прийде. Хочеться вірити, що коли прийде день 1000-ліття християнства на Україні, дзвони величних соборів Золотоверхого Києва благовіститимуть цю радісну вістку вільному українському народові; міцній, єдиній і духовно могутній Православній Церкві і всьому світові, який позбудеться вже гідрогенових та атомових бомб та інших жахливих знарядь знищення, в якому боротьба із злом буде справою не лише окремих одиниць, а справою усього оновленого людства!

А ми зможемо наблизити прихід того світлого дня, коли щиро і віддано будемо триматися батьківської Православної Віри і працювати для розвитку Святої Церкви. Коли наші діти і молодь навчатимуться від своїх батьків горнутися до своєї Віри й любити її. Коли на землях, де нам судилося опинитися, виростатимуть величні храми Божі. Коли розпис церков, виконаний найкращими українськими мистцями, буде свідчити про висоту й силу українського творчого духа. А головне - коли кожний із нас буде кожного дня прагнути стати кращим, піднятися на вищий щабель духовної досконалости, що до неї закликав нас Спаситель Христос.

Нехай же наша любов до Господа, до Його Святої Церкви та нашої далекої Батьківщини зміцнить у нас повсякчасне гаряче бажання зробити все, що в наших силах, щоб наблизити перемогу Правди на землі. Так, як це зробили це за свого життя святі Володимир і Ольга. Щоб і ми, як великий митрополит, могли сказати: "Встань, подивись на внуків своїх і правнуків... і побачивши, возрадуйся і похвали благого Бога, цього всього Творця!"

ХРАМОВЕ СВЯТО

Після випадкового відступлення минулого року, традиція чудової погоди в день храмового свята нашої парафії повернулася до нас знову. Справді був незрівняно гарний день, кращого від якого і замовити мабуть не можна було. Дбайливо прибраний Осередок, розкішна зелена трава, вже ані сліду від минулорічної будови, групи по-святковому вдягнутих парафіян і гостей - ось що можна було побачити вже рано-вранці в день 14 червня.

В цьому році відвідав нашу парафію і очолив святкові урочистості в ній Високопреосвященніший Архiepіскоп Мстислав. Біля входу до церкви квітами і привітальним словом зустріли його діти Парафіяльної Школи, потім традиційно привітав Архiepіастиря голова Парафіяльної Ради Володимир Побивайло, а вже в дверях церкви - отець Настоятель.

Церква була переповнена вірними нашої парафії і гостями. Зелене клеціння на стінах і образах, пахуча трава на підлозі - традиція Зелених Свят живе і тут, далеко від Рідного Краю... По-святковому у великій кількості зібрався Парафіяльний Хор і співав якомсь особливо гарно. Все це збуджувало молитовний настрій, збільшувало урочистість свята.

Архiepіскоп Мстислав відправив Божественну Літургію у співслуженні отця Настоятеля Михайла Павлишина і запрошеного з Гамільтону о. прото-

диякона Миколи Кривих. Потім - вечірня П'ятидесятниці з колінноприклонними молитвами, з відправою якої світлий період Великодніх свят остаточно закінчився.

Заля, де мав відбуватися святковий обід, була прикрашена, як наречена до вінця. За почесним столом - Високопреосвященніший Архипастир, гості (між ними о. Михайло Куданович з дружиною, що приїхали з сусіднього Рочестеру та о. протодиякон Микола Кривих з дружиною), представники Парафіяльної Ради, церковних організацій. Святом керував (і то так добре, що його треба особливо за це відзначити) культурно-освітній референт Володимир Дмитріук.

Архiepіскоп Мстислав виголосив головну промову, яку присутні вислухали з великою увагою і зацікавленням. Владика насамперед висловив своє вдовolenня з того факту, що провід у нашій парафії перебравло вже молодше покоління, повне енергії й бажання працювати, а це позитивно відбилося на житті громади. Відзначив величезні здобутки, що їх досягнули бофалівці за останні кілька років - перехід з Вільям вулиці до Осередку в Чіктовага, розбудова Осередку, будова церкви, парафіяльної залі, широка діяльність організацій тощо. Бофало, за словами Арх. Мстислава, може вже бути прикладом для інших церков нашої Української Православної Церкви в Америці.

Далі Архiepіскоп Мстислав перейшов до найбільш цікавої і повчальної частини свого слова, де заторкнув життя всієї Православної Церкви в сьогodнішньому світі, а зокрема в Америці. Православна Церква, разом з усім християнством переживає тепер тяжку кризу. Відповідальні за її життя й діяльність часто спізналися робити переоцінку завдань, які стоять перед Церквою, не зважаючи на те, що життя світу постійно йде вперед, міняється, приносить нові проблеми. У Церкві часто продовжували вперто боронити форми, замість того, щоб зберігати зміст. Через те - часті суперечки, незгоди, різні труднощі. А в той же час сила Віри може гори перевертати, вона сильніша за атоми, за всі людські винаходи. Коли б тільки нею жили і діяли...

Зокрема зупинився Високопреосвященніший доповідач над спробами червоної Москви проникнути всередину Християнських Церков вільного світу, занести в них замішання і поступово руйнувати їх або примушувати служити своїм інтересам. Докладно розповів, як ще 15 років тому Москва виступала проти Світової Ради Церков і поборювала її, як ще зовсім недавно поборювала Католицьку Церкву і як тепер несподівано "змінити курс" і новими методами нібито співпраці й дружби розкладає християнство на Заході. Останній крок у цьому просуванні на Захід - це надання "автокефалії" Російській Православній Церкві в Америці та перетворення її на т.зв. Американську Православну Церкву, що нею невидимо керуватиме Москва.

Наша Українська Православна Церква, за словами Владика - це найсмачніший шматок, що на нього ласиться тепер Москва, але ніяк не може навіть до нього підступити. Те, що Українська Православна Церква в Україні тепер не існує - це "щастя в нещасті", бо безбожницькі володарі Советського Союзу не мають змоги розвалювати зсередини нашої Церкви, присилаючи сюди єпископів або провадячи розкладницьку пропаганду, як це вони могли б робити, коли б Українська Церква, навіть тільки фіктивна, у нас на Батьківщині існувала.

Все це, - говорив Високопреосвященніший Владика, - накладає на нас великі обов'язки перед Богом, Церквою і народом. Нам треба відкинути

все, що нас може обезсилювати. Треба забути про своє особисте і міцно стояти на сторожі Рідної Церкви. Широ працювати на її користь, дбати про духовний розвиток усіх нас, і дітей наших до того привчати.

Наприкінці Владика Мстислав ще раз відзначив свою радість з приводу великих здобутків нашої громади і побажав усім її членам, щоб сьогоднішнє Богослуження і святкова трапеза були для них тим джерелом, що даватиме їм силу бути чистішими, поряднішими і все більше творчими для добра Святої Церкви і українського народу.

Після Високопреосвященнішого Архiepіскопа Мстислава виступали ще: о. протодиякон М.Кривих, який висловив признання нашій громаді за її єдність, жертвенність і працьовитість; о. протоієрей Михайло Куданович, що згадав про те, що парафія в Рочестері стає тепер на той шлях, який громада в Бофало недавно скінчила (куплено землю, розпочинається програма будівництва Осередку з церквою, залю і резиденцією священника) та о. Настоятель, який подякував парафіянам за виконану вже працю і розповів про завдання, які ще стоять перед нами.

На закінчення офіційної частини виступив голова Парафіяльної Ради, який зауважив, що це вже 19-й раз парафія в Бофало святкує свої іменини, і з кожним разом показує свою любов і відданість Рідній Церкві. Закликав і цим разом обдарувати Церкву щедрими дарами на її потреби. Його слова знайшли ширий відгук серед присутніх, які за короткий час склали готівкою або деклярували свої пожертви на загальну суму 1850.00 доларів.

Свято пройшло в теплій, дружній атмосфері; відчувався дух згоди і спільної радості. Це було відзначено і в дописі про нашу урочистість, вміщеному в числі за липень-серпень "Українського Православного Слова". Там же було згадано і про досягнення нашої парафії та описано перебіг храмового свята.

"Сьогодні св. Троїцька парафія в Чіктовага може вже бути прикладом для інших наших парафій. Щастя їй, Боже, в дальшому!" - закінчується допис. З цього ми можемо бути горді. Адже ще тільки зовсім небагато років тому злі язики говорили, що деякі паніматки лякали своїх дітей Бофалом, коли вони не слухались: "Ось тато тебе до Бофало забере..." Тепер - зовсім інакше. Треба тільки, щоб своєю єдністю, відданістю і широю працею ми це наше нове становище в Українській Православній Церкві в Америці зробили постійним або навіть і традиційним.

УСПІХ СВЯТА ЗАВДЯЧУЄМО...

Тому, що напередодні храмового свята наша парафія була без Сестрицтва (на жаль, цей стан залишився ще й дотепер), перед Парафіяльною Радою стало тривожне питання: а хто ж приготує нам святкову трапезу? Була навіть загроза, що святкову урочистість взагалі доведеться відкликати, а свято закінчити Богослуженням.

На щастя, пані Люда Опанащук взяла на себе ініціативу зібрати жінок - з Сестрицтва і з-поза нього - і зробити, щоб свято таки відбулось. На її заклик відгукнулись: Євдокія Борідько, Марія Гержан, Валя Гіррі, Мирослава Дмитріук, Олександра Дмитріук, Сузанна Маковська, Наталка Марвін, Настя Неліпа, Анна Нестеренко, Рая Нестеренко, Анна Опанащук, Валя Опанащук, Леся Опанащук, Ліда Остапчук, Ніна Панченко, Галя Петручок, Уляна Петручок, Лена Побивайло, Олександра Побивайло, Таїса Потієнко, Анна Стеценко, Ліда Стеценко, Надія Різун, Ліза Шрамель та Олена Шумська. Оці працьовиті жінки і залю прикрасили, і поживу приготували, і обслуговували гостей під час обіду і прибирали після того,

як всі порозходились. Їм допомагала також група чоловіків, не менше трудящих і жертвенних, а саме: Іван Борідько, Григорій Гержан, Григорій Марвін, Микола Неліпа, Іван Нестеренко, Дмитро Опанашук, Максим Петручок, Юрій Потієнко, Іван Усипенко та Михайло Шумський. А смачне печиво, що завершувало страви святкового обіду - це пожертва п.п. Марії Бульби, Катерини Веремчук, Анни Квартирук, Людмили Козміч, Єви Куяви, Марії Матух, Насті Неліпи, Марії Олійник, Ліди Опанашук, Ніни Панченко, Ірини Парнюк, Олександри Побивайло та Ольги Царик.

Усім їм - і працівникам, і жертводавцям - щира парафіяльна подяка!

ОБДАРУВАЛИ ЦЕРКВУ В ДЕНЬ ХРАМОВОГО СВЯТА:

Бондаренко Семен і Поліна	10.00	(разом 10.00)
Бульба Андрій	50.00	" 500.00)
Бульба Константин	25.00	" 275.00)
Бульба Полікарп і Марія	25.00	" 225.00)
Борідько Іван і Євдокія	50.00	" 700.00)
Воронин Олександр	25.00	" 675.00)
Гайдаш Мотря	30.00	" 230.00)
Дмитріук Володимир і Мирослава	25.00	" 526.00)
Доценко Іван і Емма	50.00	" 450.00)
Кашпуренко Іван і Софія	25.00	" 451.00)
Козак Григорій	10.00	" 81.00)
Куява Єва	20.00	" 360.00)
Лосенко Олексій	20.00	" 20.00)
Маковський Петро і Валентина	20.00	" 433.00)
Матух Марія	20.00	" 410.00)
Неліпа Микола і Настя	20.00	" 628.34)
Нечипорук Семен і Марія	25.00	" 415.00)
Опанашук Дмитро і Людмила	50.00	" 457.00)
Побивайло Володимир і Олександра	100.00	" 651.00)
Пистрак Федір і Ліна	100.00	" 520.00)
Созонець Федір	10.00	" 80.00)
Супрунович Олександр і Віра	20.00	" 421.00)
Усипенко Іван	20.00	" 520.00)
Халупка Зіна	25.00	" 75.00)
Черник Януш і Ольга	20.00	" 420.00)

Список парафіян, організацій і гостей, які деклярували свої пожертви і вже заплатили їх (а зробили це майже всі) подаємо у звичайному відділі пожертв в кінці бюлетеня, разом з іншими після-святковими пожертвами. Всім жертводавцям - ЩИРЕ СПАСИБІ!

ЗАКІНЧЕННЯ ШКІЛЬНОГО РОКУ

Закінчився ще один рік праці Парафіяльної Школи. Затишли класні кімнати, учні заслужено насолоджуються вакаційною свободою, учителі теж відпочивають, але вже напевне готуються до нового шкільного року. Наслідки - глибоко позитивні. Діти, які ходять до школи, навчаються там рідної мови, вивчають різні предмети українознавства, пізнають свою віру, виховуються у своєму оточенні. Більше того - бачимо, що деякі випускники Парафіяльної Школи починають уже потроху перебирати на себе обов'язок виховання меншеньких. Наприклад, протягом цього шкільного року Леся Опанашук і Ліза Шрамель виконували (і то дуже успішно) обов'яз-

ки асистентів учителів, а Оленка Потієнко і Ліза Шрамель провадили навчання в танцювальній групі Школи. Отже - зміна вже є!

Щоб відзначити закінчення шкільного року, 21 червня влаштували традиційне вже свято, що почалося урочистим молебнем у церкві, а закінчилося багатомірною програмою в парафіяльній залі. У своїх виступах на святі, отець Настоятель Михайло Павлишин, адміністратор Школи п. Юрій Потієнко, голова Батьківського Комітету п. Валентина Маковська та представник Парафіяльної Ради п. Володимир Дмитріук звертали увагу на труднощі, які довелося Школі пережити, на недостачу вчителів, висловлювали подяку батькам і парафіянам за допомогу та співпрацю та побажання найкращих успіхів у майбутньому. Після того кожний учень одержав посвідчення про перехід до вищої класи. Двоє студенток 6-ї класи дістали посвідчення про закінчення Парафіяльної Школи. Їх особливо привітав п. Ю.Потієнко та широко побажав їм, щоб не припиняли працювати над собою і не забували Школи, де вони провели так багато пам'ятних років. Ці студентки - це Ліда Остапчук і Сузанна Маковська. За традицією, вони мали одержати пропам'ятні медальйони, але тому, що замовлення затрималося в дорозі, їх лише про це повідомлено. (Медальйони вони одержали, але аж через два тижні).

Потім відбулася цікава художня частина, яка складалась із деклямацій, співів вокальної групи молодших учениць, співів "Волошок" - вокальної групи Молодечого Гуртка УРСОюзу, виступу вокального тріо (О.Потієнко, Л.Остапчук і Л.Шрамель) та танцювальної групи з 11 учнів Парафіяльної Школи. Свято закінчила Оленка Потієнко "Еспанським танцем" (з програми балетної студії, де вона вчиться). Для того, щоб розважити присутніх батьків і гостей, учні виконали під час своєї програми ще й низку "живих сміховинок" - коротесеньких жартів, що справді викликали ширий сміх і бурхливі оплески виконавцям.

Офіційна і мистецька програма на тому й закінчилась, а присутні перейшли на пікнікову площу, де відразу розпочався перший в цьому році пікнік. На жаль, непривітна погода не дуже сприяла належному його проведенню, а може й декого з парафіян відстрашила, але ті, що прийшли, дуже гарно провели час у цікавому товаристві, мали змогу добре поїсти, відпочити, із знайомими поговорити і порозважатися.

ЗВІТ ПРО КОНФЕРЕНЦІЮ ДУХОВЕНСТВА

30 червня і 1 липня в Бавнд Бруку відбулася річна Конференція Духовенства нашої Церкви, в якій взяв участь і наш о. Настоятель Михайло Павлишин. Повернувшись додому, він вважав за свій обов'язок поінформувати членів парафії про те, що говорилося й вирішувалося на цій Конференції. Для цього в неділю 5 липня після Богослуження в парафіяльній залі відбулися інформаційні збори. Отець Михайло докладно розповів про останні події в Православному світі, про намагання Москви розбити єдність Православ'я у вільному світі, про її тиск на Вселенського Патріярха тощо. Після того згадав про важливі питання внутрішнього життя, що заторкувалися на Конференції, особливо заходи для уніфікації Богослуження, для унормування навчання релігії в парафіяльних школах тощо. Повідомив про нові правила щодо участі нашого духовенства в громадських імпрезах, щодо відправлення громадських панахид, щодо поступового усунення московських впливів із нашого церковного життя. Пообіцяв також, що коли прийде до нього протокол Конференції, він познайомить із ним зацікавлених парафіян. Присутні з увагою вислухали о. Настоятеля, а після його виступу задавали йому багато запитань.

БРАТСТВО МАЄ НОВУ УПРАВУ

12 липня відбулася друга сесія Загальних Зборів Братства Св. Андрія Первозванного, яка завершила те, чого не вдалося зробити на першій сесії. З приємністю повідомляємо, що вибрано нову Управу Братства в такому складі:

Сергій Андрійчук	- голова
Олександр Супрунович	- заступник голови
Василь Двигун	- секретар
Тимофій Рудай	- секретар
Григорій Марвін	- культурно-освітній референт

До відділу суспільної опіки (який займатиметься опікою над хворими, немічними й потребуючими) вибрано: Івана Доценка, Григорія Марвіна та Максима Петручка.

До комісії, яка має переглянути статут Братства і опрацювати необхідні зміни в ньому, вибрано: Григорія Марвіна, Семена Нечипорука та Максима Петручка. Ухвалено просити Олександра Воронина провести редакторську коректуру зміненого статуту.

Новій Управі Братства бажаємо багато успіхів в їхній нелегкій, але почесній і корисній праці. Може цей успіх в укомплектуванні проводу Братства буде стимулом і для наших жінок забути про всякі непорозуміння і вибрати так довго вже неіснуючу Управу Сестрицтва? Дай, Боже!

СКІЛЬКИ Ж НАС Є?

Наша парафія існує вже майже 20 років, але й досі ніхто не може сказати, скільки ж точно є в ній членів. Так званих "записаних членів" можна порахувати бодай приблизно, але коли доходить до дітей - то того напевне ніхто в усій парафії не може сказати. А це недобре. Це негативно відбивається і в плянуванні праці, і в звітуванні про неї, та і взагалі дуже це незвичайно. Наша парафія - чи не єдина в усій Українській Православній Церкві в Сполучених Штатах, яка ще й досі не провела обліку своїх членів. Інші мають докладні картотеки, і священник та Парафіяльні Ради завжди знають, з ким вони мають працювати.

Щоб усунути цю прогалину, Парафіяльна Рада протягом наступного тижня розішле всім парафіянам коротеньку анкету, яку просить при найближчій нагоді заповнити і переслати на адресу Церкви або передати одному з зазначених у супровідному листі представників Парафіяльної Ради чи о. Настоятелеві. Просимо з відповіддю не затримуватись. Останній термін повернення анкет - 15 серпня ц.р.

У НАС В ОСЕРЕДКУ

Як звичайно, роботи дуже багато. Багато було виконано, а ще багато залишається на майбутнє. Головніша виконана праця:

Поставлено бар'єр вздовж в'їзду до Осередку (того що між парафіяльною залю і резиденцією священника). Тепер уже авто не будуть забігати на травники, як це досить часто раніше бувало. Цю нелегку роботу виконали: Іосип Бучинський, Григорій Гержан, Петро Маковський, Микола Неліпа, Іван Нестеренко та Іван Усипенко. А Олекса Зибай, Марія Зибай і Іван Борідько пофарбували той бар'єр жовтою фарбою, яку видно, кажуть, навіть у темряві.

Іван Усипенко та Григорій Гержан помалювали піддашся парафіяльної залі, яке дуже цього потребувало. Чистив і готував дерево до фарбуван-

ня Іван Борідько.

Григорій Гержан, Павло Опанашук, Юрій Потієнко та Леонід Царик переглянули електричну систему Осередку, щоб виявити, що ще необхідно зробити для задоволення вимог інспектора.

Йосиф Бучинський, Григорій Гержан та Петро Маковський відремонтували вікна в резиденції священика та повставляли в них замки.

Голосники в парафіяльній залі відремонтував і привів до належного стану Юрій Потієнко.

Іван Борідько, Григорій Гержан, Олекса Зибай, Микола Неліпа та Іван Усипенко відкопували відпливову каналізацію на площі.

Косили траву в Осередку Йосиф Бучинський та Дмитро Опанашук.

Пололи траву в квітниках: Олекса Зибай, Марія Зибай і пані Н.Н.Н. (парафіянка, яка дуже багато працює, але ніяк не хоче, щоб про неї згадували).

Чистили парафіяльну залю після весілля: Іван Борідько, Йосиф Бучинський, Григорій Овчаренко та Іван Усипенко.

Провели інвентаризацію посуду: Марія Гержан, Олена Гончар, Надія Лобур, Петро Лобур, Людмила Опанашук, Леся Опанашук, Олександра Побивайло, Юрій Потієнко та Іван Усипенко.

Майже на всіх вищезгаданих роботах активно працювали також отець Настоятель Михайло Павлишин і голова Парафіяльної Ради Володимир Побивайло, але вони хочуть, щоб про них не згадували...

Усім працівникам для добра нашої громади - щира подяка!

МАЙБУТНІ ПІКНІКИ

Сьогодні на нашій пікніковій площі відбудеться неформальний пікнік усього українського громадянства Бофало й околиць. Запрошуються всі! Загальне правило таке, щоб кожний учасник приніс із собою свою поживу і споживав її разом із своїми знайомими та друзями серед нашої чудової природи. Проте, якщо хтось не зможе принести своїх харчів, наше жіноцтво подбає і за нього - голодний не буде! Різноманітні напої всякого типу можна буде придбати на місці. Це - перша спроба такого "загальноукраїнського" пікніку в нашій околиці, і треба сподіватися, що вона буде успішна. Приходьте всі і запрошуйте своїх знайомих!

Парафіяльний пікнік відбудеться в неділю, 2 серпня. Під час нього відбудеться також повторення мистецької виставки, що з таким успіхом відбулася в травні заходами Молодечого Гуртка при місцевому Відділі Українського Робітничого Союзу. Ріжниця в тому, що буде ще кілька учасників, а також і в тому, що виставка відбуватиметься надворі. Організацією господарчої частини пікніку займається пані Анна Нестеренко. Якщо вона або хтось із її доручення звернеться до вас з проханням про грошову пожертву або якийсь дар харчами на потреби пікніку - відгукніться щиро і жертвенно! Це ж наша загальна справа! І не забудьте - всі на парафіяльний пікнік!

ЩО БУДЕ З ІКОНАМИ

Після переїзду з Вільям вулиці, виявилось, що для деяких ікон, що прикрашали наш храм у Бофало, тепер немає місця. Довгий час вони зберігалися на горіщі парафіяльної залі або в підвалі резиденції священи-

ка, а це, звичайно, зовсім не та роля, яку їм призначено виконувати. Тепер вирішено, що два образи Спасителя й Божої Матері в зукраїнізованому стилевому одязі – подарунок п-ва Івана й Ніни Панченко – будуть повішені на бічній стіні у вівтарі. Великий образ Тайної Вечері – подарунок Осередку СУМА в Бофало – вже відвезено до Бавнд Бруку, бо перспектив на те, що для нього колись знайдеться відповідне місце у нашій парафії, зовсім немає. Консисторія повідомила нас, що цей образ буде подаровано одній з парафій нашої Церкви, яка виявить бажання його мати. Долю решти – менших – образів ще буде вирішено.

12 червня відійшов до вічного життя св.п. Володимир Філіпів, батько дуже активного й працьовитого нашого парафіянина Євгена (Жені) Філіпова. Помер після довгої хвороби, в наслідок якої він протягом кількох останніх років був спаралізований і прикутий до ліжка. Помер на 79-му році багатодіяльного життя, яке почалося на Полтавщині (місто Лубни). Після закінчення школи, покійний працював урядовцем у державній установі аж до вибуху революції. Був одним з перших, що із зброєю в руках пішли боротися за незалежність Рідного Краю. Визвольні змагання перейшов у рядах української армії (був старшиною 2-ї Волинської Дивізії Армії Української Народної Республіки). Був кілька разів поранений, і на еміграцію вийшов інвалідом. Глибоко цікавився релігійно-церковним життям, і під час перебування в Польщі закінчив у Варшаві пастирські курси.

На еміграції багато років жив у Філадельфії, брав участь у громадському житті, аж доки не був звалений тяжкою хворобою. Два роки тому переїхав до сина в Бофало, де й спочив вічним сном якраз два дні перед Зеленими Святами.

Похорон відбувся 17 червня на Українському Православному Цвинтарі в Бавнд Бруку.

Щире співчуття родині покійного, а св.п. братові Володимиру нехай сотворить Господь вічну пам'ять.

ЖЕРТВОДАВЦІ (від Зелених Свят до 16 липня):

На Будівельний фонд:

Андрійчук Сергій і Анна	50.00	(разом 475.50)
Веремчук Семен і Катерина	100.00	(" 1335.00)
→ Гнойовий Іван	10.00	(" 100.00)
Гриневич Микола і Лідія	25.00	(" 445.00)
Іваненко Леонід	5.00	(" 5.00)
Квартирук Володимир і Анна	50.00	(" 550.00)
Козміч Іван і Людмила	75.00	(" 425.00)
Тупицький Володимир і Анна	20.00	(" 420.00)
Колін Іван і Раїса	25.00	(" 225.00)
Кондратюк Наталка	25.00	(" 25.00)
Новосад Олександр і Лідія	50.00	(" 450.00)
Овчаренко Анатолій і Галина	20.00	(" 200.00)
Олійник Олександр і Марія	50.00	(" 380.00)
Панченко Іван і Ніна	100.00	(" 896.00)

Парнюк Гаврило і Грина	50.00	(разом 452.00)
Пушкелін Валентина	30.00	(" 250.00)
Різун Михайло і Надія	50.00	(" 470.00)
Шумський Михайло і Олена	100.00	(" 550.00)
Братство Св. Андрія	250.00	(" 300.00)
Сестрицтво Св. Ольги	467.80	(" 6767.80)

На упорядкування пікнікової площі:

Бучинський Йосип і Валентина	25.00
Весоловський Євген і Ніна	20.00
Вусатий Євген і Тамара	25.00
Іваненко Леонід	12.50
Овчаренко Анатолій і Галина	25.00
Пелиско Іван	12.50
Пономаренко Михайло і Ольга	25.00
Тупицький Володимир і Анна	25.00
Скрипка Анастасія	12.50

На фонд "Парафіяльного Слова":

Бардаш Андрій	3.00
Тупицький Володимир	1.00
Н.Н.	1.00

Усім жертводавцям - ЩИРЕ СПАСИБІ!

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ?

I

1. З яких двох частин складається Святе Письмо?
2. Як звались перші двоє учнів, покликаних Христом?
3. Як звалось стародавнє юдейське свято, під час якого, на 50-й день після Воскресіння Христового, Дух Святий зійшов на Апостолів?
4. У якій заповіді говориться, що Бог - Один?
5. Якими словами починається Молитва Господня?
6. Як зветься частина храму, розташована безпосередньо перед Райськими Дверима?
7. Як зветься Богослужбова відправа за спокій душ померлих?
8. За що єпископа Івана Царгородського прозвано Золотоустим?
9. Чи диякон може сам відправляти якусь Богослужбову відправу?
10. Як зветься містечко на Волині, де знаходиться відомий на всю Україну монастир?

II

1. Яка найвища гора на Україні?
2. Скільки міст України мають населення понад 100,000?
3. Ким був зруйнований Київ у 1240 році?
4. Звідки походить назва міста Харків?
5. Хто став гетьманом України після Богдана Хмельницького?
6. Кого оспівує "Пісня про Байду"?
7. Про кого говорив Іван Франко: "Ця хвора слабосила дівчина - трохи чи не єдиний мужчина на всю соборну Україну?"
8. Хто написав повість "Чорна Рада"?
9. Хто виконав проєкт грошей Української Народньої Республіки?
10. Які літери можна знайти тільки в українській абетці?

Відповіді - в наступному числі.

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н.Й.

№ 5 (66)

23 СЕРПНЯ 1970

Рік 3

ПОКИ ЩЕ НЕ ПІЗНО...

Мабуть кожен знає, як виглядає пісочний годинник: дві напівсферичні скляні пробірки, з'єднані між собою вузьким каналом; з верхньої до нижньої частини тоненькою цівкою сиплется пісок. Цей процес триває (залежно від кількості піску і товщини каналу) якийсь певний період часу – може три хвилини, може десять, може годину, або й більше.

Щось на подобу такого пісочного годинника (тільки в символічному значенні) дістає при своєму народженні й кожна людина. Тільки не з'явиться на світ немовляtko, а невидимий струмочок починає спадати вниз, відраховуючи хвилини, години, дні, а потім і місяці та роки його життя. На щастя для людства, Божа премудрість зробила так, що ніхто, крім Самого Бога, не бачить того неблаганно-невпинного Годинника Своєї Долі. Ніхто ніколи не знає, чи багато ще того дорогоцінного піску лишилося у верхній частині, що означає решту життя. Кажемо "на щастя", бо якби нам було відомо, коли прийде наш останній день, на землі було б справжнє пекло. Можна уявити, якою безнадією, страхом і відчаєм були б наповнені останні роки. Замість насолоди життям, творчої праці і приємного відпочинку, "приречені" мали б на думці тільки одне: ще ж тільки місяць лишився... два тижні... день... пів години... десять хвилин...

Проте, хоч ми і звільнені від такого страхіття, треба пам'ятати, що той Годинник Долі десь таки існує, що кожної хвилини відходять у вічність, щоб уже ніколи не повернутися, дорогоцінні краплинки нашого жит-

тя. А на кожній з тих краплинок щось написано. Що саме? Добро? Радість? Приємність? Користь? Байдужість? Безсердечність? Зло? Чи, може, нічого?

Мало хто свідомий того, що найбільше САМЕ ВІД НЬОГО САМОГО залежить зміст кожної чергової краплинки життя. Дехто навіть не розуміє, що йому треба щось для того робити. Дуже легко забувається, що земне життя - не вічне. Про це взагалі майже не думають, бо на такі "дрібниці" ніколи немає часу. У світі ж повно "важливіших" справ! От тільки подивитися на отих вічно поспішаючих, вічно заклопотаних людей... Одні з них, не шкодуючи себе, збирають багатства, бо переконані, що в тому - запорука майбутнього щастя ("от колись на старість будемо з того насолоджуватись...") Інші до самозабуття женуться за славою, престижем і коштовними символами своїх високих становищ. Ще інші теж ніколи не мають часу: вони здійснюють грандіозні плани, вони ніколи не задовольняються здобутим, навіть коли його більше, як достатньо... (Не говоримо вже про тих, які постійно зайняті тим, що нічого не роблять або провадять своє життя виключно в задоволенні своїх тілесних потреб - то вже окрема тема).

Життя цих людей по самі вінця заповнені отим "єдино для них важливим". Все інше - не має значення. В жертву тому "основному" вони приносять і самих себе і дітей та родину, для яких ніколи немає часу; друзів, знайомих, громаду, Церкву, Бога. Над усім тим панує егоїстичне "немає часу" або "не можу собі дозволити"... Немає часу для теплого слова до дітей, які тільки мріють про батьківську любов; немає коли думати про приємну несподіванку для дружини; "справи" не дозволяють на те, щоб полегшити терпіння й самоту хворого, щоб словом поради чи добрим ділом підтримати знайомого, щоб бодай трохи корисної праці виконати для громади, суспільства, Церкви. "Пізніше...", "колись...", "іншим разом...", "як матиму час...", "ось як тільки збудуся боргів...", "от щойно скінчу свої справи..." "Пізніше..." "Пізніше..." "Пізніше..."

Але приходять час, що безхмарне небо їхнього життя несподівано затягають безпросвітні темні хмари особистого нещастя.

"Мій син - наркоман? Злочинець?" - питає, сам собі не вірячи, один із тих вічно заклопотаних. - "Не може бути! Я ж йому все давав... В молоді пташиному він купався... Ні, це хтось інший!.."

Але ні, це не хтось інший. Це його рідний син.

Чому?

І тут несподівано, як на екрані, починають з'являтися кадри минулого. Ось його син, ще зовсім маленький, хоче показати йому свій найкращий малюнок, який у садочку всі так хвалили. Відповідь? Один покvapний погляд, "добре, добре" і "немає більше часу"... А ось той самий син, уже старший, просить його прийти до школи на виставу, бо він же там таку цікаву та важливу роль гратиме. Відповідь? "Ні, в мене сьогодні нарада, немає часу..." Ось перед ним стає засмучене лице його дружини. "Поговори з своїм сином, бо в мене вже сили немає", - благає вона із сльозами на очах. - "Він зовсім неможливий став". Відповідь? Наче з холодного туману лунає його голос, його нетерплячі слова: "Пізніше, пізніше, не сьогодні, іншим разом... Бачиш - хвилинки вільної немає!.."

І раптом син - злочинець. Син - наркоман. Син із розбитим життям, хоч воно навіть не встигло як слід розцвісти. Раптом все стає байдужим. Праця, гроші, престиж - для чого то все? Раптом знаходиться час - сила-силенна часу: і на адвокатів, і на суди, і на професійних дорадників, і на вчителів і - саме головне - на занедбаного колись сина!

У другого з отих вічно поспішаючих жити несподівано умирає хтось рідний або дуже близький. Той, для кого теж не було ніколи часу, не знаходилось теплого слова, на кому заощаджували в ім'я примарної певності за майбутнє. Після першого страшного удару, нанесеного смертю, після усвідомлення, що це - розлука навіки, розлука неблаганно безповоротна, на екрані свідомости з'являються кадри зовсім недалекого минулого: сварки, образи, кривди, байдужість, нехтування, невислухані прохання, невиконані обіцянки, ненаписані листи... В серці зароджується і нестримно зростає гіркий біль каяття. Біль жахливий своєю інтенсивністю, який набагато перевищує біль втрати...

"Боже! Чому Ти не попередив мене про це? Чому я не знав? Та я ж на руках носив би її, цю любу мені істоту, яка тепер лежить бездиханна... На кожний заклик поспішав би... Кожне прохання миттю задовольняв би... Боже! Тебе ж Милосердним звать і Добрим... Чому?.."

Третій з тих, хто завжди не мав часу, раптом бачить, що його власне життя починає добігати до кінця. Ще вчора кожна хвилинка його дня була присвячена "справам": турботливими думками про поширення підприємства, додаткові сфери діяльності, нові замовлення. Ще вчора... А вночі, без ніякого попередження - страшний біль у грудях, потім - швидка допомога, лікарня, кисень, стурбований вигляд лікарів і сестер. А сьогодні вже ледве-ледве б'ється серце. Пересохлі уста щось промовляють. Ніхто навколо не чує хворого, бо в нього вистарчас сили тільки на тихий шепіт, але все його єство розриває розпачливий крик душі:

"Боже, Боже! Не зараз! Дай мені хоч ще рік, два... Дай пожити справжнім життям... Я буду інакший... Родину не буду занедбувати, заповіді кривду встократ винагороджу, добрих діл хоч трохи зроблю... Не забирай мене звідси... Я для Тебе буду жити... для людей... Сонце хочу ще побачити... Я ж ніколи його не мав часу бачити..."

Такі приклади дуже часто стають перед нами. Здавалось би, повинні вони були б чогось нас навчити. Примусити нас твердо усвідомити і пам'ятати, що в цьому світі ніхто не вічний. Що немає щастя в безперестанному збиранні земних багатств, за рахунок усього іншого. Що втрачена нагода принести щастя іншим, а водночас і самому його зазнати, ніколи не повернеться. Що коли приходить криза, горе або остання година - немає підстави нарікати на Бога. Немає чого докоряти Йому за нібито Його немилосердя. Не можна нарікати, що не попередив нас про наближення лиха.

"Хто має вуха слухати - нехай слухає" - сказав Христос. І справді - ось уже майже дві тисячі років кожний, хто тільки хотів слухати, міг чути про багатого і Лазаря, про багача з його надмірним урожаєм, про покликаних і вибраних, про мудрих і немудрих дів, про долю праведних і неправедних на Страшному Суді. Кожний, хто міг відірвати із свого вщерть переповненого "невідкладними справами життя" усього 10 ХВИЛИН НА ДЕНЬ, міг би за рік не менше, ЯК П'ЯТЬ РАЗІВ перечитати увесь Новий Заповіт. А, перечитуючи його, напевне скоро побачив би, яким помилковим шляхом він іде і змінився б тобі, КОЛИ ЩЕ БУВ ЧАС...

На жаль, такі приклади впливають тільки на вузьке коло людей, безпосередньо вражених несподіваним ударом долі. Більше того. Навіть до багатьох із тих найближчих зрозуміння приходить тільки на короткий час. А потім і вони повертаються до гамірного потоку людства, зайнятого погонею за всім на світі, крім справжнього щастя.

Просімо ж Бога, щоб дав нам постійно зберігати розуміння Його нау-

ки. Щоб у світлі її ми жили праведним життям. Щоб уміли пізнавати важливе і неважливе в ньому. Щоб шукали щастя там, де його слід шукати: у чесній праці, благословенному родинному житті, взаємній пошані і взаємодопомозі, у теплих ширих стосунках з рідними і ближніми, у належному використанні своїх талантів, у добрі, правді, справедливості, в єднанні з Богом. Просімо Його, щоб не дав нам духовно заснути, а коли вже заснули, щоб розбудив нас якнайскоріше, поки ще є час, ПОКИ ЩЕ НЕ ПІЗНО...

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ПІКНІК

Влаштувати річний парафіяльний пікнік у день 2 серпня було заплановано ще ранньою весною, але протягом досить довгого часу Парафіяльна Рада не могла з певністю сказати, чи зможе він відбутися взагалі. Адже ось уже кілька місяців немає у нас Сестрицтва, а без жінок (з глибоким переконанням можна сказати) - немає й їжі, а без їжі - який же то пікнік?

Кризу вдалося розв'язати, коли організацію пікніку погодилась узяти на себе п. Анна Нестеренко. Маючи за собою чималий досвід (вона, як пригадуємо, була головою Сестрицтва в 1968-69 роках), організаційні й господарські здібності і, очевидно, уміння підійти до людей, пані Нестеренко за порівняно короткий час зібрала групу жінок, які погодились взяти участь у праці, розподілила обов'язки, і всі разом взялися до роботи. Було проведено грошову збірку на влаштування пікніку, яка принесла 232 долари (список - нижче). Окремі жінки жертвували також харчі та печиво. Пікнік можна було починати!

В самий день пікніку був ясний сонячний день. Після Богослуження велика частина парафіян залишилась на парафіяльній площі, хоч офіційне відкриття пікніку мало бути аж о першій годині дня. Цього разу були додаткові атракції, які додавали різноманітності й цікавості імпрезі, що звичайно має відпочинковий характер. Насамперед, шість місцевих художників (частина з тих, що мали виставку у парафіяльній залі в травні, а деякі нові) влаштували показ своїх мистецьких творів під відкритим небом. Успіх був і цього разу великий. Друга атракція, яка особливо цікавила молодь - це неофіційне відкриття нашого "стадіону". Пишемо це слово в лапках з повною підставою, бо складається цей "стадіон" покищо лише з площі для відбиванки... Колись, звичайно, буде багато більше. Дехто каже, що поки законодавці з округи Грі договоряться, чи будувати отой грандіозний стадіон, про який так багато говориться останнім часом, ми вже будемо мати свій власний. Так чи інакше, а до гри у відбиванку відразу зібралось дві дружини і невтомно гатили м'ячем, здається, аж поки смеркати стало.

Як звичайно, дуже смачні страви, напитки, розваги, гри, музика. Місцями чути було дискусії - без того не буває ніколи - але цього разу вже й на церковно-обрядові теми дискутували. Наприклад, які ризи "правильні"? Чому часів у нас не читають? І так далі. На нашу думку, це добра ознака. Добре було б, з наступленням холоднішої погоди, перенести такі дискусії до парафіяльної залі, належно їх організувати (доповіді з дискусіями, дискусійні панелі тощо), і з того буде велика користь.

Коли почало темніти, багато присутніх на пікніку перейшли до залі, де допізна відбувалася забава з танцями, під звуки оркестри М.Телюка.

Отже, як бачимо, одну з двох головних цілей - дати присутнім можливість добре відпочити і розважитися - пікнік з честю виконав. Друга ме-

та, більш утилітарна – це поповнити парафіяльну касу. Тут теж треба ствердити, що пікнік "увався". Чистий прибуток складав \$ 1037.09, а це немала сума. Якби так щотижня, то можна було б багато чого робити...

Звичайно, за успіх цієї річної імпрези треба дякувати тим, хто до того спричинився. Не відзначаємо їх ні медалями, ні грамотами, але добрим словом згадаємо і від усієї громади скажемо голосне щире СПАСИБІ!

Ось вони, ті трудівники й жертводавці:

Працювали в кухні в день пікніку: Євдокія Борідько, Валентина Бучинська, Марія Гержан, Марія Зибай, Валентина Маковська, Анна Нестеренко, Марія Нечипорук, Людмила Опанащук, Олександра Побивайло, Уляна Петручок, Надія Різун, Анна Стеценко.

Працювали при буфеті: Валентина Бучинська, Мирослава Дмитріук, Валентина Маковська, Наталка Марвін, Анна Нестеренко, Уляна Петручок, Олександра Побивайло.

Працювали при напитках: Євген Вусатий, Петро Маковський, Микола Неліпа, Дмитро Опанащук, Микола Стеценко, Захарко Худий.

Продавали квитки: Василь Двигун, Михайло Різун.

Доставляв речі на пікнік Сергій Андрійчук.

Людмила Опанащук подарувала для лотерії індика, а Йосип Бучинський – пляшку оковитої. Лотерійні квитки розповсюджували Йосип Бучинський, Марія Гержан і Єва Худа.

З подякою ще раз треба згадати п. М.Телюка та його оркестру, які грали під час забави. Грали, як звичайно, чудово, а винагороду за свою працю взяли мінімальну.

За порядком у залі під час забави стежили Іван Нестеренко і Йосип Бучинський. Після пікніку прибирали залю, кухню і пікнікову площу: Йосип Бучинський, Григорій Гержан, Петро Маковський, Микола Неліпа, Максим Петручок, Володимир Побивайло, Юрій Потієнко, Іван Усипенко.

Грошові пожертви:

10.00 – Микола і Лідія Гриневич. 8.00 – Ліна Пистрак.

По 5.00 – Сергій Андрійчук, Євдокія Борідько, Марія Бульба, Олександр Воронин, Марія Гержан, Володимир Дмитріук, Євдоким Заєць, Петро Лобур, Валентина Маковська, Микола Неліпа, Анна Нестеренко, Марія Олійник, Дмитро Опанащук, Мирослава Опанащук, Максим Петручок, Олександра Побивайло, Марія Матух, Галина Різун, Іван Усипенко, Ольга Черник, Євдокія Чорнявська, Тимофій Рудай.

4.00 – Василь Вільчинський.

По 3.00 – Леонід Гончар, Марія Зибай, Олекса Іващенко, Олександр Богомол, Людмила Козміч, Ляриса Лящук, Наталка Марвін, Анна Опанащук, Грина Парнюк, Таїса Потієнко, Надія Різун, Анастасія Скрипка, Іван Стеценко, Грина Чмола.

По 2.00 – Андрій Бульба, Андрій Бардаш, Іван Бульчак, Йосип Бучинський, Ніна Весоловська, Тамара Вусата, Василь Двигун, Іван Доценко, Степан Закусило, Анна Квартирук, Анна Макуха, Володимир Мартинюк, Семен Нечипорук, Валентина Опанащук, Лідія Новосад, о. Михайло Павлишин, Іван Пеліско, Ольга Пономаренко, Валентина Пушкелін, Йосип Райнога, С.Різчак, Петро Тиховський, Федір Семейонов, Євген Филипів, Єва Худа, Михайло Шумський.

По 1.00 – Констянтин Бульба, Андрій Вітик, Єва Куява, Анджела Козак, Микола Стеценко, Олександр Супрунович.

Харчові пожертви: Євдокія Борідько, Анастасія Неліпа, Людмила Опанащук, Надія Різун, Анна Стеценко.

Пожертва печива: Марія Бульба, Валентина Бучинська, Євдокія Борідько, Ліда Опанащук, Олександра Побивайло..

Недаремно такий успішний, цікавий і гарний був пікнік! Адже так багато нас доклали до нього своїх зусиль! Усім працівникам і жертводавцям – ще раз велика подяка!

В ОСЕРЕДКУ

В понеділок, 10 серпня, група наших парафіян, що відгукнулись на заклик о. Настоятеля, залила свіжою смолою обидва в'їзди до Осередку. Це було необхідно зробити, бо інакше залитий у минулому році асфальт почав би був потроху руйнуватися. Цю тяжку працю виконали: Григорій Гержан, Євдоким Заєць, Іван Козміч, Петро Лобур, Петро Маковський, Микола Неліпа, Анатолій Остапчук, Максим Петручок, Володимир Побивайло, Іван Успенко, Захарко Худий. Працював також (і то не тільки тим, що давав моральну підтримку й натхнення, а й фізично) о. Михайло.

Баню на церкві та її підставу малювали Євдоким Заєць і Петро Маковський, при співпраці Григорія Гержана.

Євдоким Заєць усунув верх дерева, зламаний під час бурі. Він же відремонтував поштову скриньку.

В неділю 9 серпня чергували позачергово в парафіяльній залі Йосип Бучинський і Юрій Потієнко.

Доповнення до минулого числа:

Працювали при інвентаризації посуду, крім згаданих: Йосип Бучинський, Степан Закусило, Петро Маковський, Микола Неліпа, Анатолій і Анна Остапчук. При спорудженні бар'єру працював також Максим Петручок.

Щира всім подяка!

ІМПРЕЗОВА ОБСЛУГА ПРАЦЮЄ

В "Парафіяльному Слові" за 14 червня повідомлялося про організацію при нашій парафії імпрезової обслуги з жінок-добровільців, які погодилися виконувати цю працю протягом найближчого року цілком безкоштовно, для добра громади.

В неділю 9 серпня відбулося весілля, господарі якого замовили нашій парафії й обслугу. Це була перша нагода для нашої добровільної організації спробувати своїх сил. Працювало 16 жінок, під проводом п. Уляни Петручок, а також дівчата, які допомагали розносити їжу і виконувати різні інші праці.

Свою нелегку працю наші жінки виконали так уміло й добре, що учасники весілля були надзвичайно задоволені і не знаходили слів, щоб висловити своє признання й подяку. В додаток до звичайної оплати за обслугу й харчі, вони, на знак своєї вдячності, обдарували наших працівниць сумою 55.00 доларів. Але й ці гроші віддані жінки не прийняли для себе, а передали на користь парафії.

Початок – добрий. Працьовитим жінкам, які погодилися взяти на себе нелегкий обов'язок – щира подяка і найкращі побажання дальших успіхів!

Рано-вранці 22 липня несподівано відійшла від нас до вічного життя ще зовсім молода, енергійна і аж до кінця вічно-активна бл.п.Ірина Закусилко, донька Сергія й Марії Борисенко, дружина Степана Закусилки, мати чотирьох дітей. Померла в розквіті літ, коли життя, здавалось, розстелялося попереду безмежною стежкою, коли ще так багато залишалось зробити, так багато чого досягти... Але Божа воля - не наша воля. Не нам діла Його судить, не нам питати - чому?..

Є люди, яких ми належно оцінюємо тільки тоді, коли їх між нами не стає. До них без вагання можна віднести і бл.п. Ірину. Згадуючи її, починаємо ясно бачити, що це була Людина з Великим Серцем. Людина, яка не шкодувала себе (дуже часто аж надміру), щоб допомогти іншим, щоб зробити щось добре, щоб засвічувати в цьому світі все нові й нові вогники щастя. Працювала для родини, близьких, приятелів, знайомих, для громади, для школи. Любила природу, сонце, людей, тварин, рослини. Приносила добро і щастя іншим і, як кожна людина, прагнула його і для себе, але... Хоч народилася сама на Свят-Вечір (1931 року) і тому, за словами знавців людської долі, повинна була повними пригорщами черпати те щастя, знаходила його хіба уривками, хіба коли-не-коли, на дуже короткий час. Всією душею прагнула вчитися, але з болем бачила, як дороги до тієї мети завжди заростають для неї непрохідним терням. Знайшла радість і глибоке моральне задоволення у праці за фахом - у лікарні для ментально недорозвинутих дітей - але й це, на великий її жаль, тривало недовго. Шукала життєвого спокою, але знайшла його тільки за межами земного життя, у тихому спокої Вічності.

Її щире, добру вдачу використовували, а навіть експлуатували, при чому дуже часто без слова подяки, без признання, без зрозуміння, без заохочення. Вона тяжко те сприймала і зрідка тихо ділилася своїми переживаннями із найближчими, але залишалася собою і надалі: продовжувала допомагати і робити добро всім, як і раніше.

Була доброю, зразковою матір'ю. Своїх дітей виховувала в справжньому християнському дусі. Пам'ятаючи про своє гірке дитинство й юні роки в сталінському пеклі, в пожарищах війни та в таборах вигнанців бездомних, не шкодувала нічого, щоб дати щасливе дитинство дітям. А коли в минулому році почула про кризу в парафіяльній школі, то відразу, не вагаючись, взяла на себе обов'язки вчительки і щиро працювала з маленькими школярами, передавала їм свої знання й любов до рідного. Працювала до забуття, до самозаперечення. Не хотіла спинятись навіть у лікарні після операції - в ліжку заповнювала річні свідоцтва для своїх учнів, а вже на другий день після виходу з лікарні власноручно їх їм роздавала у парафіяльній залі...

Нехай же приклад її трудолюбивого праведного життя буде з нами і голосно повчає нас про те, який кращий був би наш світ, якби було на ньому більше таких щирих, добрих людей, як наша незабутня сестра Ірина.

Вічна їй пам'ять!

ПІВРІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Цьогорічні піврічні Загальні Збори членів парафії відбудуться у звичайний час – приблизно посередині нормального терміну діяльності Парафіяльної Ради. На Зборах буде обговорено деякі справи, які належало би вже давно закінчити й забути – наприклад звіти щодо будови церкви і школи (слава Богу, і церква і школа вживаються нами вже більше, як рік). Добре було б не говорити знову і знову про заборгованість членів громади, але як же не говорити, коли та заборгованість ніколи у нас не зникає, а це від'ємно відбивається на житті парафії? Інші справи, які вимагають обговорення й вирішення – це перегляд існуючої тепер висоти членських вкладок (чи їх підвищити, чи залишити на теперішньому рівні?), вибір комітету для влаштування відзначення 20-ліття парафії у наступному році, а також питання зміни назви Будівельного Фонду (якщо він потрібний і далі, то назва повинна бути більше відповідна). Нарешті, буде вибрано номінаційну комісію, яка почне підшукувати кандидатів до членів Парафіяльної Ради на майбутній рік. І, звичайно, якщо під час Зборів виникнуть якісь додаткові питання чи проблеми, вони будуть обговорені у всеобіймаючому "різному".

Загальні Збори – це один з форумів, де кожний парафіянин може висловити свою думку про життя громади, дати свої зауваження, критичні поради, побажання тощо. Не пропустімо ж цієї нагоди взяти активну участь там, де намічуються дальші наші шляхи, завдання, цілі. Всі на Загальні Збори!

ОБЛІК ПАРАФІЯН

Висилаючи анкети обліку парафіян, Парафіяльна Рада просила повернути їх не пізніше, як 15 серпня. На сьогодні одержано лише приблизно одну третину анкет. Не думаємо, що такий порівняно невеликий відсоток відгуку свідчить про небажання решти парафіян виконати прохання Парафіяльної Ради взагалі. Дуже можливо, що тому перешкоджали гарячі літні дні, бажання побути на свіжому повітрі, сонці, зробити багато такого, що можна робити тільки в таку чудову пору року... Проте, заповнення анкети триває найбільше 5 хвилин, питання в ній – найелементарніші, не потребують вони довгих розшуків по документах, отже – просимо ще раз: не відкладайте довше цього невеликого обов'язку і поверніть заповнені анкети. Поверніть їх якнайскоріше. Відомості ті дуже потрібні. Наприклад, посилаючи свій звіт про стан парафії до Консисторії, о. Настоятель не міг навіть відповісти скільки є у нас дітей. Про це ніхто у нас не знає без обліку. Консисторії ж такі відомості необхідні для планування виховно-шкільної праці, а парафії – щоб належно планувати діяльність Парафіяльної Школи.

ЗАБОРГОВАНІСТЬ

Мова про це буде на Загальних Зборах, і там буде схвалено відповідні рішення. Нагадуємо про це знову на сторінках "Парафіяльного Слова" у відповідь на запитання деяких свідомих парафіян, які сплатили всі свої зобов'язання (і роблять це постійно) і хочуть знати, чому тільки вони повинні нести тягар відповідальності, а іншим це зовсім байдуже? Заборгованість справді велика. Сягає вона кількох тисяч доларів. Через те доводиться платити більші відсотки, через те не можна робити того, що можна було б, а часом навіть найнеобхідніше доводиться відкладати на пізніше. Парафіяльна Рада свідомо того, що дехто не в стані відразу виконати своїх зобов'язань, особливо коли заборгованість значна, але вона готова завжди дати певні полегшення, лише якщо дана людина висловить

свою готовність сплачувати зобов'язання постійно, певними ратами. А на це, без сумніву, кожний може дозволити. Тому нехай станеться так, що ще до Загальних Зборів велика частина заборгованости зникне. Будьмо свідомі своїх обов'язків!

ЦЬОГО РОКУ НА "ВЕРХОВИНІ"

Курси Українознавства для молоді, влаштовувані щороку Українським Робітничим Союзом на "Верховині", мали цього року у своєму складі аж п'ятьох курсанток з нашої парафії. Це - Сузанна Маковська, Леся Опанащук, Ліда Остапчук, Лена Побивайло та Оленка Потієнко. Були вони там три тижні і, як відомо з їхніх ентузіастичних розповідей, чудово і з великою користю провели свій вакаційний час. Докладніше про це почуємо від них самих на сторінках "Парафіяльного Слова". Цікавий репортаж про ці Курси подано в "Народній Волі" за 20 серпня.

ДІСТАЛИ ПЕРШУ І ДРУГУ НАГОРОДИ

Наша парафіянка Емма Доценко та її син Гриць дістали першу і другу нагороди за спів на конкурсі талантів, що його кожного року влаштовують на День Незалежності у 21-му районі м. Бофало (дільниця Ріверсайд). Повідомлення про це, з портретом п. Доценко, подала газета "Ріверсайд Рев'ю" за 13 серпня. Вітаємо з відзначенням!

ВІДБИВАНКА

Культурно-освітній референт п. Володимир Дмитріук повідомляє, що бажачі грати у відбиванку на нашій спортивній площі, можуть це робити щовівторка починаючи від 6.30 вечора. Запрошуються також і глядачі для моральної підтримки гравців.

ЖЕРТВОДАВЦІ (до 19 СЕРПНЯ)

На Будівельний Фонд:

БОРГІДЬКО Галина	20.00	(разом 200.00)
КОРОСТІЙ Олександра (в пам'ять покійного чоловіка Михайла)	100.00	(" 430.00)
НЕПОКРОЄВА Віра	10.00	(" 220.00)
НОВОСАД Микола	50.00	(" 50.00)
ОПАНАЩУК Василь і Лідія	30.00	(" 407.00)
СТЕЦЕНКО Іван	30.00	(" 450.00)

20.00 склали на цей же Фонд наш колишній парафіянин Василь Шепель та Спиридон Семенець - його знайомий (тепер вони живуть у штаті Коннектикат).

На упорядкування пікнікової площі:

БОРГІДЬКО Галина	12.50
МАКУХА Петро і Анна	25.00
ВЕСЕЛОВСЬКИЙ Євген і Ніна	5.00 (разом 25.00)
НЕПОКРОЄВА Віра	12.50

На Фонд "Парафіяльного Слова"

Отець Протоієрей Михайло Куданович - 3.00

\$ 26.00 склали, як пожертву для парафії 6 мистців, які брали участь у виставці під час парафіяльного пікніку.

УСІМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ - ЩИРА ПОДЯКА!

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ?

I

1. Який старозаповітній пророк найяскравіше провістив страждання Христові?
2. Який Апостол тричі відрікся свого Учителя?
3. На якій горі сталося Преображення Господнє?
4. Як ми називаємо Бога, Єдиного в Трьох Особах?
5. Якими словами починається молитва до Святого Духа?
6. Як зветься стіна, що відділяє віттар від решти храму?
7. Як зветься заключна частина кожного Богослуження?
8. Скільки було Вселенських Соборів?
9. Як звалися брати-місіонери, просвітителі слов'ян?
10. Як звалася церква в Києві, побудована князем Володимиром Великим?

II

1. Як зветься головна вулиця Києва?
2. Який найбільший порт України?
3. Який київський князь говорив своїм ворогам перед походом: "Іду на ви?"
4. Як звався останній гетьман України козацької доби?
5. Які двоє міст України були перейменовані після другої світової війни на честь відомого українського гетьмана і письменника?
6. Народня пісня "Стоїть гора високая" - насправді літературного походження. Хто її автор?
7. Батько і син: один із них - відомий український письменник, другий - зрадник українського народу, перший голова комуністичного українського уряду. Назвіть їх.
8. Скільки років перебував на засланні Тарас Шевченко?
9. Хто автор відомої картини "В'їзд Богдана Хмельницького до Києва"?
10. Скільки відмінків має українська мова?

ВІДПОВІДІ НА "ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ?" З МИНУЛОГО ЧИСЛА:

I.

1. Із Старого й Нового Заповіту. 2. Апостоли Андрій і Симон (Петро).
3. П'ятидесятниця. 4. У першій. 5. "Отче наш". 6. Амвон. 7. Панахида.
8. За його красномовство. 9. Ні. 10. Почаїв.

II. Говерля (2058 метрів). 2. 34. 3. Татаро-монгольськими ордами під проводом хана Батия. 4. Від козацького полковника Харка, який, за переказами, був одним із перших поселенців на місці теперішнього міста. 5. Його син Юрко. 6. Козацького провідника, князя Дмитра Вишневецького (Байду). 7. Про Лесю Українку. 8. Пантелеймон Куліш. 9. Видатний український мистець-графік Юрій Нарбут. 10. Є, І, Г.

"Чи знаєте ви?" - це не конкурс на краще знання релігії й українознавства. Нагород за кращі відповіді не призначається. Друкується цей запитник (і буде далі друкуватися) з однією метою: дати читачам змогу перевірити свої знання, а коли на якесь запитання вони не зможуть дати відповіді, то зацікавити їх ту відповідь знайти. Джерельних матеріалів тепер багато. Є енциклопедії українознавства, є підручники географії, історії, літератури. Є й багато книжок на церковно-релігійні теми. Всі їх можна легко дістати. Отож - бажаємо успіху!

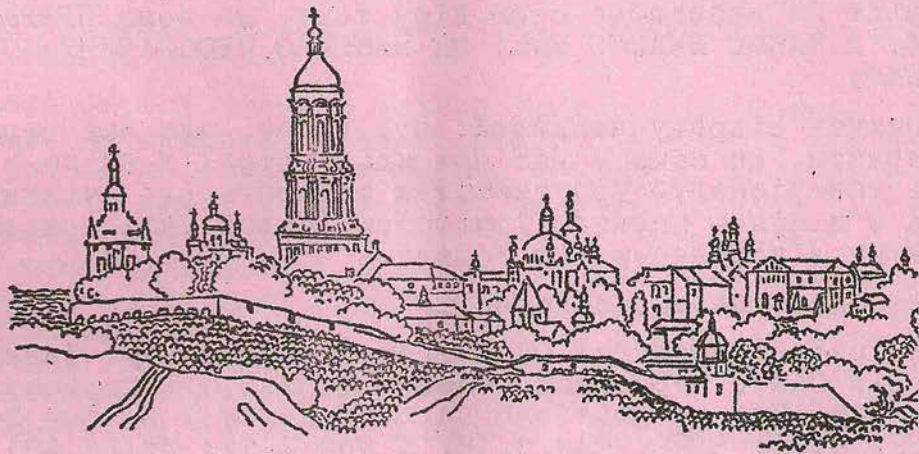
ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бюфало-Чіктовага, Н.Й.

№ 6 (67)

27 ВЕРЕСНЯ 1970

Рік 3

ЧОМУ НАША ВІРА ЗВЕТЬСЯ ПРАВОСЛАВНОЮ?

На світі є багато речей і явищ, які ми сприймаємо за щось самозрозуміле, завжди існуюче, а тому і не варте, щоб тому приділяти особливу увагу. Кожного дня сходить і заходить сонце, змінюють одна одну пори року, кинутий камінь неодмінно падає на землю, вода замерзає при 0°C, листя восени міняє колір і опадає, і т.д., і т.д. Чому так буває – над цим мабуть ніхто в буденному житті не задумається, хоч відповідь легко може дати, пригадавши засвоєні в школі знання.

А як стоїть справа, коли йдеться про нашу Віру і нашу Церкву? Ми всі залюбки говоримо, що ми – християни, до того ще й православні; говоримо, що належимо до Православної Церкви, що віримо в Бога. Говоримо це, на халь, автоматично, так само, як автоматично стверджуємо щоденний схід і захід сонця. Коли ж запитає нас хтось із інакшевіруючих або просто цікавих, що ж то за Віра, яку ми з такою готовністю визнаємо; що значить ПРАВОСЛАВНА Церква; або чому, власне кажучи, ми зємо себе православними, достатньої відповіді напевне небагато хто спроможний дати. Найчастіше збувають таке питання поясненням: "православні тому, що дотримуємося Віри батьків і прадідів". Правда, але чи ж то все? А католики хіба чогось іншого дотримуються? А лютерани? А магометани? А буддисти?

Мало ознайомлені з нами неправославні найчастіше окреслюють православних так: "Вони не визнають папи. У них священники жонаті. У них дуже довгі Служби..." І все. І не дивно, бо саме це найбільше кидається в вічі при поверховому порівнянні віровизнань. Але ж всі ці ознаки – не основні, і в них зовсім не полягає суть Православ'я. Не полягає вона і в різних дрібних обрядових чи звичасвих особливостях, які, треба ствердити, багато побожних і відданих, але недостатньо ознайомих із своєю Вірою, православних, ставлять за священну основу своєї Віри.

Що ж справді являє собою Православ'я?

Тема це дуже широка, то ж на цей раз зупинимось лише на самій назві.

Слово "Православіє" - це переклад грецького *orthodoxia*, що у свою чергу складається з двох окремих слів: *orthos* - прямий, дійсний, правильний, вірний, правдивий, і *doxa* - погляд, думка, наука, а також і слава. Отже, *orthodoxia* означає: правильна думка, наука, або правильна, правдива слава.

Православною ми називаємо свою Віру тому, що вона ПРАВИЛЬНО НАВЧАЄ НАС ПРО БОГА, А ТАКОЖ ВКАЗУЄ НАМ, ЯК НАЛЕЖНО ПРОСЛАВЛЯТИ СВОГО ТВОРЦЯ І ПРОМИСЛИТЕЛЯ.

Тут нас можуть відразу запитати: ну, добре, але які підстави ви маєте, щоб твердити, що саме у вас правильна Віра? У як же в інших? Адже кожна галузь теперішнього Християнства твердить (і, очевидно, вірить), що саме вона є дійсною Церквою Христовою, а всі інші християнські віровизнання - це відступники від Істини.

Для пояснення заглянемо в історію.

Спаситель Христос заснував ОДНУ Вселенську Церкву. Інакше й не могло бути, бо Він Сам є Верховним Головою Церкви, її Первосвященником і Наріжним Каменем. Про це постійно наголошується у Новому Заповіті (Єф. 1,22; 2,20-22; 4,15; 5,23; Кол.1,18; 1 Кор.3,11; Мт.21,42). Ця Церква - свята, непорочна й істинна. В її науці не може бути неправди, помилок, людських вигадок. Вона проповідує науку спасіння і правдивого нового життя з Богом, так як це частково об'явив Сам Бог перед приходом Христа на землю, а потім значно ширше розкрив у Своїй проповіді Спаситель Христос. Проте, під час Свого земного життя Христос цілком Своєї Божественної науки не відкрив, бо, як ми знаємо, навіть Його найближчі учні не в стані ще були охопити її невимовних глибин (Ів.14,26; 16,7, 12-14). Аж після славного Воскресіння Спасителя і вознесіння Його на небеса, коли на Апостолів зійшла благодать Святого Духа, - того самого Духа, який, за словами Христа, мав навчити їх усього і пригадати все, що Він їм говорив (Ів.14,26), - ці учні Христові пізнали повноту Істини і пішли в світ проповідувати її.

Святий Дух відтоді завжди живе у Христовій Церкві. Ми називаємо Його "Духом Істини", бо, як Одна з Осіб Пресвятої Тройці, Він є Істина, і благодатною Своєю силою розкриває глибини правдивого знання про Бога і правдивої Віри у Церкві. Дух Святий живе у кожному достойному християнинові (1 Кор.3,16), але Істина розкривається Ним тільки УСТІЙ Церкві, як Єдиному Тілові Христовому, об'єднаному Євангельською Вірою, дарами благодаті і любов'ю. Це переконання з найдавніших часів жило в Християнській Церкві, і тому тільки вчення і передання (церковна традиція) Вселенської Церкви до часу розподілу її на окремі віровизнання можуть бути в наші часи єдиною основою Істинної Віри і Правдивого Богошанування.

Вселенська Церква була єдиною ціле перше тисячоліття. Правда, вона пережила тяжку боротьбу з еретиками, які по-своєму трактували Божественну Науку, перекручували її і творили розділення. Були навіть такі періоди, як наприклад за ересі аріяства або іконоборства, коли відступники досягли такої сили, що часом навіть перевищували кількісно визнавців Правдивої Віри. Для побороення лжевчень, Церква скликала Вселенські Собори, на яких, за натхненням Святого Духа, розкривалися і проголошувалися правдиві вчення, а те, що вчили еретики - засуджувалося. Саме в ті часи, як припускають церковні історики, і почала поширюватися назва Православна Церква, щоб відрізнити цю дійсну Церкву Хри-

стову від зборищ єретиків. Так цей термін вживають свв. Афанасій Великий, Іван Золотоустий та інші Отці і Вчителі Церкви.

Назва "Православна" у відношенні до Віри й Церкви поширилась і укріпилась більше на Сході. Сталося так, можливо, тому, що боротьба з єретиками провадилась переважно в цій частині Вселенської Церкви. Західня Церква, із столицею в Римі, частіше вживала назви "Католицька", що означає Вселенська або Всесвітня. Але це була виключно справа звички, бо по суті обидві назви можна було в ті часи застосовувати до обох частин Єдиної Церкви.

У 1054 році стався болючий розкол Вселенської Церкви, якого не пощастило усунути й дотепер. Причини поділу не були в той час настільки непоборні, щоб їх не можна було мирно поладити, якби було більше доброї волі. Але чим далі, то відновити єдність ставало все тяжче й тяжче. Західня Церква почала скликати свої власні "Вселенські Собори", де провадилась кожна думка, яка була на той чи інший час потрібна. Так були запроваджені незгідні з Святим Письмом, з ученням Вселенської Церкви першого тисячоліття та з церковною традицією вчення про існування чистилища; про скарбницю надмірних добрих діл праведників, які Церква може використовувати для покращання долі грішників у вічному житті; про непорочне зачаття Богоматері; про непомильність Римського Папи і інші. Це вже не була наука Вселенської Церкви, а тому Західня Церква таким запровадженням особистих поглядів своїх богословів, як "догматів" Віри, перестала бути Церквою Православною не тільки назвою (якої, власне, на Заході і не вживали), але й по суті.

Ще більше відійшло від вчення і традиції Вселенської Церкви протестантство, що взагалі майже відкидає традицію і за основу свого вчення бере лише Св.Письмо, при чому допускає суб'єктивне розуміння його (тобто надає право розуміти Св.Письмо так, як це здається комусь за правдиве). Зовсім далеко від істинності Християнства стоять сектанти.

Православна Церква ж непорушно і у всій чистоті тримається Євангельського вчення Божественного Спасителя, благовістя Св.Апостолів, Св.Передання, богословського і церковного вчення Отців і Вчителів Церкви, науки Віри Вселенських Соборів Церкви та вчення окремих помісних Соборів, схваленого Церквою Вселенською, — коротко: всього того, що передала нам Єдина Вселенська Церква від часів Спасителя до поділу Церкви.

Треба ще раз підкреслити, що мова тут іде насамперед про ВІРУ. Різниці між Богослужбовими відправами, обрядами, звичаями, організаційними правилами, тощо — **МОЖУТЬ БУТИ**. Вони були і в окремих частинах Об'єднаної Церкви. Вони є і в різних частинах Православної Церкви. Вони напевне великою мірою залишаться й тоді, коли станеться чудо і знову дійде до об'єднання Християнських Церков в Церкву Єдину. Але всякі нововведення у Вірі повинні бути усунуті перед тим, як можна починати навіть говорити про дійсне об'єднання. До того часу повну підставу носити назву Православної Церкви має тільки Церква Східня.

Знати, що ми православні і чому так називаємось, ще не досить. Треба знати в чому саме полягає наша Віра. Треба знати Хто Він, Той Бог, в Якого **ми** віруємо. Треба знати, як Він керує світом. Треба знати, що таке Церква, Таїнства, яке значення священнослужителів. Треба, нарешті, знати про те, як жити на світі за Божими заповідями і чого чекати у вічному житті. Знати треба ясно і недвозначно. Бо тільки тоді наша Віра буде не сліпа, не "для годиться", а Віра жива і свідома.

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИРІЗДВО ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ МАРІЇ

21 вересня Православна Церква святкує день Різдва Пречистої Діви Марії, або, теперішніми словами кажучи, день її народження. Тому, що церковний рік починається 14 вересня (за новим стилем), Різдво Пречистої Діви - це перше велике свято в ньому.

Коли саме народилась Діва Марія, ніхто не знає. Про це немає нічого записано у Святому Письмі. Не збереглося й ніяких записів, ніяких документів. У містечку Назареті, де жили батьки Марії, кожного року народжувалося багато дітей, і ніхто не міг у той час знати, що маленька дівчинка - одна з тих багатьох назаретських дітей, стане колись Матір'ю Божою. Тому мабуть ніхто й не звернув особливої уваги на народження Марії. Тільки пізніше, коли вже сталася ця велика подія, люди почали згадувати все, що вони знали про Пречисту Діву і перераховувати це з покоління в покоління.

Народження Діви Марії було незвичайне тому, що батьки її - побожні Яким і Анна - були в той час уже в похилому віці і за все своє довге життя не мали дітей. А в тій країні, де вони жили, не мати дітей вважалося карою Божою, і до бездітних людей усі ставилися з погордою і зневагою. Яким і Анна це дуже тяжко переживали і повсякчасно молили Бога, щоб зняв із них цю ганьбу. Але роки йшли, Бог неначе не відповідав на їхні молитви, і з часом старенькі мабуть і зовсім покинули надію на те, що колись зможуть мати власну дитину.

Але Бог зовсім не карав їх за якісь провини. Він знав про їхню праведність і чув їхні молитви. Тільки що не завжди те, чого ми хочемо, ми від Бога відразу дістаємо, а буває й так, що, як Йому це угодно, то й зовсім не дістаємо. Так було й тут. Бог знає все, і Він завжди знав, що у Якіма і Анни у певний час народиться дитина і це саме її Він вибрав, щоб пізніше від Неї народився Спаситель Христос. То ж, коли настав відповідний час, Він через ангела оповістив Якіма й Анну, що їхня мрія здійсниться, і вони скоро стануть батьками дівчинки, яку повинні

назвати Марією.

Праведні Яким і Анна були безмежно щасливі. Вони від усього серця дякували Богові за Його ласку до них і пообіцяли, що народжену дитину вони віддадуть на служіння Богові.

Радісне було свято для батьків, коли прийшов сподіваний день і у них справді народилась дівчинка! А тепер це велике свято і для всіх нас, бо нагадує нам, що в день Різдва Пречистої Діви Марії Бог почав здійснювати діло спасіння всіх людей від гріха і вічної загибелі. Про це дуже гарно говорить у тропарі (головній пісні) свята:

 Народження Твоє, Богородице Діво, провістило радість усьому світові, бо з Тебе засяяло Сонце Правди – Христос Бог наш, що розірвав прокляття й дав благословення, що зруйнував смерть і дарував нам життя вічне.

Це, написане найпростішою мовою, пояснення свята Різдва Богородиці є початком серії пояснень усіх свят Православної Церкви, що будуть друкуватися відтепер у хронологічному порядку в "Парафіяльному Слові". Мета їх – дати змогу батькам і вчителям легко пояснювати дітям та учням, чому саме ми святкуємо кожне із них. Зауваження та побажання з цього приводу будуть прийматися з великою подякою.

Редакція.

ПІВРІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Триста п'ятдесят сім з половиною змарнованих людино-годин. Змарнованих безцільно, безповоротно, назавжди. Так можна коротко окреслити наслідки останніх піврічних Загальних Зборів, що відбулися 30 серпня 1970 року і мали на меті вирішити кілька важливих біжучих справ Парафії. Про те, що вони на ділі вирішили, можна було б сказати двома реченнями. Зате дуже багато можна говорити про те, чого вони НЕ ВИРІШИЛИ. А ось чого:

1. Не вибрали Президії Зборів. Провадити ними мусіла Парафіяльна Рада.
2. Не заслухала звіту Ради Тростистів щодо прийняття парафіяльних будов. Чому? Тому, що ні один член Ради Тростистів (ця назва означає, до речі, "мужі довір'я") не вважав за потрібне побути на Збори, хоч у порядку денному виразно стояв пункт про їхній звіт (2б). Після довжелезної дискусії, вирішено подякувати Будівельному Комітетові по будові церкви за пророблену працю, прийняти його звіт і розпустити його. Чи буде колись все таки звіт Ради Тростистів? Це вже від них залежить...
3. Залишили без змін висоту членських вкладок. Парафіяльна Рада пропонувала підвищити їх на один долар, а крім того установити вкладку для студентів у сумі 50 центів на місяць. Натомість мали відпасти всякі інші обов'язкові вкладки (наприклад за участь у храмовому святі). Дискусія була і тут неймовірно довга і заплутана. Можна було суть всього сказаного укласти в 10 процентів витраченого на те часу.
4. Не вибрали ювілейного комітету для відзначення в наступному році 20-ліття існування Парафії. Не було бажаючих працювати в ньому.
5. Не вибрали номінаційної комісії для підготування кандидатів до

наступної Парафіяльної Ради. Та сама причина.

Вирішено було:

1. Позбавляти членських прав у Парафії членів її, які винні на Будівельний Фонд понад 50.00 (практично кажучи тих, які винні ще за 1968 і раніші роки і не хочуть платити).

2. Прийняти в члени Парафії п. Андрія Вітика з родиною.

3. Залишити назву "Будівельний Фонд" (попередня Парафіяльна Рада чомусь вирішила змінити її на "Фонд потреб Парафії").

Загальне враження від цих останніх Зборів таке, що не дивно, що багато людей не хочуть навіть приходити на такі Збори. Замість стислої, ділової дискусії – безконечна балаканина, повторювання одного й того самого, змагання на найдовші виступи... Багато слів, але все до того часу, поки приходить до діла, коли пропонується взяти якісь обов'язки. Тоді слова магічно зникають, настає тиша...

У Зборах брало участь 55 осіб. Тривали вони шість з половиною годин. Навіть якщо не всі триста п'ятдесят сім з половиною годин були абсолютно марні, то все таки дуже великий відсоток із них...

ПАРАФІЯЛЬНА ШКОЛА ПОЧАЛА НОВИЙ НАВЧАЛЬНИЙ РІК

В суботу 12 вересня розпочався новий навчальний рік Парафіяльної Школи. Перед початком навчання о. Михайло відправив молебень за успіх і Божу допомогу у праці Школи. Записалося цього року 32 учнів. Це – майже стандарт останніх років, але, звичайно, могло бути багато більше, якби була добра воля батьків. З учителями проблема дуже складна. Викладають у цьому році п-во Юрій і Таїса Потієнко та учительки з наших колишніх студенток – Ліза Шрамель і Ліза Маковська. Щоб мати змогу обслужити всіх дітей, довелося запровадити дві зміни – ранкову і пообідню.

Прохання від отця Настоятеля, Дирекції Школи і Батьківського Комітету до кожного члена Парафії, який міг би викладати в нашій Парафіяльній Школі: прийдіть, зголосіться до праці! Пожертвуйте кількома годинами вільного часу, бо тим ви принесете величезну користь для нашої загальної справи, для нашого майбутнього!

ПРАЦЯ В ОСЕРЕДКУ

Культурно-освітня праця почнеться незабаром, бо вже настає для того відповідна погода. За попередній гарячий місяць вересень провадилися в Осередку переважно господарські праці. Між ними:

Закінчено фарбування резиденції священика. Про те, як гарно будинок тепер виглядає, кожен може переконатися, оглянувши його. Не зважаючи на численні заклики, працювало на цій роботі тільки двоє, а саме Олексій Зибай і Іван Усипенко. Їм за це честь і слава, але все таки треба запитати: а чому ж не прийшло більше?

Кляси Парафіяльної Школи оббиваються тепер дерев'яними панелями. Цю працю виконують: Йосип Бучинський, Петро Маковський, Анатолій Остапчук, Андрій Остапчук та Юрій Потієнко.

Закінчено бар'єр вздовж в'їзду з боку парафіяльної зали. Матеріал для цього дістав і приготував для інсталяції п. Андрій Вітик, а поставили бар'єр Йосип Бучинський та Петро Маковський.

Огорожу за парафіяльною залю пофарбували п.п. Олексій Зибай, Григорій Гержан та Іван Усипенко. Фарбу для цієї мети подарував Григорій Гержан.

Усім цим невтомним працівникам для добра Парафії - щира подяка!

КІНЕЦЬ БУДОВИ

Нашу нову церкву було відкрито у травні 1969 року. Парафіяльну школу - у вересні того ж року. Після того провадилися ще дрібні роботи, але фактично будова була закінчена рік тому. Проте, офіційне закінчення будови відбулося щойно 30 серпня уже цього року, під час Піврічних Загальних Зборів Парафії. У цей день було заслухано остаточні звіти Будівельного Комітету та Контрольної Комісії про переведення будови, фінансові розрахунки та контролю діловодства. Контрольна Комісія, на закінчення свого звіту, запропонувала Загальним Зборам висловити подяку Будівельному Комітетові та уділити йому абсолюторію. На це Будівельний Комітет безсумнівно повнотою заслужив. На якийсь час було побоювання, що Комітетові й надалі доведеться формально існувати, бо, як було згадано вище, Рада Тростистів не з'явилась, щоб подати свій звіт і акт прийняття будови. Багато дискутантів доводили, що до заслухання цього звіту, Комітет розпускати не можна. Однак, більшістю голосів було вирішено прийняти пропозицію Контрольної Комісії. Рішення слушне, бо Будівельний Комітет і так величезну силу часу і праці поклав у справу будови, щоб його примушувати й надалі існувати у формальній нірвані тільки через те, що кілька відповідальних членів Парафії не виконали своїх обов'язків.

Із звіту Будівельного Комітету виходить, що остаточні кошти будови церкви і школи складають \$ 27,287.30. Як пригадуємо на будову було асигновано \$ 20,000.00, отже перевитрачено більше як 30 відсотків. Голова Будівельного Комітету пояснив, що викликано це було непередбаченими у початковому проєкті додатками до будови (хори - головний із них), вживанням у деяких випадках кращого матеріялу, а також зростом цін під час процесу будови. Кошти напевне були б удвічі більше, якби не самовіддана праця парафіян, які поклали 5,934 години на те, щоб наша довготривала мрія стала дійсністю.

Будова, отже, цілком закінчена - і фактично, і формально. При цій нагоді варто ще раз висловити щирю подяку членам Будівельного Комітету: п.п. Павлові Опанащуківі, Петрові Маковському та Юрію Потієнкові за їхню тяжку, відповідальну і таку успішну працю. Така сама подяка належить і всім будівничим - і тим, які будували працюю своїми руками, і тим, які робили це своєю жертвенністю. І, звичайно, особливу подяку належить скласти попередньому Настоятелю нашої Парафії, о. Прот. Володимирові Мельникові за його ідейне керівництво будовою і нелегку працю (включаючи не раз і працю фізичну) під час будови.

ПІКНІК БРАТСТВА

Цього року Братство Св. Андрія Первозванного вирішило подвоїти приємність, що їй приносить звичайний пікнік - вирішило відбутися, вперше в історії громади, пікнік дводенний. Можливість на це дало свято Дня Праці в понеділок, коли більшість людей має вільний від роботи день. Погода в обидва дні була чудова. В неділю учасників було відносно дуже багато. В понеділок - менше, але теж чимало. Управа Братства наслідками цього супер-пікніку задоволена. Присутні дуже добре провели час у товаристві друзів і знайомих, добре відпочили, розважилися. Братство

мало 1762.55 дол. прибутку, витрачено було 705.05, отже чистий прибуток складає значну суму 1057.50 дол.

Звичайно, як і під час кожної подібної імпрези, успіх величезною мірою залежав від праці й жертвенности парафіян. Управа Братства передала нам списки тих, які причинилися до успіху їхнього пікніку, і ми їх нижче містимо.

1. Грошеві пожертви:

По 10.00 доларів: Андрій Вітик і Олександр Новосад.

По 5.00 доларів: Сергій Андрійчук, Андрій Бульба, Йосип Бучинський, Григорій Гержан, Іван Доценко, Федір Заєць, Микола Лисенко, Петро Маковський, Григорій Марвін, Микола Неліпа, Дмитро Опанащук, Володимир Побивайло, Тимофій Рудай, Олександр Супрунович, Євген Вусатий та Леонід Царик.

По 3.00 долари: Євдокія Борідько, Олекса Матух, Іван Нестеренко, Максим Петручок, Захарко Худий та Михайло Шумський.

По 2.00 долари: Олександр Богомол, Мусій Гончар, Марія Зибай, Степан Закусило, Іван Кашпуренко, Володимир Квартирук, Марія Лаврінович, Петро Лобур, Анна Нестеренко, Семен Нечипорук, Гаврило Парнюк, Йосип Райнога, Надія Різун, Микола Стеценко, Євген Филипів і Микола Швець (ст.).

1.00 долар - Іван Стеценко.

2. Пожертви готовими стравами:

Варвара Бучинська, Марія Гержан, Олена Гончар, Валя Маковська, Настя Неліпа, Марія Нечипорук, Ліда Опанащук, Слава Опанащук, Уляна Петручок, Олександра Побивайло, Уляна Рудай, Анна Стеценко і Віра Супрунович.

3. Працювали на кухні обидва дні: Варвара Бучинська, Надія Лобур, Валя Маковська, Настя Неліпа, Марія Нечипорук, Уляна Петручок, Надія Різун, Уляна Рудай і Анна Стеценко. На другий день, крім них, працювали ще: Анна Андрійчук, Марія Бульба і паніматка Ольга Павлишин.

4. Продавали льотерійні квитки: Йосип Бучинський і К. Драгаш.

5. Чіпляли відзнаки при в'їзді до площі: Анна Андрійчук та Іван Усипенко.

6. Праця в барі: Йосип Бучинський, Надія Лобур, Петро Лобур, Валя Маковська, Петро Маковський і Олександр Супрунович.

7. Продавали квитки на страви й напитки: Василь Двигун, Михайло Різун та Іван Стеценко. На другий день квитки продавав Семен Нечипорук.

Усім вищезгаданим працівникам і жертводавцям Управа Братства складає якнайщирішу подяку.

ВИБРАНО УПРАВУ ХОРУ

23 серпня відбулися збори членів парафіяльного хору, на яких було обговорено біжучі справи і проблеми цієї важливої нашої організації (якщо взагалі можна так хор назвати). Для того, щоб налагодити організаційно-адміністративну сторінку діяльності, було вибрано Управу в такому складі: Дмитро Опанащук - голова, Таїса Потієнко - секретар, Ляриса Лящук - скарбник. Наша Парафія має всі можливості для того, щоб мати добрий хор. Співаків з гарними голосами багато, тільки багато з

них, на жаль, стоять осторонь хору. Притягнути їх, об'єднати хористів у дружній працьовитий колектив – це завдання, яке давно вже чекає на те, щоб над ним почати працювати. Можливо, це вдасться нововибраній Управі хору, і в тому ми їй бажаємо якнайбільших успіхів.

НОВИЙ ЧЛЕН ПАРАФІЇ

Загальні Збори парафіян 30 серпня одногосно схвалили прохання п. Андрія Вітика з родиною про прийняття їх до членів нашої Парафії. П-во Вітики ходили до нашої церкви вже кілька місяців, діти їхні вчилися в Парафіяльній Школі. Треба з подякою відзначити, що п. Вітик багато чим спричинився для добра нашої громади. Про його щедрі пожертви і працю неодноразово згадувалося на сторінках "Парафіяльного Слова". Вітаємо тепер його і родину, як дійсних повноправних членів Парафії і сподіваємося, що своєю активною працею вони ще багато зроблять для її дальшого розвитку.

"ІНФОРМАЦІЙНИЙ ЛИСТОК" ПЕРЕСТАВ ВИХОДИТИ

У неділю, 6 вересня, вийшло останнє число "Інформаційного Листка", що його почав видавати через кілька тижнів після свого приїзду до нашої Парафії, о. Михайло Павлишин. У ньому кожної неділі подавалося інформації, оголошення, новини парафіяльного і поза-парафіяльного життя. Ось що пише про своє рішення о. Михайло у останньому "Листку":

"Є чутки, що цей листок не те, що мав на меті об'єднувати і інформувати Громаду, а навпаки – роз'єднує і виганяє членів з Парафії. Щоб запобігти тому, щоб всі не розбіглися – листок перестав існувати. Видно, що тих, що він розбудив і повернув до існування, дуже роздратував і вони так голосно плакали, що на їх плач була звернута увага, і він сам перестав існувати".

Отець Павлишин, однак, не вважав, що вся Парафія незадоволена його "Листком", а тому звернувся до парафіян, які бажали б, щоб він виходив і надалі, повідомити його про це листовно. На жаль, як це вже багато разів було в нас, до листовного вотуму довір'я наших людей дуже тяжко намовити. Навіть найкраща, вельми корисна для всіх ідея напевне ніколи не стала б дійсністю, якби для здійснення її вимагалось листовної згоди парафіян. Надійшло аж... сім листів, які хотіли відновлення "Інформаційного Листка". Ми не віримо, що це показує дійсне ставлення до нього членів громади (більшість "збираються" мабуть і тепер писати), але це справи не міняє. "Листка" більше немає. Оголошення тепер треба уважно слухати і запам'ятовувати, коли їх проголошується з амвону.

ЩЕ ПРО ЗАБОРГОВАНІСТЬ

Занадто багато писати про одне й те саме – недобре. Проте, недобре і занадто мало уваги звертати на свої обов'язки перед громадою. Тому ще раз вертаємося до теми заборгованості, яка без кінця повторюється і на Загальних Зборах, і на засіданнях Парафіяльної Ради, і на сторінках парафіяльного органу, і в нагадуваннях священника. Сумний факт продовжує існувати з року в рік – багато парафіян заборговані перед своєю громадою, а тим самим ускладнюють нормальне життя її, примушують інших нести не тільки свій, а й їхній тягар.

Загальні Збори 30 серпня ухвалили суворіше ставитися до неплатників. Парафіяни, які винні на Будівельний Фонд понад 50.00 доларів і не мають поважних причин на те, щоб не платити, будуть відтепер позбавлятися

членських прав до того часу, доки не вирівняють своїх залежностей або до чергових річних Загальних Зборів, на яких голосом усієї Парафії буде вирішено, що з ними далі робити.

Треба мати на увазі, що 50.00 доларова вкладка за цей, 1970-й, рік тепер не вважається заборгованістю, бо її можна сплачувати аж до кінця року. Мова йде про заборгованість попереднього року і років перед тим. Якщо комусь тяжко - нехай звернеться до Парафіяльної Ради, подасть свої причини, і Парафіяльна Рада напевне прихильно розгляне його справу та на якихось умовах з ним договориться. Але не можна просто байдужою мовчанкою збувати невиконання своїх обов'язків!

Пригадуємо також, що, згідно з парафіяльним статутом, член втрачає свої права, якщо більше, ніж 6 місяців не сплачує обов'язкових місячних вкладок. Величезна більшість парафіян чесно виконує це зобов'язання, але є кілька боржників, що вже втратили свої права. Нехай вони їх якнайскоріше відновлять!

ПОЖЕРТВИ (до 20 вересня)

На Будівельний Фонд:

Воронин Олександр (на пам'ять про батька у треті роковини з дня смерти)	25.00	(разом 700.00)
Кондратюк Наталка	25.00	" 25.00)
Лисенко Микола і Ніна	50.00	" 450.00)
Лобур Петро і Надія	50.00	" 400.00)
Мартинюк Володимир і Маргарита	25.00	" 427.00)
Неліпа Микола і Настя	31.50	" 659.59)
Олійник Олександр і Марія	20.00	" 400.00)
Остапчук Анатолій і Ганя	25.00	" 476.00)
Андрійчук Сергій і Анна	50.00	" 525.50)
Колін Іван і Раїса	25.00	" 250.00)
Приходько Микола і Магдалина	30.00	" 380.00)
Худий Захарко і Єва	50.00	" 410.00)
Тончук Іван і Моніленко Федір	20.00	
Степанківський Вальтер	20.00	" 165.00)

На упорядкування пікнікової площі:

Гержан Григорій і Марія	15.00	(разом 25.00)
Олійник Олександр і Марія	25.00	
Петручок Максим і Уляна	25.00	
Чорногорець Іван і Джоен	15.00	

На Пресовий Фонд "Парафіяльного Слова":

Д-р Михайло Лоза - 5.00

Усім жертводавцям - ЩИРЕ СПАСИБІ!

ДОПОВНЕННЯ - ПОПРАВКА

Група мистців, які влаштували художню виставку під час парафіяльного пікніку 2 серпня просить довести до відома читачів "Слова", що 26.00 доларів, передані Парафіяльній Раді після виставки, були не пожертвою, а оплатою за використання площі. На цю суму склалися по 5.00: Леонід Костюшко, Зіна Кузняк, Григорій Марвін, Трена Мельник та Роза Сорока. Катерина Шепиль (з Рочестеру) дала тільки одного долара. Виставка викликала велике зацікавлення присутніх, дала їм багату естетичну насолоду.

6 вересня відійшов від нас, після довгої і тяжкої недуги один із основоположників нашої Парафії Леонід Єрмолаєв. Народився він 10 серпня 1899 року в м. Бахмач на Чернігівщині. Прямо із школи потрапив він у вир війни. Брав активну участь у Визвольних Змаганнях у війську головного отамана Симона Петлюри. Про цей період його життя багато можуть розповісти його побратими, які живуть серед нас і ми сподіваємося, що вони увіковічнять його пам'ять спогадами. Повороту додому після большевицької окупації Східньої України вже не було, і п. Єрмолаєв оселився на Волині, де працював в адміністрації однієї з цукроварень. Потім - нова війна і, як для більшості з нас - втеча з Рідного Краю, табори ДП, переселення за океан.

Покійний був одним з десяти перших українців у місті Бофало, що глибоко відчували потребу існування в цьому місті своєї рідної Православної Церкви і склалися по 100.00 на придбання церковного будинку на вулиці Вільям, що був нашим духовним домом так багато років. Був активним членом громади аж до часу, коли хвороба прикувала його до ліжка.

Родині покійного висловлюємо щире співчуття у великій їхній втраті. Вічна йому пам'ять!

19 вересня помер архипастир Єпископальної Церкви Лористон Л.Скейф. Цю людину всі ми добре знали ще з самого початку існування нашої Парафії. Багато разів він був гостем на наших урочистостях, був присутній на наших Богослуженнях, прихильно ставився до наших прагнень розбудови своєї Церкви в цій околиці та, коли треба було, приходив нам на допомогу.

Православні Церкви в Америці втратили в особі Єпископа Л.Скейфа великого приятеля. Він був глибоко зацікавлений співпрацею Єпископальної Церкви з Православ'єм і був особисто знайомий напевне з усіма архипастирями Православних Церков в Америці та з багатьма поза нею. Його власна єпархія, як про це широко писала місцева преса у некрологах, дуже зросла і розвинулась під час його керівництва. Його глибоко шанували і до його думок та порад прислухалися представники усіх віровизнань.

Останні відвідини Єпископа Л.Скейфа у нашій парафії були під час святкового обіду в День Подяки минулого року. Покійний архипастир виступив при тій нагоді із словом, в якому висловив признання нашій громаді за її великі досягнення і заохочував до ще дальших зусиль у майбутньому.

Віддати останню пошану покійному прийшли у вівторок надвечір всі священнослужителі Православних Церков нашої околиці; між ними і наш о. Настоятель. Парафіяльна Рада вислала вдові покійного листа співчуття.

Вічна йому пам'ять!

Нагадуємо, що Божественна Літургія у нашій церкві починатиметься тепер о 10-й годині ранку. Вечірні і всенічні - о 6-й годині пополудні, крім особливих випадків, про які буде повідомлено.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ?

I

1. Коли, згідно з Святим Письмом, Бог "змішав мови"?
2. Де і при яких обставинах Христос звершив перше чудо?
3. Як звали чоловіка, якому дали нести Хреста Господнього до розп'яття?
4. Чи може людина бачити Бога своїми очима?
5. Звідки взято церковну пісню-молитву "Нині відпускаєш"?
6. Як зветься священний стіл, на якому священник приготує Святі Дари перед Літургією і споживає їх після неї?
7. Як зветься короткий стих, взятий із псалмів, що його співають перед читанням Апостола і Євангелія?
8. Коли Українська Православна Церква втратила свою фактичну незалежність і потрапила під владу Москви?
9. Ким був із походження Митрополит Петро Могила?
10. Про яку церкву говорить Тарас Шевченко в поемі "Розрита могила"?

II

1. Які дві великі річки впадають у Дніпро на північ від Києва?
2. Теперішній пам'ятник на могилі Шевченка було споруджено в 1939 році. Скільки пам'ятників поетові було там перед тим?
3. Який київський князь перед смертю показав своїм синам силу єдности за допомогою в'язки гіллячок?
4. Яким актом було проголошено в 1918 році самостійність Української Держави?
5. Як зветься найбільший на Україні заповідник тваринного світу?
6. Наталка, Петро, Терпелиха, Выборний - це персонажі відомої української опери. Як вона зветься?
7. Одного українського письменника Т. Шевченко назвав "батьком", одну письменницю - "свою донею". Хто вони?
8. Хто написав повість "У неділю рано зілля копала"?
9. Як зветься найбільш відома картина І.Ю. Рєпіна на українську історичну тему?
10. Хто автор першого великого Словника Української Мови?

ВІДПОВІДІ НА "ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ?" З МИНУЛОГО ЧИСЛА:

I

1. Пророк Ісайя (розділ 53-й). 2. Симон-Петро. 3. На горі Фаворі (8 км на схід від Назарету). 4. Пресвята Тройця. 5. "Царю Небесний". 6. Іконостас. 7. Відпуст. 8. Сім. 9. Свв. Кирило й Методій. 10. Церква Пресвятої Богородиці (Десятинна).

II

1. Хрещатик. 2. Одеса. 3. Князь Святослав. 4. Кирило Розумовський. 5. Проскурів (Хмельницький) і Станиславів (Івано-Франківське). 6. Леонід Глібів. 7. Михайло Коцюбинський - Юрій Коцюбинський. 8. 10 (1847-1957). 9. Микола Івасюк. 10. Сім.

Настоятель Парафії - о.М.Павлишин:
 200 Como Park Blvd, Cheektowaga, N.Y. 14227
 Редактор "Парафіяльного Слова" - Ол.Воронин:
 440 Carmen Road, Amherst, N.Y. 14226

ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бюфало-Чіктовага, Н.Й.

№ 7 (68)

25 ЖОВТНЯ 1970

Рік 3

У БОГОМУ ЦАРСТВІ ВСІ ПОТРІБНІ

У світі, в якому ми живемо, багато є дивовижного, чарівного, захоплюючого, при чому не обов'язково далеко, не обов'язково в фантастичних екзотичних країнах, а навіть і скрізь навколо нас. Взяти хоч би безмежну різноманітність у природі. Скільки треба томів, щоб докладно описати все, що нас оточує і різними способами впливає на наше життя: землю, воду, рослинний і тваринний світи, закони й явища природи, не говорячи вже про світи поза нашою, крихітною в океані всесвіту, планетою Землею! А все це має певне призначення, все виконує якусь роль для величної загальної гармонії буття. Навіть те, що часом здається нам зайвим, непотрібним або й шкідливим, насправді існує для якоїсь мети, яку можна було б побачити тільки тоді, коли б ми могли водночасно охопити своїм розумом всю картину світобудови.

Велика різноманітність існує і серед людей. Кожному з нас дано певні таланти, здібності, зацікавлення. Неоднакові вони й нерівномірні. Але саме в тому й полягає невимовна премудрість і доцільність такого устрою, бо завдяки йому достатньо охоплені всі ділянки людського життя й задовольняються всі наші потреби. Який був би наш світ, якби всі були талановитими письменниками, але ніхто не умів би цвяха в дошку забити? Чим жили б ми, якби всі були атомовими фізиками, але ніхто не знав би, як простого обіду зварити? Де була б людська культура, якби всі були досконалими хліборобами, але ніхто не вмів би писати, малювати, співати, творити духовні скарби? То ж немає жодного сумніву в тому, що кожний фах, кожна здібність, кожне уміння потрібні для належного повновартісного існування людства. Немає сумніву, що в суспільстві цінна кожна людина.

Через те кожний, хто гідний називатися людиною, повинен був би мати й однакову пошану серед своїх ближніх, незалежно від його місця у світі. На жаль, цього, даного Богом, закону дуже рідко коли дотримуються. Уже в давнину існувала величезна прірва між вільними й рабами, господарями й слугами, багатими й бідними, між професіями шанованими і професіями зневажаними. Пізніше виросла прірва між шляхтою і простолюддям, освіченими й неосвіченими, поміщиками й кріпаками, капіталістами й пролетарями. Зовсім недавно ми бачили страхітливу прірву між "вищою" і "нижчими" расами, а ще й досі бачимо її між "старшим братом" ігнобленими ними "молодшими братами й сестрами", між випещеною партійною шляхтою і знедоленим народом. Бачимо, як шанують того, хто має гроші і за ніщо вважають того, хто їх не має. Бачимо нерас, як діти, здобувши освіту і кращі становища в світі, починають соромитись своїх "простих" батьків, хоч це можливо завдяки тяжкій праці й саможертвенності тих батьків, вони вибилися в люди.

Це безнастанне ділення на вищі й нижчі категорії не минуло і Христової Церкви. Класовий і економічний поділ у багатьох випадках проникав з-поза церковних мурів в саму її середину і розбивав на групи тих,

які мали б бути одним тілом і одним духом. І тут нераз велике значення мали титули, становища, освіта, гроші. Залишки такого поділу можна спостерігати й тепер, коли в Церкві, здається панує вже найбільша демократичність.

Все це, звичайно, неправильно. Все це незгідно з духом Христової Церкви. Все це незгідно з наукою Спасителя і прикладом Його життя. А приклад цей був найвищим ідеалом того, що мало б бути на світі взагалі. Христос не зважав на багатство, пишні титули, великі знання, почесні становища. Він знав, що кожній людині дано якийсь талант або кілька талантів, і Він оцінював усіх насамперед по тому, що вони з тими талантами роблять. Серед Його учнів і послідовників були звичайні рибалки, були урядовці, учителі Закону, відомі й зовсім невідомі, багаті й бідні, освічені й неграмотні. Він не вирізнявав видатніших, багатших, відоміших. Всі, хто мав бажання, ішли за Ним по просторах Святої Землі, іли однакову їжу, мали однакові права, привілеї й обов'язки. Більше того. Христос навчав, що саме багатство не веде до спасіння, а навпаки - може привести до загибелі. "Легше верблюдові пройти через вушко голки, - казав Він, - ніж багатому в Боже Царство увійти" (Мт. 19, 24). Він заперечував шовіністичну "вищість" народу, серед якого Він прийшов на світ. "Надходить година, - пояснював Він жінці самарянці, - коли ні на горі цій, ані в Єрусалимі вклонятися Отцеві не будете... Бог є Дух, і ті, що Йому поклоняються, в дусі і правді поклоняються" (Ів. 4, 21, 24). Він прийшов спасти всіх і забезпечив у Вічному Царстві Своему місце для всіх, хто того бажає. "Щоб усі були ОДНО, - молився Він, - як Ти, Отче, в Мені, і Я - у Тобі, щоб одно були в Нас і вони" (Ів. 17, 21).

За прикладом Божественного Учителя ішли, після відходу Його на небеса, і перші християни. Кожен із них мав і далі, без сумніву, свої заняття й зацікавлення. Всі, як і раніше, жили нормальним життям, з працею й відпочинком, з радіщами і скорботами, із світлами й тінями. Жили, як і всі інші навколо них, але з однією важливою різницею: усіх їх об'єднував в одну велику родину Спаситель Христос - Голова Церкви. В цій родині були люди різного віку, занять, становища, освітнього рівня. Але тут, у Христовій громаді, всі вони були рівні перед Богом, всі багатогартісні, всі потрібні. Через те і говорив Апостол Павло, що серед них немає "ані грека, ані юдея, обрізання та необрізання, варвара, скита, раба, вільного, а все та в усьому Христос!" (Кол. 3, 11). Разом вони зазнавали переслідувань, разом молились по катакомбах, разом ішли на муки за свою Віру. Це був ідеал єдності, завдяки якому християнство здобуло світ, не зважаючи на найбільш неприхильні обставини.

Християнство могло б і тепер бути далеко могутнішою силою, якби така єдність і братня рівність у Христі панувала у громадах християн. Не було б тоді безглуздох поділів, сварок, ворожнечі. Не було б ніяких груп, не було б "панів" і "дядьків", а всі були б братами, що спільно працюють для однієї мети. А мета ця, вказана Богом ще першим людям, дійсна й тепер: постійно удосконалюватися в доброму, праведному житті; робити цей світ щодаля то кращим для себе й нащадків; жити в доброті й любові до Бога і своїх ближніх.

Звичайно, ми не можемо надіятися своїми силами змінити світ. Але внести свою маленьку вкладку у виконання Божого плану має змогу кожен із нас. Це можна робити в родині, в церковній громаді, в суспільстві. Для того не потрібно нічого надзвичайного. Досить лише прагнути бути найкращими на своїх становищах, з найбільшою користю вживати свої таланти для власного й загального добра. І, що найголовніше - прагнучи до кращого - не заздрити тим, які стоять вище за нас і не зневажати тих, які

стоять нижче. Натомість, з пошаною і християнською любов'ю ставитися до всіх, завжди пам'ятаючи, що В БОЖОМУ ЦАРСТВІ ПОТРІБНІ ВСІ!

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

ВВЕДЕННЯ В ХРАМ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

Яким і Анна від усього серця любили свою маленьку Марію, дбайливо доглядали й виховували її. Але, хоч і хотілося їм завжди мати її біля себе, вони не забували, що ще перед народженням дівчинки пообіцяли віддати її на служіння Богові. І цю обіцянку вони виконали.

Коли Марії минуло три роки, її одягнули в білий святковий одяг, зібрали їй товаришок і, в супроводі родичів, сусідів і знайомих, пішли до Єрусалиму, де стояв величний і єдиний у всій країні Божий Храм.

Про прихід Марії у Храмі знали наперед. Тому, коли урочиста процесія прийшла на площу перед головним входом до святині, там уже чекав первосвященик (найвищий священнослужитель тих часів) на ім'я Захарія. Він, звичайно, не міг тоді знати, що маленька дівчинка, яка стояла перед ним, буде колись Матір'ю Спасителя. Про це взагалі ніхто з людей не міг знати - це відомо було тільки Богові. Але Захарія відчував, що ця дівчинка - не така, як усі інші, що вона чимось особлива і що їй належить особлива увага й честь. То ж він узяв Марію за руку і увів до Храму. Але він не спинився там, де було місце для звичайних людей. Він ішов усе далі й далі і нарешті завів Марію до Святого Святих - найсвятішого місця, куди він сам мав право заходити тільки один раз на рік. У Святому Святих зберігались найбільші святощі народу; там, як вірили, невидимо перебував Сам Бог. У церковній пісні говориться, що "ангели здивувалися, коли побачили, як то Діва входить у Святе Святих". А коли здивувалися навіть ангели, то що ж і говорити про людей, при-

сутніх під час цієї небувалої події! Всі вони були докраю вражені і віщували Марії незвичайне майбутнє.

У Єрусалимському Храмі Марія пробула до 14-ти років. Вона виростала і виховувалась там у ширій любові до Бога, в побожності й доброті. Батьки її тим часом померли, а ті, що бачили її вхід до Храму, може згодом і забули про незвичайні події того дня. Але тепер ми знаємо, що не випадково Діва потрапила до Божої Святині і не випадково увійшла до найсвятішого її місця. Сам Бог привів її туди, щоб вона постійно перебувала близько біля Нього і зберігалась у чистоті і святості для свого великого призначення.

Тепер ми знаємо, що Введення Діви Марії в храм - це був перший крок до Народження Спасителя, а тому, коли 4 грудня урочисто святкуємо пам'ять про цю подію, то водночас починаємо й готуватися до Різдва Христового. У Богослужбових піснях на свято Введення дуже часто згадується про те, що обидві події дуже тісно між собою пов'язані. У тропарі свята говориться про це так:

✠ Сьогодні початок Божого змилювання і провіщення про спасіння
 ||| людей. У Храмі Божому Діва ясно являється і про Христа всім прові-
 ||| щає. Їй же ми голосно заспіваємо: "Радуйся, здійснення Творцевого
 ✠ призначення!"

По церквах після свята Введення починають співати "Христос народжується - славите", а всі вірні готуються, щоб належно зустріти і якнайкраще провести величні Різдвяні Свята.

ФЕСТИВАЛЬ НАРОДНЬОЇ ТВОРЧОСТИ

Крім дуже небагатьох випадків, усі імпрези, що відбувалися в нашій Парафії, призначалися для нашого внутрішнього вжитку і виконувалися власними силами. "Осінній Фестиваль народньої творчости", що відбувся у нашій парафіяльній залі в неділю 11 жовтня вийшов далеко поза рамки цього звичайного нашого локалізму. Це був показ звичаїв, народньої культури, а водночас і форум для показу талантів кількох Православних Церков нашої округи. Цей, майже трьохгодинний, Фестиваль залишився у пам'яті присутніх, як імпреза надзвичайно барвиста, різноманітна і цікава. Під час неї ми могли немов би побувати по різних країнах Православного Сходу, побачити чим живуть, як одягаються і як розважаються їхні народи. Могли побачити також, як багато значить добра підготовка, настирлива праця і добре провідництво. Могли побачити, як не забуває звичаїв своїх батьків і предків молодь інших національностей. Коротко кажучи - імпреза ця була і приємна і корисно-повчальна.

Наша парафіяльна зала ще ніколи не була так переповнена, як під час Фестивалю. Це й не дивно, бо участь у ньому брали (включно з нашою парафією) шість Православних Церков округи, а кожна з них має чимало таки парафіян. Перед відкриттям програми, виступили попередній і теперішній голови Ради Східних Православних Церков округи. Виступ останнього був для нас особливо цікавий, бо ж теперішній голова Ради - це наш Настоятель о. Михайло Павлишин! Обое вони говорили про велику працю, виконану Радою в ділі поширення Православія та про велике значення Все-православної єдності, яка об'єднує всіх нас, не зважаючи на значні різниці в національних особливостях, звичаях, народньому світогляді. Потім розпочалась мистецька частина програми.

Розпочалась вона силами нашої Парафії. Нас поставили на перше місце

може тому, що, єдині з усіх учасників, ми мали у своїй програмі релігійні твори, а може й тому, що ми – господарі залі. Так чи інакше, а хор відкрив Фестиваль співом "Отче Наш" і "Херувимської". Кажуть присутні в той час у залі, що виконано було добре. Коли взяти до уваги, що хор мав перед Фестивалем лише дві співанки, а деякі хористи, стоячи вже на сцені перед самим початком, питали диригента: "А що будемо співати?" – це досягнення. Але було б, звичайно, краще, коли б підготовці було присвячено більше уваги й часу, щоб ще і з нашої багатющої народної пісенної творчості щось продемонструвати нашим сусідам... Після виступу хору вокальний ансамбль нашої молоді виконав (як звичайно, дуже добре) "Гей степами" і "Мої ясени". На закінчення, танцювальна група Парафіяльної Школи показала свої здібності виконанням двох українських танців, які присутні прийняли бурхливими оплесками.

Грецька Православна Церква мала у своїй програмі три народні танці в типовому для греків "коловому" стилі. Після того дві музичні речі виконав на інструменті, що зветься "базуки", молодий член грецької Парафії.

Міжнаціональна ("Американська") Православна Церква св. Юрія, та що міститься біля Делаварського парку, була репрезентована співачкою, яка виконала з великим почуттям дві албанські народні пісні; інструментальним дуєтом двох юнаків, які грали на сирійських народних інструментах "уд" і "барабан дербеки"; та сирійським танцем.

Російська Православна Церква свв. Петра і Павла мала танцювальну групу в барвистих народних костюмах, що виконали "болярський" танець і танцювальний дует з двох точок. Друга з них – це революційне "яблучко", а перша... наш український гопак. Треба признатися, що ми вже до певної міри звикли, що росіяни хваляться, як своєю власністю, Київською Руссю, свв. Володимиром і Ольгою, нашими українськими святинами, що вже й колядників починають малювати на своїх різдвяних картках і т.д., але гопак досі, здається, був недоторкано наш. І от маєш... Крім танців, російська Парафія виступила ще з балалайковим квінтетом, який виконав дві російські народні пісні.

Дуже оригінальну програму підготувала мистецька група Сирійської Православної Церкви св. Юрія з Ніягара Фолс. Звалася вона "Арабські ночі". На сцені, в оточенні слуг і служниць, вояків і багатьох вірно-підданих, сидить молодий арабський шейх. Він незадоволений – чогось йому не вистарчає. Йому пробують догодити: вином, добірними фруктами, співами, танцем із шаблею. "Не те, не те!" – незадоволено кричить шейх після кожної спроби. "А це воно!" – нарешті вигукує він, коли з'являється молода одаліска і починає розважати його своїм танцем. Він забуває про своє незадоволення і йде танцювати з дівчиною.

Найбільше підготованою і найбільше різноманітною у своїй програмі була сербська група з Церкви Св. Стефана. Сербі приїхали на Фестиваль з чудовою оркестрою молоді, з хором молоді, з танцювальною групою молоді і з великим і добре зіспіваним хором дорослих. Вони виконали кілька народних мелодій, два народні танці (один із співом), а також попури сербських народних пісень. Програма була надзвичайно гарна і барвиста, виконання – бездоганне. Але, як пояснив заповідач сербської групи – це наслідок постійної настирливої праці. Молодь сходиться на проби два рази кожного тижня і, під керівництвом досвідчених інструкторів, годинами працюють над собою. А через те і такі надзвичайні наслідки. Немає сумніву, що не тільки вони могли б мати таку програму, бо таланти є скрізь. Але до талантів потрібна ще й праця.

Після закінчення мистецької програми відбулася забава з розигравками, різними несподіванками, добрим буфетом і всім тим, що буває під час таких імпрез.

ПОЧИНАЄМО НОВИЙ КУЛЬТУРНО-ОСВІТНІЙ СЕЗОН

В цьому році, як і раніше, відбуватимуться традиційні академії, забави і подібні імпрези. Про кожну з них буде заздалегідь повідомлено в церкві і на сторінках "Парафіяльного Слова". Але це ще не все. Хочемо запровадити ще одну традицію, яка напевне буде цікава й корисна для нас усіх, а саме - влаштування серії доповідей на релігійні, історичні, науково-популярні й інші освітні теми.

Перша доповідь, на тему "Релігія й атеїзм у Советському Союзі" відбудеться 15 листопада (неділя) о 5-й годині вечора. Автор доповіді - Олександр Воронин. Точніше кажучи, це буде перша доповідь з трьох на цю саму тему, бо, звичайно, в одному викладі всього про релігію й атеїзм у СРСР сказати аж ніяк не можна. У першій частині говоритиметься про взаємовідносини між Церквою і державою в СРСР в часі від початку існування червоної держави і до наших днів, а також про те, в яких умовах доводиться жити й діяти віруючим християнам. В другій частині, яку буде виголошено, правдоподібно, на початку наступного року, буде докладно обговорено ідеологічну боротьбу між атеїзмом і християнством. У третій частині мова буде йти про нові червоні обряди, що ними безбожники намагаються витіснити і заступити споконвічні таїнства й обряди Церкви.

6 грудня, теж о 5-й годині, відбудеться доповідь на тему "Українська Церковна Автокефалія", яку виголосить Настоятель Парафії Св.Юрія з Грімсбі, Онтаріо, отець Тимофій Міненко. Цю доповідь, що дасть вияснення на запитання, яке ми так часто чуємо в нашому середовищі: "Що це Автокефалія?" - влаштовують спільно Культурно-Освітня Референтура Парафіяльної Ради і Братство Св.Андрія Первозванного.

Передбачено ще кілька дуже цікавих і корисних доповідей на пізніше, але ані теми їхні, ані час виголошення ще остаточно не усталені.

Треба сподіватися, що велика кількість наших парафіян буде зацікавлена цими доповідями і масово підтримає початок нової традиції своєю присутністю на них.

В СПРАВІ БУДОВИ ГАРАЖУ

В неділю 18 жовтня відбулися інформаційні збори членів Парафії, що їх скликав голова Парафіяльної Ради - п. Володимир Побивайло. Він довів до відома присутніх, що фінансовий стан громади покращав настільки, що ми можемо вже виконати давно вже намічену і дуже потрібну частину нашого господарського пляну, а саме збудування гаражу. Про те, що гараж нам потрібний, доводити не треба. Потрібний не тільки для того, щоб о. Настоятель не мусів вічно тримати своє авто надворі (хоч він на це не нарікав), а й для того, щоб зберігати там недавно придбаний трактор, різні господарські машини й реманент.

П. Володимир Побивайло подав до відома, що він уже провадив переговори в справі будови і дістав більшість потрібних інформацій та розцінок. У пляні є побудувати гараж розміром 22х30 футів. Під ним буде 4-футувий фундамент. Стіни - з дерева, оббиті алюмінієм або якимось іншим матеріалом. Дах - такого типу, як на нашій церкві. Гараж матиме двос 9-футувих дверей і одні бічні вхідні двері. Висота - від 10 до

13 футів. Гараж буде цілком забезпечено від води під час великих дощів тим, що він буде збудований дещо вище загального рівня площі та тим, що буде споруджено спеціальний збірник води з трубами до нього. До гаражу буде залито асфальтовий в'їзд. Стоятиме гараж за парафіяльною залю.

Фірма п. Рубана, яка працювала над перебудовою парафіяльної залі, погодилась виконати всі роботи приблизно за 3000.00 доларів. Єдине, що не входить сюди - це вилиття в'їзду, який, як обраховано, можна зробити приблизно за 250.00 доларів. Парафія мусить сама подбати також про виготовлення плану будови та дістати затвердження міської ради. План погодився зробити інж. Доміно (він був присутній на зборах і дав деякі свої рекомендації) за 50.00 доларів. Вся сума будови складає, отже, \$ 3300.00 доларів. Це - приблизно. Може бути й дещо дешевше, але якщо буде й трохи більше, то максимальна затрата на будову не перевищить \$ 3500.00 доларів.

Пан голова запевнив присутніх, що після затвердження планів і підписання контракту робота може бути виконана за два тижні (звичайно, якщо буде відповідна погода).

Після виступу п. Побивайла, присутні задавали йому багато запитань, висловлювали деякі побажання й поради, але всі стояли на тому, що ця важливу роботу треба таки зробити. То ж і ухвалили дати п. голові уповноваження провадити всі необхідні переговори для того, щоб гараж у нас був.

В ОСЕРЕДКУ

Сталося так, що протягом останнього місяця найбільшої уваги зазнали різні двері в нашому Осередку. Всі церковні двері пофарбував п. Іван Усипенко. Двері в парафіяльному будинку (резиденції) полякував п. Андрій Опанашук. Двері в парафіяльній залі привели до належного стану п.п. Степан Закусило, Петро Маковський та Анатолій Остапчук.

На заклик о. Настоятеля прийти перенести на зимове сховище пікнікові столи відгукнувся лише один парафіянин - п. Михайло Шумський. Працю він виконав із нашим господарчим референтом п. Г.Гержаном. Але чому прийшов тільки він?

На подібний заклик прийти, щоб закопати стічні труби з пікнікової площі відгукнулися п.п. Петро Лобур та Іван Усипенко. Разом з отцем вони зробили те, що треба було, але було б їм значно легше і приємніше, а робота була б виконана набагато швидше, якби прийшов іще хтось...

ЗГАДАЛИ ВЕЛИКУ ЛЮДИНУ

11 жовтня після Божественної Літургії було відправлено в нашій церкві панахиду за спокій душі спочилого Проф. Івана Власовського, який відійшов у вічність рік тому, а також його дружини Катерини, яка померла в 1968 році. Перед початком панахиди, о. Настоятель виголосив коротке слово, в якому згадав про величезну працю, яку вклав покійний Проф. Власовський для добра нашої Церкви, про його різноманітну діяльність на церковному полі, а зокрема про його науково-письменницьку діяльність. Закликав усіх присутніх щиро згадати покійного у своїх молитвах та скласти пожертву на фонд видання решти його творів. Збірка принесла 37.16 дол. Сума, начебто, не дуже велика, але коли б усі 90+ парафій нашої Церкви зібрали принаймні по стільки ж, то один великий твір бл.п. Проф. І.Власовського можна було б уже видати. Як буде насправді, побачимо пізніше із звітів в "Українському Православному Слові".

СТОРІНКА ПАРАФІЯЛЬНОЇ ШКОЛИ

Від Редакції: Починаючи з цього числа, "Парафіяльне Слово" міститиме спеціальну сторінку, з якої промовлятимуть учні нашої Парафіяльної Школи. Тут будуть друкуватися коротенькі праці наших учнів на теми вивченого, їхнього життя а можливо й їхні власні оповідання, нариси тощо. Пізніше можливо вдасться містити й краці малюнки. Сьогодні учениці 6-ї класи Ніна Закусило і Лена Побивайло розкажуть нам про те, як вони провели свої цьогорічні вакації.

Ніна Закусило

Цього року я багато працювала. Як американська школа закінчилась, я працювала на фермі. Там я збирала клубнику та заробила дев'яносто сім доларів. Я тоді купила одягу та матеріал, з якого пошила всяку гарну одягу. Я також купила квитки і поїхала з моєю подругою на "Crystal Beach". Ми були там цілий день і мали добрий час.

В серпні приїхала моя тьотя Леся, і ми всі поїхали на "County Fair". Тут ми бачили багато всяких звірят. Мені найбільше сподобалися коні. Тут було їх багато - різнокольорових, великих та маленьких. Пізніше я поїхала до Торонто і була там в "Ontario Science Center". Ще пізніше я їздила на Ніагарський водопад з бабою, сестрою та моїм хресним татом. Ми пішли під самий водопад, а увечері бачили водопад, коли він був освітлений.

Кілька разів я їздила на коні, якого мій тато купив мені.

Це є як я провела мої вакації.

Лена Побивайло

Цього року Леся Опанашук, Ліда Остапчук, Сузанна Маковська, Оленка Потієнко і я поїхали на оселю "Верховина". Ми виїхали 27-го липня о сьомій годині ранку. Ми їхали майже вісім годин. Коли ми приїхали, то пішли до канцелярії записатися. Тоді ми пішли до бараку, а потім пішли купатися.

Щодня ми вставали о сьомій годині. Ми мусіли вдягнутися і поприбрати свої ліжка. Десь о 7:45 ми мали руханку і казали молитву. О восьмій годині ми їли сніданок. За п'ятнадцять до дев'ятої ми починали лекції українознавства. Перше Проф. Лабунька вчив нас історію. Потім ми мали літературу з Проф. Баркою. Ми також мали спів, танці і малярство.

Як курси скінчилися, то майже всі діти ішли купатися до басейну, або ішли до озера. Ми купалися десь три години. О пів на шосту всі дівчата йшли назад до бараку, щоби передягнутися, бо о шостій ми їли вечерю. Після вечері всі могли робити те, що вони хотіли. Ми грали у волейбол до восьмої години, а тоді мали збірку. Як збірка скінчилась, то всі діти ішли до залі. Там ми грали в карти, пили соду і танцювали. О десятій годині всі діти мусіли йти назад до бараку і лягати спати.

У вівторок і в четвер ми дивилися фільми. Вони були дуже цікаві. Ми бачили "House of Cards", "Guns of Navajo" і інші. В п'ятницю і в суботу ми ходили на забаву. В п'ятницю забава була для дітей, а в суботу - для дорослих.

Ми два рази виступали. Всі діти співали і танцювали. Пісні, які ми співали, були: "Коломийка", "Пустя мене, мамо" і "Гей приснилось мені". Ми танцювали "Коломийку", "Козачок" і "Веснянку". Мені все це ду-

же подобалось.

Мені там так сподобалось, що я хочу поїхати туди і на другий рік. Там було багато дітей, і всі вони були дуже гарні. Оце так я провела мої літні вакації.

ДВІ ЗАБАВИ

Від сторінки молоді зовсім логічний перехід до повідомлення, що сьогодні, з 3-ї години по полудні починаючи, в парафіяльній залі відбуватиметься костюмова забава (маскарад) дітей і молоді, з нагоди дуже завжди цікавого фантастичного свята Галловін. Така забава – це вже традиція в нашій Парафії, і вона завжди приносить багато радості нашому молодшому поколінню. Отже – не забудьте прийти і на цей раз!

Забава для дорослих (сюди, звичайно включається й молодь) відбудеться в суботу 31 жовтня, починаючи від 9-ї години вечора. Гратиме оркестра дуже добре нам відомого Михайла Телюка. Будуть розваги, несподіванки, добрий різноманітний буфет. Забава така, крім того, що приносить багато приємності й насолоди присутнім, допомагає збагатити фінансову базу Парафії, отже в цьому поєднується приємність і користь. До участі в ній запрошує всіх Парафіяльна Рада.

ЖЕРТВОДАВЦІ (до 18 жовтня)

На Будівельний Фонд:

Бульчак Іван	30.00	(разом 315.00)
Вітик Андрій з родиною	50.00	(" 50.00)
Геррі Валентина	50.00	(" 50.00)
Галло Тамара	50.00	(" 100.00)
Єрмолаєва Лідія	50.00	(" 250.00)
Колін Іван і Раїса	30.00	(" 280.00)
Лавринович Йосип	85.00	(" 150.00)
Лящук Ляріса	50.00	(" 471.00)
Пришляк Галина	50.00	(" 150.00)
Сілецький Василь і Роза	69.00	(" 400.00)

На упорядкування пікнікової площі:

Кашпуренко Іван і Софія 5.00

Замість праці на площі:

Пистрак Федір і Ліна 50.00

УСІМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ ЩИРА ПОДЯКА!

ЩЕ ПРО ПАРАФІЯЛЬНИЙ "ПЕРЕПИС"

Вірте чи не вірте, у нашій Парафії є тільки... 58 родин. Це, звичайно, дуже мало, бо досі кожний із нас думав, що наша громада начислює понад 150 родин, тобто з дітьми понад 400 осіб... Може і є 150 родин, але тільки 58 із них відгукнулися на заклик Парафіяльної Ради і повернули заповнені анкети із особистими відомостями. А де ж решта? Ми, безсумнівно, можемо й надалі бути єдиною парафією в Українській Православній Церкві в Америці, що мусить завжди угадувати кількість своїх членів. Можемо наугад подавати кількість їх у звітах Консисторії. Але чи потрібний нам такий, сумнівної вартости, рекорд?

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ?

I

1. Кому традиційно приписують авторство перших п'яти книг Старого Заповіту?
2. Де народилась Пречиста Діва Марія?
3. Якого Апостола називають "Апостолом любови"?
4. Коли святкується пам'ять про хрещення України-Руси?
5. Як зветься книга, в якій зібрано всі псалми?
6. Скільки є Заповідей Блаженства?
7. З яких трьох головних частин складається недільна або святкова Всенічна?
8. Що означає буквально слово "Автокефалія"?
9. Скількох єпископів мала Українська Автокефальна Православна Церква в 1942 році?
10. Коли відбулося перше Богослуження в нашій Парафії?

II

1. Як зветься чотири штучні водосховища (моря) на Дніпрі?
2. Які двоє великих українських міст потрапили після 2-ї світової війни під владу Польщі?
3. Як називалося за княжих часів місто Біла Церква?
4. Події яких років описано у "Слові про Ігорів похід"?
5. Хто стояв на чолі гайдамацького повстання 1768 року?
6. Що заповів написати на своєму пам'ятнику великий український філософ Григорій Сковорода?
7. Хто автор українського національного гімну?
8. Хто написав драматичні твори "Наймичка", "Безталанна", "Сава Чалый"?
9. Як звався найвизначніший діяч української кінематографії 1920-50-х років?
10. Що зображено на давньому гербі Київщини?

ВІДПОВІДІ НА "ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ?" З МИНУЛОГО ЧИСЛА:

I

1. Під час будови "Вавилонської вежі", яка мала сягати "аж до неба" (Буття 11,1-9).
2. На весіллі у Кані Галилейській (Ів.2,1-11).
3. Симон Киринаєнин (Мт.27,32).
4. Ні. Якщо може "бачити" взагалі, то тільки духовно.
5. Це - молитва праведного Симеона, яку він промовив під час обрізання Ісуса Христа.
6. Жертівник.
7. Прокимен.
8. В 1686 році.
9. Молдаванином.
10. Ні про яку церкву там взагалі не говориться.

II

1. Десна і Прип'ять.
2. Три: дубовий хрест (до 80-х років), залізний хрест (до 1931 року), стовп з погруддям Шевченка (до 1939 року).
3. Ярослав Мудрий.
4. Четвертим Універсалом (22 січня 1918 року).
5. Асканія-Нова.
6. "Наталка Полтавка".
7. Іван Котляревський і Марко Вовчок.
8. Ольга Кобилянська.
9. "Запорожці пишуть листа турецькому султанові".
10. Борис Грінченко.

Настоятель - о.М.Павлишин, 200 Como Park Blvd, Cheektowaga, N.Y. 14227
 Редактор "Слова" - Ол.Воронин, 440 Carmen Road, Amherst, N.Y. 14226

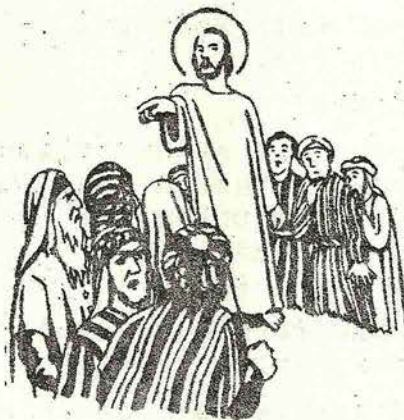
ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бояло-Чіктовага, Н.Й.

№ 8 (69)

6 ГРУДНЯ 1970

Рік 3

ПРАВЕДНІСТЬ ЧИ ЛИЦЕМІРСТВО?

Розповідає Святий Євангелист Лука (Лк. 13, 10-17), як одного суботнього дня Спаситель навчав у синагозі. Між тими, що слухали Його науку, була нещасна жінка, яка вже вісімнадцять років тяжко терпіла від страшної недуги. Її тіло було потворно скорчене, нестерпний біль пронизував її при кожному русі. Закриті були для неї і небо, і краса навколишнього світу і навіть обличчя тих, серед кого вона жила. Її страдницькі очі могли дивитися лише в землю. Але її духовні очі, безумовно, линули далеко поза межі цього сумного для неї світу, до небес, до Бога. Бо ж бачимо, що навіть страшні тілесні муки не могли затримати її вдома, коли у святині її чекала втіха науки Божого слова і спільної молитви із своїми ближніми.

Отож, і того дня прийшла вона до синагоги. Безперечно, чула вона про Великого Пророка, Який благовістив світові нову величну науку, а разом із тим дарував здоров'я й радість життя калікам, сліпим, тяжко недужим. В серці своєму, можливо, і ця нещаслива жінка сподівалась Божої ласки й порятунку. Але, ставши вперше перед Спасителем, не відважувалася просити допомоги, а тільки тихо і покірливо молилася.

І Серцевідець Христос побачив великі страждання, а водночас і глибоку віру жінки. Він кличе її до Себе.

- Жінко, звільнена ти від хвороби своєї...

Руки його лагідно лягли на неї. І в ту ж мить вона відчула щось дивне і незбагненне. Скорчені кості і м'язи відчують прилив нової сили, випростовуються і стають на своє місце. І, вперше за довгі вісімнадцять років, жінка бачить уже не землю, а лица своїх знайомих, рідних, ближніх; лица, в яких побожний острах змішаний з недовір'ям, а разом і радістю. А перед собою - лице Зцілителя, з Якого спливає ласка і любов.

Руки, які довгі роки не могли змінити свого скорченого недугою положення, піднімаються високо вгору; уста недавньої страдниці голосно промовляють слова подяки і прославлення Богові. І не тільки вона не може стримати своєї невимовної радості. Усі, що оточили її, підхоплюють радісне славословіє.

Але чи всі?

З почесного місця, перед людьми, озивається голос:

- Є шість днів, коли працювати належить, - приходьте тоді та вдовольнитесь, а не дня суботнього!..

Це говорив старший синагоги.

Що йому до того, що перед його очима сталося велике чудо, невимовне благодіяння Боже до нещасної жінки? Що йому, що вона, та жінка, його ближній, назавжди позбулась нестерпних мук і в радості прославляла Спасителя? Для нього над усе - ЗАКОН.

Приклад цього старшого синагоги - це зразок "надмірної праведности", що її нам усім треба у своєму житті уникати.

Господь усе посилає для людського добра. Світ з його мудрими законами, усе те, серед чого і чим ми живемо - все створене для того, щоб людина могла в повному достатку провести своє життя на землі. І маємо ми все необхідне не тільки для життя фізичного, матеріального. Господь дав щедрю поживу і для нашої безсмертної душі. Він вселив у нас розуміння того, що ми - вищі над усе інше творіння, що ми створені по його образу й подобі і повинні прагнути до досконалости, яку має Він.

В час перед приходом Спасителя юдейський народ мав Закон. Це були правила життя, отже - керівництво до належного вживання людьми тих дарів, що їх дає їм Бог. І в Законі тому, серед багатьох інших приписів, були й ті, які скеровували людське життя до найвищого піднесення духа, до єднання з Богом. Там була заповідь молитви, як засіб безпосереднього єднання і розмови людини з Богом. Любов і милосердя були дані для єднання з ближніми. Для тих же, що відходили від шляху праведности і страждали під гріховним тягарем, Господь заповів піст і покаєння, якими можна було повернутися до істинного чистого життя з Ним. У Законі ж була й заповідь про шанування дня святкового, коли не тільки тілом можна відпочити від буденної праці, але й духом піднятися до Бога і відчути себе справді вінцем усього творіння.

То ж ці дари були дані на те, щоб людина могла провадити справді щасливе і праведне життя на землі.

Але що ж робили з тими дарами лицеміри, що їх так багато зустрів під час Свого земного життя Спаситель Христос?

Він бачив, як на вулицях і площах вони голосно молилися. Коли наступали дні посту, вони першими з'являлися на вулицях, з роздертим одягом, з посипаними попелом головами і з сумними обличчями. Це ж вони, даючи милостиню нещасним жебракам, ніколи не минали нагоди звернути на це увагу тих, що були навколо. Все це - щоб бачили люди, щоб прославляли їхню "праведність" і "милосердя". І вони ж, як отой старший синагоги, справжнє милосердя, що його проповідував і на ділі творив Христос, ганьбили, як "порушення суботи", "зневаження Закону"...

І у відповідь на обурений виклик "оборонця Закону" відповідає йому Спаситель:

- Лицеміре! Чи ж не кожен із вас відв'язує у суботу свого вола від ясел, і не веде напоїти? Чи ж цю дочку Авраамову, що її сатана зв'язав був 18 ось літ, не належиться звільнити суботнього дня від цих пут?

ОСЬ - НАЙВИЩИЙ ЗАКОН, ЗАКОН ЛЮБОВИ Й МИЛОСЕРДЯ, ТІЛЬКИ У СВІТЛІ ЯКОГО МОЖНА СПРАВДІ ЗРОЗУМІТИ І ВИКОНУВАТИ ВСЕ ІНШЕ, ЗАПОВІДАНЕ БОГОМ.

І, - розповідає далі Євангелист, - засоромились усі Його супротивники...

Чи ж могло бути інакше? Адже, можливо, в той час згадали вони слова Господні, що їх кілька віків тому промовив пророк Ісайя:

"Навіщо Мені множество жертв ваших?.. Не носіть уже більше дарів даремно: паління кадильні огидли Мені; нових місяців і субот та сходин святкових не можу стерпіти... І коли ви простягаєте руки ваші, то Я одвертаю очі Мої від вас, а як ви умножуєте молитви ваші, Я їх не чую. Обмийтесь, станьте чистими; відкиньте далеко ледачі вчинки ваші сперед очей Моїх; перестаньте чинити зло. Навчіться чинити добро; шукайте правди, рятуйте придушеного, обороняйте сироту, заступайте вдову;

А ТОДІ ПРИЙДІТЬ - І РОЗСУДИМОСЬ, - ГОВОРИТЬ ГОСПОДЬ" (Іс.1,11,13-18).

Засоромились, але чи надовго?

Чи ж багато часу пройшло відтоді до того дня, коли ці ж старші синагог, первосвященик, книжники, фарисеї і "сильні віку цього" кричали до Пілата:

- Ми маємо Закон, по Закону ж Він мусить умерти!.. Розіпни, розіпни Його!

І розп'яли...

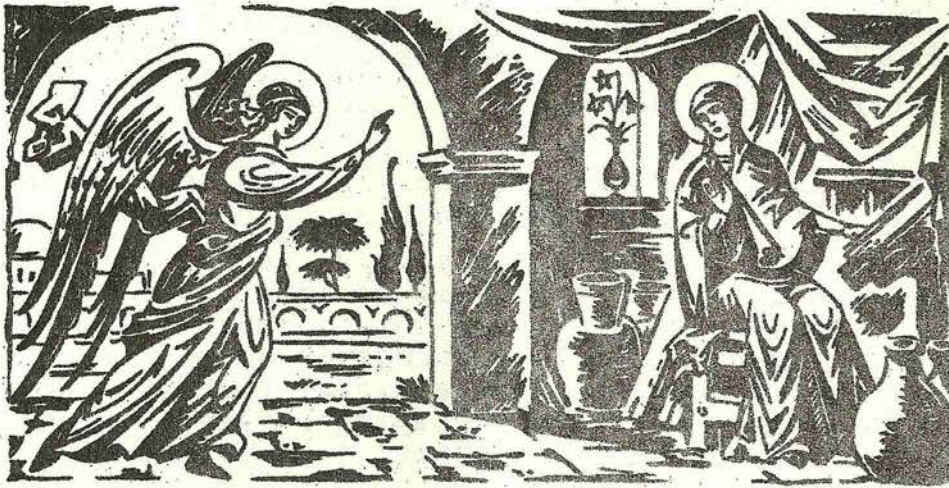
З того часу минуло вже майже 20 століть. Слово Євангельської правди лунає сьогодні по всій землі. Але коли б Христос знову прийшов сьогодні на землю, чи не сказав би Він знову, яко колись: "ГОРЕ ВАМ, КНИЖНИКИ Й ФАРИСЕЇ!?" Бо й тепер широко панує серед тих, що звать себе учнями Його, "праведність для слави і хвали людської". Бо й сьогодні найвища заповідь ЛЮБОВИ забувається і зневажається "охоронцями Закону".

Порівняно недавно велика повінь навістила промислове містечко в Мексико. Тисячі людей втратили дах над головою і все, що мали. Рятуючи своє життя, тікали вони у вищі дільниці міста, куди не досягали хвилі розбурханої стихії. Сотні втікачів знайшли притулок у кількох церквах тієї вище розташованої околиці, і милосердні вірні та причет церковний робили все, щоб полегшити їхні страждання. Допомогали одягом, харчами і просто теплим словом розради... І в день, коли повінь досягла, здавалось, найбільшої сили й розмаху, коли під лютуючими хвилями гинуло тяжко запрацьоване людське майно, а сотні відрізаних водою людей з жахом чекали, що принесе їм найближча година, сам губернатор керував рятувковою акцією. І саме тоді до нього прийшла делегація жінок, що належали до великої римо-католицької катедрі того міста.

З чим же вони прийшли у цю тяжку годину? А прийшли вони, щоб дістати розпорядження губернатора... очистити їхню катедру від біженців, щоб там можна було "відмовляти Служби Божі"...

"Мені здається, що ми краще виконаємо Божу волю, коли допоможемо і дамо притулок тим людям, ніж Службами", - відповів їм губернатор.

(Закінчення на сторінці 5)

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИБЛАГОВІЩЕННЯ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

Дівчата, що виховувались у Єрусалимському храмі, могли там жити тільки до того часу, коли їм минало 14 років. Потім їм треба було або повертатися до дому батьків, або виходити заміж. Що ж мала робити Марія? Вона вже була сиротою, отже, повертатися не було куди; а заміж іти не хотіла, бо дала Богові обіцянку назавжди залишитися дівою і все життя служити тільки Йому. Жити ж самій молодій дівчині у ті часи не годилося. Первосвященик і священники довго думали, як би то знайти якийсь вихід, і нарешті вирішили віддати Марію під опіку її далекому родичеві, Йосифові з її рідного Назарету. Йосиф був удивець, мав кількох дітей, заробляв на прожиття теслярством. До його дому Марія і перейшла жити. Допомогала йому в господарстві, а у вільний час читала священні книжки і розмовляла з Богом у молитвах.

Одного дня кімната, де сиділа дівчина, несподівано наповнилась незвичайним світлом, і здивована Марія побачила перед собою Архангела Гавриїла. Він звернувся до неї словами, що ними починається тепер молитва "Богородице Діво":

- Радуйся, Благодатна, Господь з Тобою. Благословенна Ти між жонами...

Марія збентежилась і не знала, що їй відповідати. Вона була дуже скромна і спокійна дівчина, вважала себе за звичайну, нічим невідмінну від інших, людину, а тут раптом - такий несподіваний гість і таке дивне привітання. Що ж це значить?

- Не бійся, Маріє, - говорив далі Гавриїл. - Ти знайшла благодать у Бога.

І провістив їй, що у неї народиться син, Ісус, Який буде Сином Всевишнього Бога і царуватиме серед людей до кінця віку.

Марія ще не розуміла. Вона ж неодружена, то як же може в неї бути Син?

Ангел пояснив їй, що то буде не звичайне народження:

- Дух Святий зійде на Тебе, і сила Всевишнього обгорне Тебе. Через те й Дитина що народиться, буде Сином Божим.

Марія зрозуміла. Від неї має народитися Спаситель світу, Якого з покоління в покоління чекав її народ. Той, Кого Бог уже давно-давно пообіцяв людям, про Кого століттями звіщали пророки. Про те, щоб стати Матір'ю цього обіцяного Богом Спасителя, мріяла кожна дівчина й жінка, а ось Бог вибрав не когось іншого, а якраз її, Марію. Вона може ще й не розуміла, чому така велика честь припала їй, але без вагання, з глибокою вірою й покорюю, прийняла Божу волю:

- Я раба Господня, - сказала вона до ангела. - Нехай буде мені по слову твоєму...

Про те, як сталася ця велика подія, ми знаємо уже не з переказів, а прямо із Святого Письма. Її докладно описав Євангеліст Лука, один із учнів Христових, у 1-му розділі свого Євангелія (вірші 26-38). Ми ж урочисто згадуємо її кожного року 7-го квітня, в день Благовіщення Пресвятої Богородиці (назва ця походить від слова "благовістити", тобто "принести добру вістку"). Свято це - одне з найбільших у Православній Церкві, бо нагадує нам про те, що Бог уже не тільки обіцяє світові спасіння, а що воно вже почалося; що Діва Марія погодилась стати Матір'ю Божою і вже скоро приїде на світ і її Божественний Син.

Тропар свята про це говорить так:

Сьогодні початок нашого спасіння, і виявлення надвічної Божої таємниці: Син Божий Сином Діви стає, і Гавриїл про цю милість благовіщує. Тому й ми з ним до Богородиці взиваймо: Радуйся, Благодатна, Господь з Тобою.

Найчастіше свято Благовіщення припадає у Великий Піст, і тоді в той день зникають усі звичайні постові сумні й покайні молитви й пісні, в яких ми висловлюємо свій жаль, що грішили перед Богом. Замість них у церкві відправляється дуже урочисте Богослуження, яке радісно проголошує, що спасіння вже недалеко. Буває й таке, що свято Благовіщення припадає на Страсний Тиждень або й на Великдень. Тоді звичайне для тих днів Богослуження дуже міняється: в ньому поєднується згадка і про початок нашого спасіння (Благовіщення) і завершення його (розп'яття і воскресіння).

На Україні Благовіщення припадало завжди на час ранньої весни, коли прилітали з вирію ластівки, а вся природа починала оживати від зимового сну. Свято було таке надзвичайно важливе, що працювати в той день вважалось за великий гріх. В церкві посвячували в день свята проскурки, які люди забирали потім додому і зберігали між образами, як великі

ПРАВЕДНІСТЬ ЧИ ЛИЦЕМІРСТВО (закінчення із стор.3)

Чи ж не так треба розуміти Закон Християнської Любові?

Оповідання Євангеліста навчає нас уникати фальшивої лже-праведности. Воно закликає нас бути праведними не для людей, не для похвали і слави, а для Бога. Воно ж навчає, що найголовніше в житті людини-християнина - це ЧИСТА ЛЮБОВ, ЩО НЕ ШУКАЄ СВОГО, А СЕБЕ ВІДДАЄ ДЛЯ ДОБРА БЛИЗЬКОГО. Тільки з цією любов'ю ми можемо бути справжніми християнами, тільки в її світлі ми можемо зрозуміти Божественну Христову науку і йти шляхом до досконалости в Ньому.

святощі. Був звичай, що господарі, повернувшись з церкви, випускали надвір свою худобу і домашніх тварин, щоб і вони, вперше після довгої зими, могли насолодитися чистим весняним повітрям і немов би відчутти святкову радість. Тоді ж випускали на волю і пташок, що зимою були в клітках, бо вірили, що це принесе їхнім власникам щастя-долю. Дехто навіть спеціально перед тим купував пташок, щоб у день свята міг їх випустити. Це робилося не тільки для того, щоб принести радість пташкам, а і на знак, що увесь світ радіє з визволення від гріха, яке почалося з ангельського благовістя Марії.

Володимир Дмитріюк

ПЕРШІ ДОПОВІДІ В НАШІ ПАРАФІЇ

В нашій парафії розпочато виголошення доповідей на церковно-релігійні, історичні, наукові та популярні теми.

Першу доповідь, на тему "Віра й атеїзм у Советському Союзі", виголосив у неділю 15 листопада мгр. Олександр Воронин. На підставі доступних сьгоднішніх матеріалів та історичних даних, доповідач розглянув питання трактування та використання релігійних почувань народних мас советською владою. Було подано багато інформацій та спостережень щодо двох засадничих течій політики советської влади у відношенні до Церкви. З одного боку - це неприхована боротьба з вірою водночас із поширенням атеїзму, що особливо інтенсивно провадиться поміж українським народом. З другого боку - це підступне та хитре використання шляхетних почувань релігійних мас на користь комуно-московського імперіалізму. Допповідач докладно змалював, в яких тяжких умовах доводиться жити й діяти віруючим християнам. Приклади сучасної бідної церковної і багатой атеїстичної літератури були дуже влучними ілюстраціями стану справ в СРСР.

Доповідь "Віра й атеїзм у Советському Союзі" складатиметься з трьох частин. У наступній, яка має бути виголошена десь у місяці лютому, говоритиметься про утиски державної влади проти релігії в СРСР та про те, чим хочуть червоні безбожники заступити віру. Останній розділ розглядатиме червоні "обряди".

Другу доповідь дав о. Тимофій Міненко, настоятель парафії Св.Юрія Переможця в Грімсбі, Онтаріо, в неділю 29 листопада. Тема доповіді була подана спочатку, як "Українська церковна автокефалія". Однак, доповідач зазначив, що в першу чергу хоче подати відомості про історію церковної автокефалії взагалі та засадничі питання, зв'язані з незалежністю окремих помісних Церков у світлі канонічних поглядів та історично-політичних подій. І так, о. Т.Міненко переглянув багато прикладів боротьби інших Церков за незалежність та подав цікаві відомості про українську церковну незалежність у минулому.

Найновіший період історії української церковної автокефалії був згаданий лише коротко, в кінці доповіді, а на докладне висвітлення його потрібно окрему лекцію. В доповіді було заторкнuto загально і деякі інші питання, які варто опрацювати у формі спеціальних лекцій, що напевне будуть для всіх цікаві й повчальні. Сподіваємося, що о. Тимофій матиме можливість у майбутньому такі доповіді опрацювати і завітати до нас знову.

В неділю 20 грудня, о 5-й годині по полудні, відбудеться доповідь о. Михайла Павлишина на тему "Бог у науці". Це - перша з циклу трьох доповідей, що їх о. Михайло прочитає на цю тему.

СВЯТО БРАТСТВА

У неділю 13 грудня припадає свято Апостола Андрія Первозванного, який є святим покровителем нашого Братства. З цієї нагоди, Братство влаштовує в той день, відразу після Божественної Літургії, святковий обід, на якому буде виголошено доповідь про Св. Андрія, Основоположника Церкви Христової на Україні. Взяти участь у роковому святі Братства запрошуються всі парафіяни.

Коли вже говоримо про Братство, треба згадати, що члени його, на чолі з головою п. Сергієм Андрійчуком, прикладають багато праці для утримання Осередку в належному вигляді та збагачення й прикраси його. Недавно Управа Братства ухвалила передати Парафіяльній Раді \$ 1505.00 із своєї каси на придбання та інсталяцію зовнішнього освітлення парафіяльної зали та на побудову гаражу. Крім того, \$ 25.00 було асигновано на пресовий фонд "Парафіяльного Слова" та \$ 15.00 на фонд культурно-освітньої праці в парафії.

У день рокового свята Братства, щире привітання та найкращі побажання для всіх його членів!

ПАРАФІЯЛЬНА ЗАЛЯ ВЖЕ НЕ БЕЗІМЕННА

Кожний, хто їде тепер повз 200 Кома Парк Бульвар, знає, що там міститься парафіяльна зала Української Православної Церкви. Це треба завдячувати жертвенності п-ва Петра й Надії Лобур, які оплатили закуп та інсталяцію напису на залі, а також пожертві Братства Св. Андрія, що оплатило кошт освітлення передньої частини будинка.

Жертводавцям - щире спасибі!

ВСЕНІЧНІ, ВСЕНІЧНІ...

Отець Михайло висловлює великий жаль з того, що на переднедільних і передсвяткових Всенічних відправах завжди порожньо. Нераз доводиться служити йому самому з дяком, часто лише в присутності одного-двох вірних. А шкода! Адже Всенічні відправи дуже багаті релігійно-повчальним змістом, дуже красиві своїми співами, і колись притягали до церков тисячі побожних вірних. Звичайно, кожний із нас має багато земних клопотів, які можна полагодити якраз в суботу увечері або в наведір'я свят; звичайно не всі мають змогу добратися до церкви, а потім додому (бо ми ж тепер не на Вільям вулиці, де так багато автобусів ходить...), але все таки це не оправдує постійної порожнечі в Божому храмі під час цих відправ. Якби кожний парафіянин постановив собі прийти на Всенічну бо-дай раз на місяць, то церква наша, згідно з законами правдоподібності, була б переповнена кожної суботи увечері!

Всенічні розпочинаються завжди о 6-й годині вечора, хіба що буває якась тимчасова зміна, про яку о. Михайло наперед повідомляє.

"УКРАЇНСЬКЕ ПРАВОСЛАВНЕ СЛОВО"

Нас повідомили, що тільки 7 парафіян наших передплачують орган Української Православної Церкви в США, складовою частиною якої є наша громада. 7 передплатників на 150 родин! Для роздрібного продажу нам присилають ще 10 примірників, але не завжди й ті розходяться. Чому ж таке жалюгідно мале зацікавлення справами усієї Церкви? Невже нам вистарчас тільки нашого вузького кола зацікавлень? А "Українське Православне Слово" якраз виводить нас із нашого маленького куточка. Пока-

зує, як живуть, працюють, чим цікавляться інші парафії. Інформує про рішення проводу нашої Церкви, про працю церковних організацій. Там є й цікаві релігійно-богословські статті, багата хроніка православного і загально-християнського церковного й релігійного життя. Невже не цікаво про те все знати?

Деякі парафії мають у себе систему "примусової передплати". В додаток до місячних чи річних членських вкладок, беруть ще 5 доларів і замовляють журнал для всіх. Але чи не краще, щоб парафіяни самі показували свою свідомість та зацікавлення й передплачували орган своєї Церкви тому, що вони того хочуть? Віримо, що така свідомість зросте і в нас.

Для порівняння, варто подати, що парафія в Рочестері має 62 передплатники "Слова", а близько 50 примірників розходиться в церкві. А люди в тій парафії, здається, ж такі самі як і в нас?..

БУДОВА ГАРАЖУ

Як це може бачити кожен, будова гаражу доходить уже до кінця. Якщо буде погода, за якийсь тиждень вже буде закінчено все. Докладніші інформації про будову, кошти тощо буде подано в наступному числі "Парафіяльного Слова".

ПАРКУВАЛЬНА ПЛОЩА

Компанія "Федерал Стон", що міститься недалеко від нашого Осередку, зробила для нас щедрий подарунок, а саме відпустила зовсім безкоштовно та ще й доставила на місце призначення, 11 вантажних машин дрібного каменю по 22 кубічні ярди в кожній. Завдяки цьому, можна було привести до ладу досі невпорядковану паркувальну площу за церквою. Над розгортанням каміння, де це було потрібно, працювали такі наші парафіяни: А.Вітик, Й.Бучинський, Г.Гержан, М.Неліпа, Г.Нестеренко, І.Козміч, В.Побивайло та І.Чорногорець. А разом з ними - отець Настоятель. Усім їм, як і компанії-жертводавцеві, щира подяка від усієї парафії.

НА ПАРАФІЯЛЬНІЙ ЗАБАВІ

Те, що парафіяльна забава 31 жовтня пройшла з великим успіхом, треба значною мірою завдячувати нижчезазначеним парафіянам, які жертвували гроші, харчі і працю:

Грошеві пожертви:

По 5.00 доларів: Анна Бублик, Марія Гержан, Петро Лобур, Марія Матух, Микола Неліпа, Анастасія Скрипка і Ольга Черник.

По 3.00 долари: Олександр Воронин, Йосип Лавринович, Іван Нестеренко, Уляна Петручок, Анна Стеценко і Галина Шумеха.

По 2.00 долари: Ліда Антонішин, Андрій Бульба, Весоловська Ніна, Андрій Вітик, Тамара Вусата, Мирослава Дмитріук, Марія Зибай, Семен Жовнір, Тамара Гващенко, Людмила Козміч, Петро Макуха, Ріта Мартинюк, Олександр Матвійчук, Ігор Матух, Валя Опанащук, Василь Опанащук, Слава Опанащук, Михайло Паламаренко, Федір Пистрак, Таїса Потієнко, Василь Сілецький, Олександр Супрунович, Захарко Худий та Микола Швець ст.

По 1.00 долару: Федір Заєць, Іван Кашпуренко, Ніна Лисенко, Семен Нечипорук, Йосип Райнога, Ліда Стеценко і Володимир Тупицький.

Пожертви харчами: Андрійчук Анна, Борідько Євдокія, Валентина Бу-

чинська, Марія Гержан, Володимир Квартирук, Ляриса Ляшук, Григорій Марвін, Олександра Побивайло, Надія Різун, Уляна Рудай, Віра Супрунович і Анна Ткачук.

Працювали в кухні: Валентина Бучинська, Надія Лобур, Настя Неліпа, Уляна Петручок, Надія Різун і Анна Ткачук.

Працювали в барі: Григорій Гержан, Євдоким Заєць, Микола Неліпа і Тимофій Рудай.

Продавали льотерійні квитки: Олена Гончар і Емма Доценко.

Продавали талони: Василь Двигун і Михайло Різун.

Продавав квитки вступу: Петро Лобур.

Усім - велика подяка!

НА ГОСПОДАРСТВІ

Зносили з пікнікової площі і ховали на зиму столи: Григорій Гержан, Іван Козміч, Микола Неліпа та Максим Петручок. Решту було згадано в попередньому "Слові".

Підготовляли залу для забави: Йосип Бучинський, Григорій Гержан, Петро Лобур, Петро Маковський і Максим Петручок.

Миля й укладали зимові вікна в парафіяльному домі: Йосип Бучинський, Григорій Гержан, Мусій Гончар, Петро Маковський, Анатолій Остапчук, при активній співучасті о. Настоятеля.

Помалював бічні двері до залі: Григорій Гержан.

Помалював рами до дверей гаражу, самі двері та обрамвання під дахом: Іван Усипенко.

Чистили приміщення школи: Петро і Валентина Маковські, Андрій Опанашук, Анатолій і Ганя Остапчук та Юрій і Таїса Потієнко.

Закопували й зацементовували стовпи під світло; вкопували електричний дріт: Григорій Гержан і Петро Лобур.

Підготував на зиму квітники і скопав їх: Олекса Зибай.

Подарував і посадив одну ялинку та два куці бузку: Іван Борідько.

Згрібали листя навколо парафіяльного дому та в інших місцях Осередку: отець Настоятель з дітьми і Володимир Побивайло.

Додаток господарчого референта: було виконано ще багато інших робіт, які перечисляти детально було б занадто довго. А працювали на них члени Парафіяльної Ради і господарчої референтури.

Тепер нехай ніхто не дивується, чому в Осередку все так гарно виглядає...

ВІДЗНАЧЕНО ВІВТАРНИХ ХЛОПЧИКІВ

Завдяки організаційному талантові о. Михайла, у нас тепер є аж дев'ять вівтарних хлопчиків, які кожної неділі по черзі прислужують біля Божого Престолу. Дехто нераз запитував: а що робиться з тими дрібними пожертвами, що їх кидають хлопчикам на тарілку вірні після цілування хреста? А ось що: за ці гроші о. Михайло постановив час-від-часу купувати своїм юним прислужникам цінні пам'ятки, щоб відзначити їхню працю. Кілька місяців тому хлопчики, які в той час прислужували у

вівтарі, одержали молитовники "Добрий Пастир". У минулу ж неділю всі дев'ятеро дістали золоті натільні хрестики з золотими ланцюжками. Що вони дістануть далі - це вже секрет о. Михайла, але напевне не менше гарні й вартісні речі.

Теперішня група вівтарних хлопчиків складається з: Андрія Вітика, Віктора Закусила, Юрка Закусила, Ігоря Павлишина, Василя Потієнка, Василя Рудая, Андрія Черногорця, Івана Черногорця та Віктора Щербака.

ПЕРЕПИС ТРИВАЄ

За останній місяць кількість анкет особистих відомостей парафіян зросла з 58-ми на 59! Ще, отже, залишилося одержати 90 анкет, і перепис, нарешті, буде закінчено. Однак, якщо надходитимуть ті анкети по одній на місяць, то чекати цього історичного моменту доведеться майже 8 років...

РІЗДВЯНІ КАРТКИ, КАЛЕНДАРІ

З минулого року залишилося у нас на складі досить багато привітальних карток, які (дуже бажано було б) варто вжити вже за призначенням. Прибуток з продажу йде на потреби нашої парафії. Просимо купувати їх у старости.

Календарі настінні знову подарувала нам фірма Мелвіна Слівінського, що займається похоронами в м. Чіктовага. Просимо їх розбирати, а при тому складати невелику пожертву на користь Церкви.

Календар-альманах нашої Церкви вийде наприкінці грудня. Так, принаймні обіцяє Консисторія. Зміст має бути дуже цікавий. Як звичайно, буде там і багато інформації про життя Церкви та окремих парафій, численні фотографії й ілюстрації. Ціна в цьому році буде збільшена до \$ 2.50, але це, треба сподіватися, не спинить наших парафіян від масового набуття цих вельми корисних, що більше - необхідних - книжок, як тільки вони до нас прибудуть.

ВІДДІЛ СУМ'А СВЯТКУЄ 20-ЛІТТЯ

Відділ СУМ'А ім. Лесі Українки в Бофало відзначив свій 20-літній ювілей широкою святковою програмою, що тривала від 15 до 22 листопада і завершилася урочистим ювілейним бенкетом в українському домі "Дніпро" 22 листопада.

Участь у бенкеті взяв настоятель нашої парафії о. Михайло Павлишин, який виголосив привітальне слово та провів молитву на закінчення урочистості. Нашу церковну громаду репрезентували на бенкеті п.п. Володимир Дмитріук та Максим Петручок. Володимир Дмитріук привітав Відділ з ювілеем від Керівних Органів парафії та від усіх її членів.

Під час бенкету було виголошено багато святкових промов, привітань, згадано визначних працівників організації, що трудилися для добра нашої молоді протягом 20 років існування Відділу. Потім відбулися мистецькі виступи духової оркестри, співочих та танцювальних груп, що їх присутні приймали з неприхованим захопленням.

Відділ СУМ'А зробив багато корисної праці, виховуючи молодь нашого міста в національно-патріотичному дусі, даючи їм широкі знання про Рідний Край, його історію й культуру. До СУМ'у належать кілька дітей наших парафіян. Побажаймо ж цій організації ще багатьох років дальшої цінної діяльності!

СТОРІНКА ПАРАФІЯЛЬНОЇ ШКОЛИ

У Парафіяльній Школі учні багато чого навчаються. Між іншим, пізнають, як жили колись наші предки. Про одну з подій давнього минулого України розповідає сьогодні учениця Зіна Дмитріюк. Ілюстрацію до її розповіді виконав Ігор Павлишин.

Зіна Дмитріюк

НЕСПОДІВАНІ ГОСТІ

Сидить Ольга, дочка перевізника Мирослава, перед бідною хатою коло річки на узліссі. Вона думає про дивний сон, що вона мала тої ночі. Їй снилось, що вона ловила зірки, які падали з неба, і що прийшов до неї старець, що вже був в їхній хаті, коли вона була мала. Тоді в її сні перед нею став молодий лицар, і старець сказав: "Вже твій час прийшов".

І так вона сиділа перед хатою і думала про цей дивний сон, як біжать до неї її подруги. Сказали їй, що вони були в лісі і нарвали зілля і квітів, щоб плести вінки і кидати їх в річку на той день. Це було свято Купала.

Плели дівчата вінки і весело співали, аж раптом почули, як хтось в лісі затрубив у ріг. "Це князь їде по тебе, Оля", - сказала одна дівчина. "Ні, - сказала Ольга, - це по тебе їде. Твої батьки багаті, а мої бідні". Сказала вона це, а з лісу виїжджають чоловіки - лицар і двоє дружинників. Всі дівчата злякалися і хотіли втікати, але лицар сказав: "Не бійтеся, дівчата, ми не є вовки. Ми чули ваші пісні і приїхали сюди. Заспівайте нам ще". Дівчата почали співати, а вони слухали.

Як скінчили вони співати, один дружинник сказав, що вони шукають місця, де могли б переночувати, і спитався Олиного батька (що перед тим вийшов з жінок і сидів перед хатою), чи він знає таке місце. Її батько сказав так, і розказав, як туди добратися. "Ольга з вами піде і покаже вам, де воно є", - сказав він.

Лицар зліз з коня і підійшов до Олиних батьків. Сказав він: "Хоч я вашу Ольгу бачу вперше, вона мені дуже сподобалась. Я є справді князь Ггор. Я прошу вашу доню мені за дружину".

А батьки йому сказали: "Якщо це ваша воля, то беріть її".

Оля почула це і подумала собі: "От мій сон справдився!"

ЗАБАВИ МОЛОДІ

З великим успіхом пройшли дві забави молоді: костюмова забава з нагоди свята Галловін (25 жовтня) та забава Молодечого Гуртка Відділу Українського Робітничого Союзу (7 листопада). Докладніше про ці цікаві імпрези обіцяли написати юні кореспонденти, що були на них присутні.

ЖЕРТВОДАВЦІ (до 1 грудня)

На Будівельний Фонд:

Борідько Галина	40.00	(разом	240.00)
Засць Свдоким і Марія	50.00	"	550.00)
Гващенко Олексій і Тамара	50.00	"	450.00)
Колін Іван і Раїса	30.00	"	310.00)
Опанашук Василь і Ліда	20.00	"	427.00)
Опанашук Андрій і Валентина	50.00	"	452.00)
Чмола Тарас і Ірена	20.00	"	420.00)
Братство Св. Андрія Первозванного	1505.00	"	1800.00)
Кондратюк Наталка (поправка до № 6)	25.00	"	50.00)

На упорядкування пікнікової площі - Кашпуренко Іван: 5.00 (разом 10.00)

На пресовий фонд "Парафіяльного Слова":

Братство Св. Андрія Первозванного	- 25.00
Борисенко Марія (Рочестер)	- 1.00

ВІДПОВІДІ НА "ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ?" З МИНУЛОГО ЧИСЛА:

Г. 1. Мойсеєві. 2. У Назареті. 3. Св. Івана Богослова. 4. 14 серпня. 5. Псалтир. 6. Дев'ять. 7. З вечірні, утрени й першого часу. 8. "Самоголовування" (самокерівництво). 9. 15. 10. 21 січня 1951 року.

П. 1. Київське, Кременчуцьке, Дніпродзержинське і Каховське. 2. Перемишль і Холм. 3. Юр'їв. 4. Говориться там про похід проти половців у 1185 році. 5. Максим Залізняк та Іван Гонта. 6. "Світ ловив мене, але не спіймав". 7. П. Чубинський (слова) та М. Вербицький (музика). 8. І. Тобілевич (Карпенко-Карий). 9. Олександр Довженко. 10. Архистратиг Михайл з полум'яним мечем та срібним щитом на блакитному полі.

Настоятель Парафії - о. М. Павлишин:
200 Como Park Blvd, Cheektowaga, N.Y. 14227

Редактор "Парафіяльного Слова" - Ол. Воронин:
440 Carmen Road, Amherst, N.Y. 14226

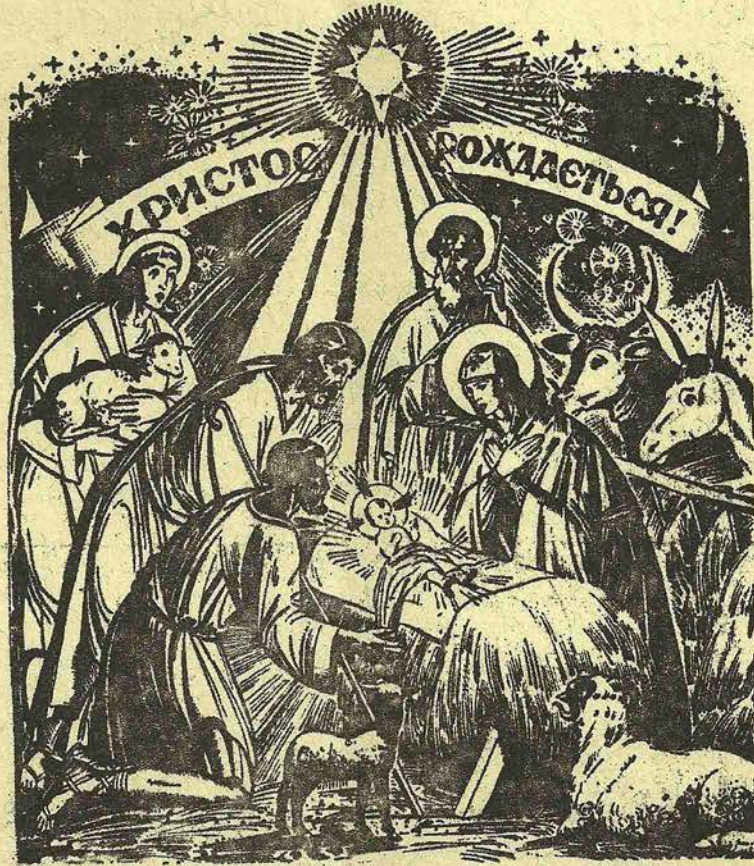
ПАРАФІЯЛЬНЕ СЛОВО

Орган Української Православної Церкви
Святої Тройці в Бофало-Чіктовага, Н. Й.

№ 1 (70)

7 СІЧНЯ 1971

Рік 4

СВЯТКУЙМО ПО-ХРИСТІЯНСЬКОМУ!

З усіх подій земного життя Спасителя Ісуса Христа, величезній масі християн напевне найкраще відоме Його Народження. Не кожний, мабуть, зможе розповісти, про що говорив Христос із самарянкою; не кожний пригадає імена всіх Апостолів; не кожний відповість, що то були за нерозумні й розумні діви... Проте, немає сумніву, що переважна більшість християн має в своїй уяві точно окреслений образ Пречистої Диви Марії, схиленої над Своїм Божественним Немовлятком. Протягом віків, подію Народження на землі Богочоловіка безліч разів описували в книжках, змальовували в картинах, скульптурах і різьбах, прославляли в легендах, святкових піснопіннях, колядках, музичних творах і п'єсах, а останніми часами – й на екранах кінотеатрів і телевізорів. А саме свято Різдва Христового – це одне з найважливіших і найбільш урочистих свят християнського світу.

Але хто знав про цю епохальну подію, коли вона відбувалася? Майже ніхто. У переповненому людьми Вифлеємі для Матері не знайшлося навіть затишного людського притулку, і її Син народився в тісному вертепі се-

ред худоби, а замість коліски, був покладений в ясла. Поклонитись Йому прийшли пастухи з навколишніх полів, а потім – значно пізніше – мудреці-волхви із Сходу. Та ще привітали Його, як "Спасіння для всіх народів", вже на сороковий день після Його народження, праведний Симеон і пророчиця Анна. Оце і всі, про кого згадують євангелісти. А могли звернути увагу на це "дивне Народження" багато більше людей. Їм треба було тільки на коротку мить забути про свої земні піклування, відкласти набік усі "дуже важливі справи" (мабуть і тоді нарікали, що "часу немає!") і поглянути вгору, в темне склепіння нічного неба. А там вони побачили б зору надзвичайної ясності, яка стояла над самим вертепом з Новонародженим і благовістила добру новину.

Та не тільки у Віфлеємі можна було довідатись у Різдвяну ніч про те, що сталося щось дуже незвичайне. Відома українська колядка говорить: "Над вертепом звізда ясна на весь світ засіяла". І це зовсім не поетичне перебільшення. Адже євангеліст Матвій розповідає про те, як волхви побачили ту зору десь далеко на Сході і пішли за нею аж до самого Віфлеєму. Отже, зоря напевне світила в той час скрізь і всюди, і всі могли б її побачити, якби тільки знайшли час поглянути вгору. Тільки поглянути...

Від того часу минуло вже майже два тисячоліття. Змінився світ, змінились обставини, змінилися і люди. Але Віфлеємська зоря рік-у-рік сходить у темряві неба в Різдвяну ніч і нагадує всім, що Божественне Немовлятко і тепер приходять на світ та несе Йому Правду, Мир і Любов. Український народ – один з небагатьох народів, які глибоко, всією душею й розумінням, сприйняли Христову Віру – традиційно зустрічав це велике рокове свято з великою побожністю, заздалегідь готуючись до нього постом і добрими ділами. Свята Вечера – цей глибоко-змістовний ритуал, що в ньому, за народними віруваннями, брали участь і живі, і душі мертвих предків, не могла починатися аж до того часу, коли найстарший хлопчик, після довгого чекання біля вікна, урочисто проголошував, що "вже перша зірка засіяла". Який глибокий, чудовий зміст цієї традиції! Коли б із таким розумінням змісту свята зустрічав Різдво Спасителя увесь християнський світ, може не було б на ньому стільки зла і неправди; може давно справжній мир запанував би по всій землі!

На жаль, того ми навколо себе не бачимо. Різдво в багатьох країнах Заходу, а особливо в Америці, перетворилося в гігантське комерційне підприємство, де головну роль грає всемогутній і всепривабливий прибуток. Уже за два місяці перед святом (або й ще раніше) починається безнастанна біганина по крамницях за подарунками (багато з них нещирих, а лише "для годиться"), писання святкових карток (теж, великою мірою, з почуття обов'язку), а потім – гучні передсвяткові забави. Атеїсти часто закидають християнам, що вони запровадили свято Різдва Христового на кінець року для поборення розгульного поганського свята "сатурналій", яке припадало на той час. Цього справді не можна заперечити, та й нічого злого немає в тому, що Сонце Вічної Правди закрило собою поганське беззаконня. Вся біда в тому, що багато християн повертають колесо історії назад, зовсім ігнорують головний зміст свята і перетворюють його знову у новітні беззмістовні "сатурналії"...

Не дивно, отже, що після такої двохмісячної "підготовки" саме Різдво для багатьох християн уже являє собою щось другорядне, менше важливе. Заклопотані подарунками, картками і прикрасами, вони ледве чи мають час побожно схилитися над яслами з Немовлятком і промовити: "Слава Бо-

гові на небі, а на землі спокій, над людьми благовоління". В день Різдва діти переважно захоплені своїми щойно одержаними іграшками, матері думають про те, що з одержаних подарунків їм доведеться обмінювати на щось інше, а батьки заклопотані підрахунками - скільки ж то все буде коштувати...

Звичайно, змінити цих, вже глибоко закорінених, звичаїв окремії людини не під силу. Та це не значить, що треба обов'язково влитися в загальне море і безслідно загубитися в ньому. Так само не обов'язково бути і настільки фанатичним консерватистом, щоб зовсім відкидати подарунки, прикраси й привітальні картки. Вони святові не перешкоджають, а навіть приносять чимало радості. Головне, щоб стояли вони в належній перспективі і ні в якому разі не відсували на задній план Народження Божественного Немовлятка.

Разом із подарунками своїм близьким і знайомим, треба готувати і подарунок Новонародженому. На це не потрібно великих видатків. Дитячкові Христові не потрібно ні дорогоцінностей, ні багатих одягів, ні іграшок. Найкращий дар для Нього - це наші чисті, побожні душі, наповнені любов'ю до Бога і ближніх. То ж, у передсвятковий час, слід подбати, щоб належно підготувати їх до зустрічі Спасителя?

Як це зробити?

Якщо наше Святе Письмо стоїть десь закинута на книжковій полиці і пилом припадає, треба добути його знову на світ Божий і бодай потроху кожного дня читати і навчатися з нього. Бо ніякий учитель, ніякий poradnik, ніяка школа не принесуть так багато добра для нас, як постійний зв'язок із Словом Божим. Добре і ще якусь корисну книжку прочитати та обмінятися думками про неї із друзями. Треба пам'ятати також, що людська душа збагачується й удосконалюється через добрі діла. А можливості для цього - необмежені: допомогти потребуючому, підтримати зневіреного, заохотити працюючого, відвідати й розважити хворого, на добру дорогу скерувати того, хто вагається... Нарешті, щоб повнотою і справді по-християнському відчутти велич Різдваєних Свят, треба очистити свою душу від гріхів у таїнстві Св.Сповіді і з'єднатися з Господом у Святому Причасті.

У святково прикрашеній вітальні ялинка з мерехтливими вогниками і гори подарунків нехай не ховають від наших очей вертепу з Матір'ю і Немовлятком. Нехай стоїть він на почесному місці і повсякчас нагадує нам про прихід на світ Спасителя Христа. А в Святий Вечір, за звичаєм наших предків, чекаймо появи першої зірки. Нехай, як і та зоря, що стояла над вертепом, осяє вона наші душі і приведе нас до ясел, в яких положився Христос Бог. Поклонімося Йому, подякуймо за всі добродійства у щирій молитві, а тоді починаймо з радістю святкувати.

Христос Народжується - славіте!

В радісний день Різдва Спасителя Христа, Який прийшов на землю, щоб спасти людей і повернути їх до єднання з Богом, щиро вітаємо і бажаємо радісних та веселих свят, а в Новому Році – щастя й долі Блаженнішому Владиці Митрополитові Іванові, Високопреосвященнішим Єрархам Української Православної Церкви в США та її Проводові, членам Керівних Органів нашої громади, Управі й членам Братства Св. Андрія Первозванного, диригентові й співакам Парафіяльного Хору, Парафіяльній Школі й Батьківському Комітетові при ній, усім членам нашої Парафії, жертводавцям, трудівникам для добра громади та всім людям доброї волі.

1971-й рік – це ювілейний рік нашої Парафії. За нами – 20 років існування. Принесли вони багато радості, але немало й смутку; великі досягнення, але й багато труднощів. Позаду – бурхливе минуле; попереду – невідоме майбутнє. Хочемо вірити, що в день цього річного свята Різдва Христового кожний із нас дасть обіцянку, що зробить усе, щоб те майбутнє було світлою сторінкою в нашій історії, на славу Богові, а Церкві нашій і народові – на користь.

Христос народжується – славіте!

о. Михайло Павлишин, Настоятель і Парафіяльна Рада

З Різдвяними Святами та Новим Роком вітаємо о. Настоятеля Михайла Павлишина з родиною та бажаємо йому доброго здоров'я та духовних і фізичних сил для дальшої корисної праці для добра нашої Церкви.

Христос народжується – славіте!

Парафіяльна Рада

З нагоди великого свята Різдва Христового складаю щирі привітання та побажання веселих свят і щасливого Нового Року о. Настоятелю Михайлові Павлишину з родиною, членам Парафіяльної Ради, Ради Тростистів, Контрольної Комісії й Парафіяльного Суду, диригентові й співакам Парафіяльного Хору, титареві нашого храму, а також усім парафіянам нашої громади.

Христос народжується – славіте!

Голова Парафіяльної Ради – Володимир Побивайло з родиною

РІЗДВЯНА КАЗКА

Тихий і непорушний був ліс у Різдвяну Ніч. Високо над ним густі хмари обгортали землю, а з них не переставав спадати легенький, пухнастий сніг. Сніжинка за сніжинкою пробивались крізь густі, хоч і голі, гілля велетнів-дерев і лягали спочивати на килим, насипаний хуртовинами минулих днів.

Тихо було в лісі. Тільки зрідка десь трісне гіллячка або вітер завис-заголосить високо у верхів'ях дерев.

Цю тишу несподівано перервали чийсь кроки. Затріщали надламани гілки кушів, і здивовані дерева, які зовсім не сподівалися відвідувачів у таку пору, побачили зовсім ще молоду жінку, яка поспішала, хоч провалювалась у снігових заметах, хоч, видно, вже вибивалась із останніх сил. Напевне, вона від чогось тікала. З-під наспіх зав'язаної хустки виглядало темне, розкуйовджене волосся, а в очах (о, їх добре встиг побачити Куш Шипшини, коли жінка продиралась крізь його тернисте гілля!) - в очах був страх і розпач. І ще встиг побачити Куш, що жінка, зовсім уже знеможена, несла, міцно до грудей пригортаючи, щось похапцем закутане в стареньку ковдру.

- Куди ж вона йде в таку негоду? - дивувався старий Клен, який багато бачив на своєму довгому віку.

- Вона ж ледве що може вже йти і, видно, не зайде далеко, - озвався і його сусіда, могутній молодий Дуб. - І чого то оті люди не можуть всидіти у себе вдома?

- А то чи не дитина у неї на руках? - співчутливо промовила гнучка Ліщина і, щоб краще бачити, випростала свої похилені гіллячки.

Так, то людська дитина, - заговорив і Куш. - Та ще й зовсім маленька: може й року немає...

Але жінка не чула тієї розмови. Якась сила гнала її вперед і вперед; вона навіть не думала про те, чи далеко зможе ще йти, не чула ні втоми, ані холоду. Вона не оглядалась назад. Та перед очима в неї перелітали картини зовсім недавно, майже тількищо, пережитого. Вона бачила убогий різдвяний стіл у добре натопленій хаті; хлопчиків-колядників, що славили Христа; і її власну дитину в затишній колісці; бачила і себе саму, як, схилена над колискою, тихо співала щось на сон дитинці. І раптом - якісь страшні крики, лайки, постріли надворі... Вона бачила, як Микола - чоловік її - тільки виглянувши з вікна, раптом крикнув: "Тікаймо! Вороги палять село!" - як ухопив дитину з коліски, з ковдрою, як лише міг ухопити, і вибіг надвір, а вона - за ним. А тоді бачила, як бігли вони до лісу (він же тут, ось-ось, лише за городом!) і чула, як раптом заgrimіли за ними постріли, як раптом спинився і заточився на місці її Микола. Проте, перед тим, як упасти, він встиг передати їй дитину. І ще бачила вона, як кинулась до нього, щоб допомогти, але він останніми силами відштовхнув її і ледве-ледве промовив: "Тікай... дитину... рятуй..." - і замовк навіки.

Вона бачила далі, як кинулась бігти до лісу, саме тоді, як знову залунав грім пострілів, але вона не спинялась і за хвилину - вже в лісі. Бігла, і вже не бачила, як до темного, хмарами вкритого, неба підносились страшні вогненні язики і стовпи диму...

Ці картини перебігали, змінювали одна одну, плуталися в уяві, аж нарешті їй почало здаватися, що вона вже не тут, не на землі, а десь ген далеко поза нею крутиться в якомусь ураганному вирі, все швидше,

швидше і швидше і раптом – раптом падає в темне бездонне провалля.

– Хто це мене розбудив? – сердито запитала струнка Ялинка, коли на її пишну, густими зеленими шпильками оздоблену, гілку біля землі упало щось важке.

Вона хотіла сказати ще щось прикре (бо ж так гарно їй спалося під білим сніговим кожухом!), але раптом замовкла. Побачила, що під нею лежала молода жінка (може непритомна, а, може, й нежива вже?), і лице в неї було біле-біле, як сніг. А в руках, міцно до грудей пригорнута – маленька дитинка. Її личко трохи визирало з-під ковдри: маленьке, ніжне, і зовсім мокре від сліз.

Ялинка затремтіла від жалю: "Воно ж таке маленьке ще... сніг засипле... замерзне, бідолашне..."

Вона підняла своє засніжене гілля і розпростерла його, наче дах, над матір'ю і немовлятком. – "Так, може, хоч сніг не буде на них іти..." – прошепотіла сама до себе.

Мати лежала непорушно і, здавалось Ялинці, що її лице ставало ще далі то ще біліше, як сніг. Немовлятка почало плакати.

Ялинка не могла вже далі витримати. "Боже, допоможи їм, врятуй їх від смерти!" – молилась з тремтінням. Від її жалю на ніжних гілочках розтавав сніг і краплинками сліз спадав на землю. Довго молилась Ялинка. А сніг ішов, не переставав, а вітер моторошно завивав у верхів'ях дерев.

Несподівано, з-за хмар почувся далекий, але ясний і владний Голос:

– Я чую тебе, Ялинко! І можна зробити так, щоб не загинули вони. Але для того треба великої жертви...

– Якої жертви? – кинулась з надією Ялинка. – Я на всяку жертву піду!

– Треба для того Найбільшої Жертви, – говорив далі Голос. – Їх можна врятувати Чарівним Жаром. Але сам собою він, той Жар, не має сили. Він повинен увійти в якесь дерево і в ньому горіти. Тепло і затишно стане тоді навкруги. Але те дерево, яке прийме в себе Чарівний Жар, загине від нього...

Здрігнулась Ялинка. То це треба вмерти, щоб урятувати дитинку?.. Умерти?.. А вона ж така ще молода! І вже недовго, і знову буде весна і, замість снігового килима, зелена трава та барвисті запашні квіти красуватимуться на галявинах, а пташки сидатимуть на її вічнозелене гілля і співатимуть хвалу Сонцю... О, ні, вона не хоче вмирати! Вона хоче жити і буде жити!

– Діду Клене! – гукнула вона до свого старого сусіда. – Ви вже довго на світі живете; може б ви прийняли в себе Чарівний Жар?

Зашарудів сухими листочками старий Клен:

– Ой, не чую, Доню, що ти кажеш, старий уже, о-хо-хо...

– Ось тут, подивіться, Дідусю, – благала Ялинка. – Дивіться, дитинка замерзне скоро, як не врятуємо її...

– Ой, Доню, щось погано очі стали бачити... Старіюся вже, о-хо-хо...

– Дубе, лицарю наш могутній! Ти хвалився, що нічого на світі тобі не

страшно, - звернулась Ялинка до другого сусіда. - Ані вітрів, ані ураганів, ані граду, ані посухи не боїшся. Може, ти врятуєш дитинку Чарівним Жаром?

- Я?! - здивувався і zarazом обурився Дуб. - Щоб я віддавав свою силу і красу на смерть для якоїсь людської дитини? Самі ж вони винні, що ночами зимою лісом блукають!..

- Тіточко, - уже без надії звернулась Ялинка до Ліщини. - У вас багато вже дітей: вони вас заступлять і згадуватимуть добрим словом. Може, ви врятуєте дитинку?

- А тобі що, заздрісно, що в мене дітей багато? - накинулась на неї Ліщина. - Та й ще більше буде! А люди, люди хай самі себе рятують... Вони ж розумні на те...

Подивилась Ялинка на Куц Шипшини, а він увесь до землі похилився - так, щоб і не бачити, і не чути, і в вічі не дивитися. Боягуз був, хоч і колючий...

І знову подумала Ялинка про весну, про блакитне небо і ясне сонце, про квіти, траву і пташок. Ні, не буде і вона віддавати себе в жертву! Життя ж таке гарне, привабливе!

Але саме тоді її погляд знову впав на вкриту снігом землю, де лежала мати з немовлятком. Дитинка вже не плакала, але й її рожеві щічки почали біліти, а краплини сліз на ніжному личку замерзли холодними кришталями льоду.

Ялинка миттю забула про весну, про радість життя і про саму себе і промовила мужнім голосом:

- Я хочу, щоб немовлятко жило!

І тієї ж хвилини в її тілі загорівся невидимим вогнем Чарівний Жар. Червоно-золотими змійками почав він розходитись по її жилках, прямував до кожної гілочки, до кожної шпильки. Зелені шпильки ставали спочатку червоні, потім - золоті, а ще далі - сліпучо-білі, так що вони випромінювали вже не тільки життєдайне тепло, а й яскраве світло. Без сліду зник сніг і на самій Ялинці, і навколо неї. Стало видно землю, а квіти та трава, які спали міцним сном, чекаючи весни, прокинулися і почали випростовувати стебельця й пелюсточки, дивуючись: "Хіба це вже час для весни?"

А Чарівний Жар палив тіло Ялинки пекучим вогнем. Вона вся тремтіла від нестерпного болю, коли всихали життєдайні соки в її жилах. І вже наче крізь туман бачила вона, як, зогріте несподіваним теплом, немовлятко розплющило оченята, прижмурило їх, вражене незвичайним світлом, і усміхнулося. А потім - ще встигла побачити, як ворухнулась мати, як почала підводитися з землі, здивовано оглядаючись навкруги, і як кинулась до дитинки, цілувала її та пригортала до грудей. А далі - вже нічого не бачила Ялинка: увесь її світ потонув у хвилях вогню.

Але, хоч Ялинка вже не жила, вона не згорала, а стояла, немов вогненна князівна, сповнена світлом і полум'яним Жаром у кожній шпильці та гіллячці. Здивовано похитували верхів'ями сусіди-дерева. Дивувалась мати з чуда-порятунку і молилась, дякувала Богові за те, що не дав загинути.

Нарешті, настав ранок. Десь зникли, розігнані вітрами, темні снігові хмари, а на чистому світанковому небі заблищали перші проміння сонця. І як тільки, пробившись крізь лісову гущавину, доторкнулись вони

до вогнених гіллячок Ялинки, вміть згасла вона, загубила і світло, і жар. Шпильки її почорніли, і раптом вся вона розсипалась темним попелом по землі.

Встала жінка, дбайливо закутала немовлятку, а потім припала до землі і поцілувала те місце, де росла Ялинка. І - пішла в дорогу. В далеку дорогу...

Сніги скоро замели місце, де сталося чудо. Весною вже ніхто не міг би сказати, що там колись пишалася красою молода Ялинка. Але кажуть, що в кожний Святий Вечір вона з'являється на своїй галявинці і сліпучим світлом осяє темряву лісу. І тоді низько схиляються перед нею, як перед володаркою, всі дерева. А ще кажуть, що з'являтиметься Ялинка Різдвяної Ночі так довго, як довго живе на землі Милосердя, задля якого нічого, навіть життя, не страшно віддати.

ЯК БУДЕМО СВЯТКУВАТИ ЦЬОГО РОКУ

Отець Настоятель ще минулого тижня розіслав усім парафіянам святкове привітання, в якому подано також точний порядок усіх Богослужбових Відправ свят від Навечір'я Різдва Христового аж до свята Богоявлення (Хрещення Господнього). Хочеться вірити, що й цього року наш храм буде переповнений вірними, не зважаючи на те що Різдво припадає на будній день.

Колядники Парафіяльного Хору будуть об'їжджати дома парафіян з святковими привітаннями наших чудових давніх колядок. Просимо їх прийняти з любов'ю й радістю, як благовісників Народження Христового та при тій нагоді обдарувати Рідну Церкву щедрим даром.

Колядувати будуть також і діти Парафіяльної Школи. Двері для цих молодих благовісників великого свята повинні бути відчинені ще гостинніше, як для дорослих, бо саме при цьому діти й молодь особливо вчать-ся любити привезені нами з України звичаї, а наша гостинність буде їм ще більшою заохотою.

Якщо хтось не може бути вдома в день Різдва Христового, щоб зустріти колядників; якщо хтось живе далеко від скупчення наших людей і не хотів би трудити колядників подорожжю до самого їхнього дому; і взагалі всі ті, що хотіли б обдарувати свою Церкву прямо, можуть це зробити в день свята. Вдячність їм буде не менша, а колядки проспівас їм у церкві парафіяльний хор.

Парафіяльна Школа влаштовує в неділю, 10 січня, традиційну ялинку для дітей і молоді в парафіяльній залі. На загальне бажання, буде повторено виставу п'єси-казки Ол.Воронина "Пригоди Різдвяної Зірки". Це добра нагода для тих, хто вистави не бачив два роки тому, побачити її тепер, а кому вона подобалась вперше, можливо захочуть побачити її і вдруге. Склад виконавців трохи інакший (бо ж роки йдуть, і не всі учні Парафіяльної Школи вже є тепер у Школі), але добра гра і приємність гарантована. Після вистави - роздача подарунків для всіх добрих дітей. Початок цієї річної імпрези Парафіяльної Школи - о 3-й годині дня.

20-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ПАРАФІЇ

Цього року наша Парафія відзначає 20-літній ювілей свого існування. Як пригадують наші основоположники, перше Богослуження у власній церкві на Вільям вулиці відбулося 21 січня 1951 року, а тим самим почалась довга, барвиста, повна великої праці і досягнень, парафіяльна історія.

Парафіяльна Рада ухвалила головні святкування ювілею відбутися в день 4 липня, коли припадає Свято Незалежності. Запланована широка, змістовна і цікава для всіх програма, яка складатиметься з релігійно-богослужбової, офіційної, розвагової, культурно-освітньої, спортової та інших частин. Плани покищо дуже загальні, але вони розробляються, щоб у день свята стати живою дійсністю.

Усіх парафіян просимо вже тепер обвести день 4 липня у своїх календарях великим, виразним колом і ту дату добре запам'ятати. Якщо лише можливо, розпланувати свої вакації так, щоб на свято бути таки тут, а далеко звідси, бо пропустити таку урочистість, що буває лише раз на 20 років, таки було б дуже шкода.

Заплановано також видати з нагоди ювілею пропам'ятну книгу, де буде зафіксовано всі наші досягнення, всі головні етапи нашої історії. До всіх парафіян велике прохання: хто має якісь фотокартки з життя нашої громади, які він вважав би за доцільне вмістити в цій книзі, нехай позичить їх для цієї мети. Фотокартки після використання буде власникам повернуто. Що більше буде таких карток - наочних свідчень наших успіхів - то цікавіший буде наш альманах. В цій справі звертатися до Ол. Воронина.

Ще раз - не забудьте про свято!

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Річні Загальні Збори нашої Парафії відбудуться 31 січня, відразу після Богослуження. Як звичайно, буде заслухано звіти Керівних Органів та вибрано нові Керівні Органи на черговий рік. Крім того, на порядку денному ще кілька інших справ. Повідомлення буде розіслано всім парафіянам протягом наступного тижня, а в ньому буде подано точний порядок денний та всі докладні інформації.

Останніми роками у нас витворилась сумнівної вартости "традиція" відбувати Загальні Збори в двох-трьох сесіях, так що вибори управи не раз відбувалися аж у травні-червні. Цього року остаточно буде ту традицію ліквідовано. Це можна легко буде зробити, якщо кожний присутній на Зборах буде поводитися по-діловому, якщо дискусії будуть на належному рівні і якщо всі будуть свідомі того, що все, що вирішується на Зборах - вирішується для добра Парафії.

РОКОВЕ СВЯТО БРАТСТВА

13 грудня відбулося традиційне свято Братства Св. Андрія. Цього року припало воно якраз у день, коли Православна Церква святкує пам'ять великого першопокликаного Апостола, який благословив нашу землю ось уже майже дві тисячі років тому.

Святковий обід відбувся в парафіяльній залі. Був приготований дуже смачний пісний обід. Настрій був справді святковий. На жаль, може через досить невідповідну погоду, присутніх було менше, ніж можна було сподіватися. Після обіду коротку доповідь про життя, діяльність і заслуги Апостола Андрія виголосив Ол. Воронин. Братство привітав голова

Парафіяльної Ради п. Володимир Побивайло, а заключне слово сказав от. Михайло. Всім присутнім тепло дякував за участь у святі голова Братства п. Сергій Андрійчук.

Управа Братства складає щирю подяку нижчезазначеним жінкам, які своєю жертівною працею прислужилися до вдалої організації і великого успіху свята:

Працювали при кухні і роздачі продуктів: Бучинська Валентина, Гержан Марія, Зибай Марія, Лобур Надія, Маковська Валентина, Неліпа Настя, Петручок Уляна і Різун Надія.

Розносили їжу до столів: Вітик Катерина, Маковська Сузанна, Остапчук Ліда, Петручок Галя і Шрамель Ліза. Треба відзначити, що ці дівчата чудово виконували взяті на себе обов'язки і справді прикрасили цьогорічне свято.

Володимир Дмитріук

ДОПОВІДЬ О. МИХАЙЛА

20 грудня м.р. відбулася в парафіяльній залі доповідь о. Михайла Павлишина, на тему "Бог у науці". Це - перша з циклу трьох лекцій, що їх виголосить о. Настоятель.

Питання, які заторкнув о. Михайло у своїй доповіді, дуже цікаві, а відповіді на них - досить складні. Засадничо зводилися вони до питання розходжень, або, точніше кажучи, "мнимих" розходжень між тезами науковців і вченням, що його подає Старий Заповіт.

Коли ж переглянути відомості, подані в Біблії, мовою, спрямованою до тогочасного народу, то виявляється, що жодних суттєвих розходжень з модерною наукою немає. Навпаки - сьгоднішні науковці, які щораз глибше заглядають в деталі побудови всесвіту і складників живих організмів, і надалі неспроможні відповісти на питання походження життя й початку всього світу. То ж, водночас із великими поступами в науці, доводиться повертатися до Всемогутнього Творця, щоб зрозуміти тайну створення життя і знайти відповіді на всі питання, які не мають раціонального пояснення, а саме: мудрість і всесильність Творця Бога, Який дає життя і керує всім всесвітом.

Теми чергових доповідей о. Михайла такі: "Світ видимий і невидимий" та "Всесвіт". Про час виголошення їх буде своєчасно повідомлено.

СВЯТО ДЕРЖАВНОСТИ

В неділю, 24 січня, в нашій парафіяльній залі відбудеться святкова академія, присвячена роковинам проголошення Незалежності та Соборності Української Держави.

Академію влаштуємо цього року спільно з місцевим відділом Українського Конгресового Комітету. Для всіх нас вона має велике значення. Акти 22 січня 1918-1919 років стали в нашій історії отими гранітними стовпами, що підпирають наше поняття і наше право Суверенності й Соборності для української спільноти модерних часів. Сподіваємося, що це наше соборне свято відзначимо гідно, в душі співзвучності з тими великими подіями нашого минулого.

Програму свята виконають наші місцеві мистецькі групи й одиниці, а також і запрошені гості з Канади. Серед останніх особливо треба відзначити відому в Канаді оперову співачку панну Раїсу Садову. Вона бере

участь в Канадійській Оперовій Компанії та студіює вокальну музику в оперовій школі Торонтонського Університету. Виступ її у нас на академії обіцяє бути справжньою прикрасою нашої урочистости.

Всі на Свято Державности! (Початок о 5-й годині вечора).

МОЛИТВА В МІСЬКІЙ РАДІ

На запрошення Міської Ради м. Чіктовага, о. Михайло відкрив нову сесію цього найвищого керівного органу нашого міста молитвою. Офіційне відкриття відбулося в понеділок, 4 січня. Молитовний акт відкриття виконує о. Михайло в Міській Раді вже другий рік.

КАЛЕНДАРІ

Календарі нашої Церкви прийшли цього року якраз на час, бо їх можна вже було придбати в першу неділю. Видання, як звичайно, дуже багате і змістом і формою. Як звичайно, приємно цю книжку брати до рук, а ще приємніше її читати й користуватися нею. Докладніші враження про календар подамо в наступному числі "Парафіяльного Слова". Покищо ж закликаємо всіх поспішати придбати собі це цінне річне видання, бо коли одержані нами примірники розійдуться, то немає гарантії, що можна буде замовити додаткову кількість.

З прикрістю треба зазначити, що, мабуть через друкарський недогляд, відомості про нашу Парафію дуже потерпіли в календарі щодо вірности. Наприклад: О.Воронин ніколи не був другим заступником голови (такого в нас взагалі немає!). В Контрольній Комісії пропущено О.Іващенка. Школи недільної у нас взагалі немає, як це подає календар. Школа Парафіяльна (яка включає і науку релігії, і українознавчі предмети) має не 23, а 33 учні. Г.Морвіна у нас немає - є Г.Марвін. Немає і Н.Неліпи (є М.Неліпа). В.Гарасименко був дяком короткий час у 1969 році, але він уже дуже давно залишив цей обов'язок. Цю функцію великою мірою виконує у нас тепер неофіційно, з власної доброї волі, мгр С. Веремчук.

Найбільше несправедливо це те, що взагалі не згадано ані господарчого референта, ані його співпрацівників - членів господарчої референтури: п. Григорія Гержана і п.п. Йосипа Бучинського, Петра Маковського, та Гвана Усипенка. А це ж саме ті люди, які, не шкодуючи ні себе, ні своїх сил, ні своїх родин, ні своїх авт, майже чи не день-у-день працювали і працюють в Осередку, щоб утримати його в належному стані. Щиро поділяємо їхнє огірчення, але сподіваємося, що вони зрозуміють, що це - просто людська помилка, і що їхніх заслуг перед нашою Парафією, а тим самим і перед Церквою взагалі анітрохи не зменшує. Сподіваємося, що о. Михайло з'ясує цю справу в редакції календаря.

МОЖНА ЗАМОВЛЯТИ РІЗДВЯНІ ПЛАСТИНКИ

Надіслана до нашої Парафії пачка пластинок колядок-щедрівок у виконанні відомого хору "Дніпро" з Клівленду, розійшлася протягом одного тижня. Отець Настоятель замовив додаткову партію цих чудових Різдвяних пластинок, і вони ось-ось мають прийти. Якщо не буде їх ще в день свята, то з замовленнями звертатися до о. Михайла. Поспішайте, бо зацікавлення дуже велике! Ціна кожної пластинки - 5.00, з чого \$ 1.50 іде на нашу Парафію.

Щирий привіт з нагоди Різдвяних Свят та побажання щасливого Нового Року пересилає друзям і знайомим Маркіян Семенович Чорнокосинський, наш колишній парафіянин, що живе тепер у Сан Франціско.

ПРАЦЮВАЛИ ДЛЯ ДОБРА ПАРАФІЇ

Дуже мало парафіян відгукнулося на заклик о. Настоятеля прийти і належно прибрати наш храм до великих Різдвяних Свят. Ті ж, що прийшли, поклали справді чимало праці (робили ж і за себе і за інших), наслідком чого церква виглядає, як і годиться, зовсім по-святковому. Працювали: Марія Гержан, Микола Неліпа, Володимир Побивайло, Іван Стеценко й Анна Стеценко. Через кілька днів після того пані Настя Неліпа і Марія Гержан повісили на образи рушники і, як сьогодні бачимо, свято відчувається у всьому, навіть у вигляді церкви. Працівникам - щира подяка!

Після зустрічі Нового Року залю прибирали Володимир Побивайло і Григорій Гержан.

Проблема відкидання снігу знову серед нас. Одного дня, коли була особливо велика завірюха, увесь сніг в Осередку очистив добровільно, без жодної винагороди, п. Володимир Усик. В інші дні цю справу доводилось робити голові Парафіяльної Ради В.Побивайлові і господарчому референтові Г.Гержанові. Усім їм належить наше признання, але було б добре, коли б уже знайдено було постійного господаря, який займався б справами дотримання порядку за відповідну винагороду.

ЖЕРТВОДАВЦІ (до 3 січня):На Будівельний Фонд:

Андріюк Іван і Галина	25.00	(разом 450.00)
Бідний Петро і Ніна	50.00	" 450.00)
Весоловський Євген і Ніна	50.00	" 450.00)
Гончар Мусій і Олена	50.00	" 451.00)
Дзюба Володимир і Неоніла	50.00	" 450.00)
Закусило Степан	50.00	" 450.00)
Колін Іван і Раїса	30.00	" 340.00)
Кондратюк Кирило і Тетяна	50.00	" 450.00)
Кондратюк Наталка	25.00	" 75.00)
Куява Єва	10.00	" 370.00)
Лаврінович Йосип	25.00	" 175.00)
Маковський Петро і Валентина	20.00	" 453.00)
Макуха Петро і Анна	50.00	" 450.00)
Мартинюк Володимир і Ріта	25.00	" 452.00)
Опанашук Василь і Ліда	10.00	" 437.00)
Потієнко Юрій і Таїса	40.00	" 450.00)
Супрунович Олександр і Віра	50.00	" 471.00)
Таран Олександр і Павлина	50.00	" 400.00)
Таласто Лідія	50.00	" 450.00)
Тупицький Володимир і Анна	10.00	" 430.00)
Чмола Тарас і Трина	30.00	" 450.00)

На упорядкування пікнікової площі:

Горонович Володимир	12.50	
Кашпуренко Іван і Софія	15.00	(разом 25.00)
Райнога Василь	10.00	(разом 25.00)

На фонд "Парафіяльного Слова":

Аксенів Андрій Г. (Санта Моніка)	5.00	УСІМ !
Білоус Галина (Лос Анжелос)	5.00	ЖЕРТВОДАВЦЯМ !
о. Прот. Г.Ткачук (Нью Йорк)	5.00	ЩИРЕ СПАСИБІ !

СТОРІНКА ПАРАФІЯЛЬНОЇ ШКОЛИ

Незадовго перед Різдвом, учні старших клас ді- стали завдання: написати віршики про це велике свя- то. Це вони і зробили. Дехто взяв ідею з прочитано- го в підручнику, дехто написав свої власні спосте- реження. Кілька цих віршів ми тут сьогодні містимо. Тих, що звикли до суворих законів ритміки і риму- вання, просимо вибачити, якщо тут вони знайдуть від- ступлення від правил: адже це перші спроби віршопи- сання наших молодих учнів, а теорії поетичного письменства вони ще не вивчали. Ілюстрацію на Різд- вяну тему (стор.14) виконав Іван Доценко (4 класа).

Наталя Дмитріук

(5 класа)

ЗОЛОТЕ ПАВУТИННЯ

Було це давно-давно,
Находило Різдво;
У кімнаті була ялинка,
Гарна, як картинка.

На ній були різні цяцьки,
Гарні дзвіночки і зірки.
І всі ялинку подивляли,
А павуків на неї не пускали.

Пішли павуки до Ісуса:
"Сину Божий маленький,
Дозволь побачити ялинку
Хоч на хвилинку!"

На ялинці павутиння,
Та воно не просте, а чарівне:
Ісус до нього доторкнувся,
І воно стало золоте.

Лена Побивайло

(6 класа)

РІЗДВО

Сьогодні вже Свят-Вечір, і всі лягли спати,
Бо скоро приїде до хати
Дід Мороз з подарунками:
З книжками і гарними малюнками.

Коли діти встануть,
То вони побачать
Всі ті книжки і малюнки
Та інші гарні подарунки.

Зіна Дмитріук

(5 класа)

ЗИМА

Як Дід Мороз приходить,
То що він залишає?
Залишає білу ковдру,
Що весь світ накриває.

Холодні ночі залишає,
А на небі - білі хмарки,
І сніжинки, і ялинки,
На Свт-Вечір нам подарки.

Ігор Павлишин

(5 класа)

ЯЛИНКА

Ми пішли і купили ялинку
Та поставили її в хатині.
Ми ялинку прибирали
Не день - аж три дні!

Юрко мусів іти спати
Як прийшов знадвору до хати
А вранці встав і помився,
А тоді на ялинку дивився.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ?

1. Як зветься перед-Різдвяний піст і чому?
2. Які три свята Православної Церкви згадують події, що були так би мовити "вступом" до Різдва Христового?
3. Як зветься остання неділя перед Різдвом?
4. Кого ми згадуємо в той день?
5. Хто царював в Юдеї, коли народився Ісус Христос?
6. Які два євангелісти описують подію Народження Спасителя?
7. Чому Іосиф з Марією повинні були йти для перепису саме до Вифлеєму?
8. Під час якої Богослужбової відправи вживається ангельське привітання Новонародженому: "Слава Богові на небі"?
9. Чи справді Христос народився саме 1970 років тому?
10. Як називалась різдвяна вистава лялькового театру, дуже популярна в 17-18 століттях?

Під час свого перебування в Бюфало з кінофільмами власної продукції ("Княжа доба в Україні" і "Чужинка в Голівуді") інж. Родіон Сліпий відвідав нашу Парафію, мав розмову з о. Настоятелем та передав свій дар на нашу Церкву в сумі 25.00. Щира йому подяка!

Настоятель - о.М.Павлишин, 200 Como Park Blvd, Cheektowaga, N.Y. 14227
 Редактор "Слова" - Ол.Воронин, 440 Carmen Road, Amherst, N.Y. 14226